

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Setè període

Sèrie P - Número 108

Dijous, 12 de desembre de 2002

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessió plenària núm. 71

Í N D E X

Proposició de llei

sobre mesures legislatives per a regular les empreses d'inserció sociolaboral (tram. 202-00132/06) (p. 3)

Proposició de llei

de modificació de la Llei 15/1985, de l'1 de juliol, de caixes d'estalvis de Catalunya (presa en consideració) (tram. 202-00170/06) (p. 12)

Proposició de llei

de modificació de la Llei de caixes d'estalvis de Catalunya (presa en consideració) (tram. 202-00171/06) (p. 15)

Proposició de llei

de modificació de la Llei 15/1985, de l'1 de juliol, de caixes d'estalvis de Catalunya (presa en consideració) (tram. 202-00175/06) (p. 18)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política ambiental (tram. 302-00281/06) (p. 24)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la situació sociolaboral en els centres d'ensenyament d'idiomes a Catalunya (tram. 302-00282/06) (p. 29)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el consum accelerat de sòl (tram. 302-00283/06) (p. 35)

Preguntes

al president de la Generalitat sobre quines reformes pensa impulsar el Govern el temps que resta de la VI legislatura (tram. 317-00500/06) (p. 41)

al president de la Generalitat sobre les prioritats polítiques del país (tram. 317-00503/06) (p. 42)

al president de la Generalitat sobre les preocupacions dels ciutadans de Catalunya (tram. 317-00506/06) (p. 43)

al president de la Generalitat sobre el transport públic (tram. 317-00509/06) (p. 44)

al president de la Generalitat sobre les repercussions de la situació de crisi de la Sindicatura de Comptes en el debat parlamentari del projecte de pressupost per al 2003 (tram. 317-00514/06) (p. 45)

→

al Consell Executiu sobre si les sancions en matèria de pesca han estat objecte de consens entre l'Administració i el sector pesquer (tram. 310-00362/06) (retirada) (p. 46)

al Consell Executiu sobre les actuacions fetes pel Departament de Medi Ambient de l'any 2000 ençà pel que fa a la combustió inadequada del grup 2 de la central tèrmica del grup ENDESA de Sant Adrià de Besòs (Barcelonès) (tram. 310-00345/06) (p. 47)

al Consell Executiu sobre les mesures per a acabar amb els problemes que provoca en la població la central tèrmica de Sant Adrià de Besòs (Barcelonès) (tram. 310-00346/06) (p. 47)

al Consell Executiu sobre els requeriments del Departament de Medi Ambient de tancament del grup 2 de la central tèrmica de Sant Adrià de Besòs. (Barcelonès.) (tram. 310-00347/06) (p. 47)

al Consell Executiu sobre les dates de tramesa dels requeriments de tancament del grup 2 de la central tèrmica de Sant Adrià de Besòs (Barcelonès) (tram. 310-00348/06) (p. 47)

al Consell Executiu sobre les accions fetes pel Departament d'Interior contra la inseguretat ciutadana, especialment a les comarques nord-orientals (tram. 310-00415/06) (p. 49)

al Consell Executiu sobre el seu posicionament amb relació al tancament de l'abocador de Vacamorta, a Cruïlles (Baix Empordà) (tram. 310-00436/06) (p. 50)

al Consell Executiu sobre el Pla de xoc d'habitatge i sòl del Departament de Política Territorial i Obres Públiques relatiu a la construcció d'habitatge de protecció oficial (tram. 310-00349/06) (p. 51)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el tren d'alta velocitat (tram. 302-00284/06) (p. 52)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política sanitària (tram. 302-00285/06) (p. 57)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els nous reptes de la política agrària (tram. 302-00286/06) (p. 63)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el sector lleter (tram. 302-00288/06) (p. 66)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques juvenils (tram. 302-00289/06) (p. 69)

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 71

La sessió s'obre a les deu del matí i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i el lletrat Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap i els consellers d'Economia i Finances, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i de Treball, Indústria, Comerç i Turisme.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Proposició de Llei sobre mesures legislatives per a regular les empreses d'inserció sociolaboral (tram. 202-00132/06). Comissió de Política Social. Debat i votació del Dictamen de la Comissió. (Text Dictamen: BOPC, 358).
2. Proposició de Llei de modificació de la Llei 15/1985, de l'1 de juliol, de caixes d'estalvis de Catalunya (tram. 202-00170/06). Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació de la presa en consideració.
3. Proposició de Llei de modificació de la Llei de caixes d'estalvi de Catalunya (tram. 202-00171/06). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració.
4. Proposició de Llei de modificació de la Llei 15/1985, de l'1 de juliol, de caixes d'estalvis de Catalunya (tram. 202-00175/06). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds. Debat i votació de la presa en consideració.
5. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política ambiental (tram. 302-00281/06). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds. Debat i votació.
6. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la situació sociolaboral en els centres d'ensenyament d'idiomes a Catalunya (tram. 302-00282/06). Sra. Alicia Sánchez-Camacho i Pérez, del Grup Parlamentari Popular. Debat i votació.
7. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el consum accelerat de sòl (tram. 302-00283/06). Sr. Oriol Nello i Colom, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.
8. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el tren d'alta velocitat (tram. 302-00284/06). Sr. Manel Nadal i Farreras, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.
9. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política sanitària (tram. 302-00285/06). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds. Debat i votació.
10. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els nous reptes de la política agrària (tram. 302-00286/06). Sr. Josep M. Fabregat i Vidal, del Grup Parlamentari Popular. Debat i votació.
11. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el sector lleter (tram. 302-00288/06). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.
12. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques juvenils (tram. 302-00289/06). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.
13. Preguntes amb resposta oral.

El president

S'obre la sessió.

La llista de preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió. I les preguntes, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, seran substanciades avui, a dos quarts de cinc de la tarda.

Proposició de Llei sobre mesures legislatives per a regular les empreses d'inserció sociolaboral (tram. 202-00132/06)

I el primer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Social sobre la Proposició de Llei sobre mesures legislatives per a regular les empreses d'inserció sociolaboral. Per manifestar cada grup la seva posició, té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies. Senyores diputades i senyors diputats, avui aprovarem, realment, una llei molt important. Penso que és la primera llei que aprovem amb el nou conseller, si no m'erro... Una llei que serà útil a un bon nombre de persones que estan treballant en el sector –els seus representants els veig des d'aquí i els saludo–, i també per a un gran univers de gent que pot accedir a aquest tipus d'economia social. Llàstima que la importància d'aquesta Llei no es vegi acompanyada d'una adequada atenció del pressupost de la Generalitat, la veritat sigui dita. Espero que es corregeixi aquesta mancança, i en el *in itinere*, doncs, hi pugui haver una harmonia entre la importància d'aquesta Llei i la dotació pressupostària.

En qualsevol cas, la Llei té un mèrit afegit, perquè estem davant d'un consens, d'un fort consens parlamentari. És la conclusió d'un treball i d'una proposta dels diversos grups parlamentaris, després d'escoltar l'oferta que el senyor Roberto Labandera, ja fa temps, va fer al seu dia. Un text consensuat i que dóna satisfacció –després de no poques peripècies parlamentàries, que ja vénen d'anys– al sector i als compromisos que vam adoptar un grup de diputats al congrés de Tarragona, la primavera del 2000. Una llei que era especialment necessària perquè, com algunes coses de la vida, hi ha qui de manera desconsiderada vol o volia especular abans amb aquests escenaris. Amb aquest text normatiu posem un ordre raonable; una llei que ve del sector i que els seus protagonistes de debò és la gent del sector.

El meu Grup Parlamentari, Iniciativa per Catalunya Verds, creu que aquesta Llei pot contribuir, des de la seva modestia, que un bon nombre de persones puguin adquirir la ciutadania que dóna el treball, l'autonomia personal i la realització que dóna el treball, i els referents que dóna el treball. No poques d'aquestes persones formaran part, per primera vegada a la seva vida, d'una comunitat social amb la possibilitat d'un lloc de treball que hauria de ser professionalitzat, informat i

tendencialment creatiu. I en aquest sentit és de la màxima importància el seu instrument formatiu al llarg de tota la vida de les persones que hi treballen.

Senyories, aquesta és una parcel·la d'estat del benestar que crea la mateixa societat civil. M'interessa donar força a aquest concepte: és un fragment de *welfare* que ha imaginat i posa en pràctica la societat civil, amb la voluntat d'obrir oportunitats a la gent que no les ha tingudes mai, la qual cosa demostra ben a les clares que aquests escenaris d'estat del benestar han estat dissenyats des de la imaginació i les capacitats d'aquesta societat civil. És un estat del benestar que ve d'arran de terra. Lògicament, el legislador i els poders públics han de normar aquestes noves realitats. I en aquest cas podem parlar, amb tota la propietat, de reformes reals que aquest Parlament possibilita. Més encara: l'experiència d'aquestes organitzacions mostra que la construcció de polítiques d'estat del benestar pot obrir camins inèdits fins ara.

Atenció: amb això no vull dir que els poders públics es desresponsabilitzin de seguir exercint les seves funcions, perquè últimament s'ha posat de moda l'obsessió d'externalitzar les seves polítiques, les dels poders públics, per exemple, cap a la família. Vull dir, senyories, que aquests esforços de la societat civil no són substitutius de les necessàries funcions protectores dels poders públics.

Aquesta experiència té, especialment, la seva gran importància perquè estem parlant d'un projecte empresarial, fins ara no convencional, però que s'atreveix i que té la formidable audàcia d'entrar en el mercat amb totes les dificultats i reptes que hi ha en un món de darwinisme competitiu. El sector ho sap i compta amb tot això; màxim quan competeixen en aquest escenari de la innovació i reestructuració dels aparells productius i de serveis en aquest món de la globalització. Un paradigma que està ple de dificultats, i per això els poders públics, que han de continuar protegint el sector, hi han d'intervenir també. Però la globalització és també un quadre que pot obrir noves oportunitats a aquestes empreses. Un sector que –ho sabem– està compromès amb un vincle entre l'eficiència i el respecte dels drets socials i laborals; una cosa que no està suficientment normalitzada en els temps que corren.

Així doncs, no tinc paraules per felicitar tants actors pel seu coratge per a canviar tantes coses i per a intervenir en tants desafiaments.

Però també existeixen més motius per tenir una satisfacció moderada amb relació a aquesta Llei. Estem donant, crec jo, més musculatura al juslaborisme, perquè fem néixer nous drets de ciutadania social –que no és poca cosa en els temps que corren. Estem potenciant una tasca incloent en un univers que l'economia, en no poques ocasions, ha deixat a la cuneta. Però també sabem que incloure significa no solament redistribuir d'una manera més justa –que és important–, sinó reconstruir el teixit de connexió de la nostra societat; una connexió que es construeix amb la simultània promoció del desenvolupament i la cohesió social. I més encara: aquesta política d'inclusió es qualifica amb la

capacitat de traduir la renda en benestar i llibertat, i també en dignitat. Parlo de capacitat en el sentit que hi donava, que hi dóna en Martín-Asín: això que les persones estan en condicions de fer i d'ésser en una determinada societat, quan la seva dignitat com a éssers humans és reconeguda i valorada.

En resum, senyories, des de la inclusió es pot modernitzar i innovar la relació entre ciutadà i institucions, al temps que situem al cor de l'estat del benestar una cosa de gran importància: ser propulsor d'una interacció entre el creixement econòmic i la cohesió social. Aquesta pot ser la indicació d'aquesta Llei. Les polítiques socials poden tenir l'oportunitat de ser productores de riquesa i d'ocupació bona, mitjançant una estratègia de lluita contra l'exclusió social. Aquesta Llei és, doncs, una modesta contribució de cara a reformar l'estat del benestar en la direcció de la promoció d'un desenvolupament en la qualitat de l'ocupació, passant d'un estat del benestar de rescabaments i assistencial a un de característiques de promoció; un estat del benestar actiu, que proposa una ciutadania participativa; un estat del benestar que es proposa fugir dels tradicionals clientelismes.

En definitiva, són molts els desafiaments que tenen aquestes empreses del que podríem anomenar «l'economia humanista». «Humanista» perquè posa a les persones el centre de la seva activitat. Benvinguts, doncs, aleshores, aquests reptes, que seran governats en millors condicions si en els centres de treball s'estableix –que no ho dubto– la participació activa i intel·ligent de tots, si l'eficiència és també el resultat de la força i el motor propulsiu dels drets socials, si aquesta economia humanista és la conclusió també dels coneixements, del món del *management* i del conjunt assalariat.

Aquesta economia humanista té, doncs, la gran oportunitat de demostrar que pot ser també un factor de modernització de l'estat del benestar, amb unes estructures industrials i de serveis innovades, amb la vocació d'afloar la ciutadania submergida de no poca gent que no vol estar a expenses de les polítiques discrecionals dels governs de torn, que no volen ser monedes de canvi dels avatars polítics, dintre o fora de les calendes electorals; governi qui governi, és igual. I aquesta economia humanista pot obrir una inèdita oportunitat: la construcció d'una aliança social que uneixi els sectors dèbils, els exclosos i el treball dependent, tot això, amb les forces del saber i de l'empresa més dinàmica, la promoció del desenvolupament i la cohesió social.

Acabo. Si les empreses d'inserció social ho fan –que ho faran–, la seves funcions compliran un inestimable paper. A nosaltres, parlamentaris, ara solament ens resta utilitzar aquella metàfora evangèlica que deia: «Lázaro, levántate y anda» Amb la nostra tasca...

El president

Senyor....

El Sr. López Bulla

És una metàfora evangèlica.

El president

Sí, però és que Nostre Senyor no parlava en castellà, parlava en arameu.

(*Rialles.*)

El Sr. López Bulla

Bé, jo dic «metàfora evangèlica» per no dir una expressió més..., més abrupta.

En definitiva, el que és més important és que les polítiques de *welfare*, encara que siguin modestes, com aquesta, han de servir de suport a la normalitat de la vida diària; en definitiva, que han de ser polítiques de la vida quotidiana. I perquè això sigui, doncs, el Govern hauria de fer un gest ampliament, creant les partides necessàries i suficients per posar aquest «Llàtzer, camina i *anda*», o «camina i aixeca't»...

El president

És una certa aproximació.

El Sr. López Bulla

...en més condicions.

Gràcies, senyor president.

(*Rialles.*)

El president

A vostè, senyor diputat. En nom d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la meua intervenció és en substitució de la diputada Carme Porta, que feliçment està a punt de ser mare, i, per tant, intentaré fer la substitució tan bé com sàpiga.

De fet, estem davant d'una llei, la Llei que regula les empreses d'inserció sociolaboral, destinada a evitar precisament una de les causes d'exclusió social, que és la incapacitat d'una franja de la població, per una sèrie de raons, de poder accedir al mercat del treball en condicions de normalitat, problemàtica que, com diu el mateix preàmbul de la Llei, va vinculada a problemes de desmotivació personal, de desconeixement o abandonament dels hàbits socials i laborals bàsics, i de manca d'adaptació professional.

I és en aquest sentit que l'ocupació és un referent obligat a l'hora de tractar processos d'integració social, perquè en aquest cas no estam parlant només d'ocupació per guanyar-se la vida, sinó de la xarxa de relacions socials que facilita l'ocupació i que, d'alguna manera, facilita la integració de les persones afectades per aquest risc d'exclusió. Per tant, doncs, la finalitat d'aquesta Llei, òbviament, és la d'aconseguir que el lloc de treball en el mercat laboral constitueixi un dels objectius d'aquestes polítiques destinades a evitar l'exclusió social, i, per tant, fer prevenció i inserció.

La Llei, doncs, va destinada a reconèixer, emparar i potenciar les iniciatives i les empreses que combinen lògica empresarial amb les metodologies que fan pos-

sible la inclusió dels exclosos socials en els processos de reinserció laboral. És en aquest sentit que ha tingut un ampli suport de tots els grups a l'hora del debat en ponència. De fet, doncs, són empreses que no només ofereixen la rendibilitat com a tals empreses, sinó que tenen aquesta finalitat, aquesta rendibilitat social pel fet d'integrar sectors exclosos.

En aquest sentit, com deia abans el diputat López Bulla, ens hem de felicitar que precisament un àmbit amb aquesta finalitat social sorgeixi també de la iniciativa privada. Crec que, a vegades –permeti'm una reflexió–, sembla que es vulgui contraposar països amb gran capacitat d'iniciativa en el món de l'empresariat de la petita i mitjana empresa amb el sector solidari. I es demostra, tant a Catalunya com a altres llocs d'Europa, que les societats amb més capacitat d'iniciativa empresarial solen ser les societats amb més capacitat d'iniciativa solidària. I quan resulta que –com és el cas que estem parlant avui– se suma empresa amb finalitat social, crec que tenim precisament el doble efecte d'una societat que és capaç, a la vegada, d'engegar empreses i, a la vegada, ser solidària. Per tant, aquesta és la primera consideració que hauríem de fer.

De fet, Catalunya sempre s'ha distingit, ja des del segle XIX, quan l'Estat espanyol era un estat pràcticament inexistent des d'una òptica social, va ser de les primeres societats de l'Estat espanyol a engegar una dinàmica d'economia social, de sectors vinculats a finalitats socials, com van ser les caixes, van ser les mútues, van ser les cooperatives. Per tant, ja tenim una tradició d'ocupar franges que deixa buit l'estat del benestar des dels seus orígens. I això, òbviament, no hauria de ser excusa perquè aquestes iniciatives privades, diguem-ne, no rebessin el suport, precisament, d'aquest Estat que, en alguns casos, s'ha estalviat al llarg del temps tota una sèrie d'inversions en aquest àmbit.

En el cas català és evident –ho hem dit des d'Esquerra Republicana en molts altres àmbits– que aquesta iniciativa privada no hauria de ser excusa, precisament, per recuperar la despesa necessària social, que a Catalunya està per sota de la mitjana europea, vint punts per sota de la mitjana europea en despesa pública i social, que només recuperarem si recuperem els nostres impostos, i per tant, que iniciatives com aquestes que avui estem discutint aquí puguin tenir, almenys, un suport molt més clar, perquè amb els nostres diners puguem fer redistribució interna a Catalunya.

Tanco el parèntesi, però em sembla que era una reflexió que crec que sempre s'ha de fer quan es parla de temàtiques socials i d'on surten els diners.

Per tant, l'objecte d'aquesta Llei és evident –com marca l'article primer– és establir un marc legal perquè la inserció laboral de les persones es pugui fer, doncs, evidentment per evitar l'exclusió social, i també és una llei destinada a registrar, regular i fomentar les empreses d'inserció.

En aquest sentit, doncs, resumint una mica els criteris del perquè aquesta Llei, aquest Projecte de llei té el nostre suport global, és perquè és una regulació llargament reclamada pel sector, i que, de fet, ve de la seva mà, la mà del sector. Té per objectiu la inserció, que no

és només estrictament laboral, sinó també social, perquè és un instrument per permetre a persones que tenen dificultats socials i professionals l'accés al món laboral normalitzat. És evident també que el creixement econòmic no pot deixar de banda precisament aquest col·lectiu tan divers i tan ampli. Som conscients que l'exclusió social afecta molts i diversos col·lectius, i per això és important la connexió de les diverses administracions pel que fa a la inserció social d'aquests col·lectius.

Estem especialment satisfets de la inclusió en la Llei d'una de les reivindicacions que ja havia fet Esquerra Republicana en algun moment, sense èxit parlamentari, però ara inclosa en la Llei, que és la clàusula social per la qual, doncs, certs concursos de l'Administració pública haurien de reservar parcel·les d'aquests concursos, prioritzar aquelles empreses que tinguin finalitat social contra l'exclusió —perquè, a vegades, curiosament, s'han produït algunes discriminacions, a vegades amb poca sensibilitat per part d'administracions, quan han fet concursos públics amb relació, precisament, a aquest tipus d'empreses—, i, en aquest sentit, doncs, la Llei també significa que calia una regulació específica, precisament per regular tot aquest sector.

Nosaltres, simplement volíem matisar que algun aspecte, no vull introduir cap element especialment crític, però sí que matisar que hi ha dues o tres coses que esperem que amb el desplegament de la Llei millorin. En aquest sentit, per exemple, considerem en l'article 2 que les persones amb disminució també són subjecte de ser inserits, tanmateix, cal fer una observació respecte a la inserció laboral de les persones amb discapacitat psíquica, com a tret diferencial respecte a persones amb altres discapacitats o altres dificultats.

La inserció laboral de les persones amb discapacitat psíquica o intel·lectual presenta molts matisos, amb necessitats específiques segons la persona i la discapacitat, i aquest fet porta a diferenciar els tipus de suport, la intensitat, la freqüència i la seva durada, i en la majoria de casos sempre necessitaran un suport bàsicament suport humà. Cal, doncs, respectar la velocitat i la capacitat de maduresa de les persones amb discapacitat psíquica. I per tot això, i d'acord amb l'experiència de la inserció laboral d'aquestes persones, nosaltres recomanaríem que s'equiparés la inserció laboral en l'empresa ordinària amb la de centres especials de treball per a aquestes persones. En tot cas, es veurà si això, a l'hora de desplegar-ho, es pot millorar.

L'altra qüestió és l'article 3, quan s'exclouen les entitats sense ànim de lucre del registre d'empreses d'inserció. Tenint en compte que Catalunya té una llarga tradició de trajectòria de gestió empresarial i d'inserció laboral de persones amb discapacitat, en el marc de centres especials, que tenen un aspecte jurídic que són entitats sense ànim de lucre, creiem que aquí, segurament, caldria, d'alguna manera, revisar o recuperar el fet que aquestes entitats sense ànim de lucre puguin gestionar serveis a centres especials de treball, puguin ser qualificades com a empreses d'inserció.

I, finalment, el tema de la clàusula social, del qual ens sentim satisfets. Entenem que, malgrat tot, les clàusu-

les socials haurien de poder ser definides en un marc global i per a totes les organitzacions econòmiques que treballin amb col·lectius de persones amb especials dificultats d'inserció laboral, i aquestes haurien de ser afavorides en funció de les persones i mai en funció de les organitzacions. En tot cas, entenem que aquesta clàusula no fa més que assimilar les empreses d'inserció a les obligacions de qualsevol altra empresa de complir els mandats de la LISMI quant al compliment del 2% de treballadors amb discapacitat. Per tant, entenem que es podria anar encara més enllà del que en tot cas concep la Llei.

En qualsevol dels casos, globalment entenem que la Llei és un pas endavant, que és una llei que ha estat —repeteix— portada de la mà del sector a aquest Parlament, i en aquest sentit, doncs, només em resta que agrair a la resta de ponents —en aquest cas, en substitució de la Carme Porta— agrair de part seva a la resta de ponents i al lletrat la tasca que s'ha fet en l'elaboració d'aquesta Llei, i també a totes les entitats de la Coordinadora de Tallers i d'Empreses d'Inserció la seva presència aquí, en aquests moments, i les seves aportacions.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Popular, té la paraula la il·lustre diputada la senyora Alicia Sánchez-Camacho.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyories, en primer lloc, jo voldria donar la benvinguda a tots els representants del sector que ens acompanyen avui, aquí, en aquesta presentació de la Llei d'empreses d'inserció sociolaboral, però dir-los també —com han dit la resta dels meus companys diputats— que no solament vostès estan aquí avui, sinó que estan amb nosaltres des del principi, des d'abans fins i tot que hi hagués la intenció de realitzar una llei d'empreses d'inserció a Catalunya. I vull dir això, perquè és molt important.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Estem parlant d'una primera proposta en la qual el que es volia era portar al Parlament de l'Estat, al Congrés, la regulació d'una llei d'empreses d'inserció. Va haver-hi un acord en aquest Parlament, en aquesta cambra, per tal que, en virtut d'allò que havia aprovat en la Llei d'acompanyament l'Estat, és a dir, la definició de l'empresa d'inserció i el registre de les empreses, poguéssim tenir una llei catalana. Avui la presentem, avui la tenim, i per primera vegada podrà regular a Catalunya l'activitat, el desenvolupament de la producció de béns i serveis d'aquestes empreses que tenen una clara finalitat social: inserir aquestes persones amb un greu risc d'exclusió.

Per això, al nostre Grup ens plau presentar avui aquesta Proposició, perquè estem parlant de la primera Proposició, de la primera Llei, del primer Projecte de llei que

regula, en l'àmbit de Catalunya, les empreses d'inserció, jo diria que de les primeres lleis autonòmiques que regulen aquest sector.

A més, la segona reflexió que caldria dir seria que s'ha fet amb l'absolut consens. Jo crec que de les ponències legislatives en les quals hem participat els il·lustres diputats i diputades que estem aquí, molt poques d'elles han sigut amb la participació absoluta de la resta de grups i amb el consens ple dels grups en l'elaboració d'aquest Projecte de llei. I ho dic per una raó, si vostès veuen, no hi han esmenes presentades, solament hi han dues esmenes presentades. Una, fins i tot, que va ser presentada pel Síndic de Greuges, que va voler adreçar a la Ponència una esmena que ell creia que havia de ser incorporada en aquesta Proposició de llei, i, en segon lloc, una altra esmena que era per incloure el col·lectiu d'aturats majors de quaranta-cinc anys en la definició de quins podrien ser els col·lectius.

Per això, senyories, crec que estem davant d'una llei importantíssima. I jo, a diferència del que diu el meu il·lustre company diputat senyor José Luis López Bulla, jo crec que aquesta Llei, malgrat que reforça l'estat del benestar, és un híbrid. A què ens referim amb això? Ens referim que no solament estem parlant de la redistribució d'ajudes a uns col·lectius que estan en risc d'exclusió, sinó que estem donant-los la possibilitat de treballar, la possibilitat de tornar a inserir-se en el mercat de treball, la possibilitat de tornar a tenir la dignitat com a persones que els correspon i que van perdre en un moment determinat.

Per això entenem que aquesta Llei és bàsica. És bàsica, perquè el que està regulant no solament són les mesures de foment, sinó que també el que està regulant és l'activitat laboral d'aquestes persones.

Jo els diria, senyors diputats, que aquesta Llei és una llei completa, malgrat que en alguns aspectes, per exemple —com molt bé ha dit el col·lectiu— en l'article XIV, nosaltres entenem que les mesures de foment haurien de ser més les que es poden donar a aquestes empreses d'inserció, sobretot per la finalitat social a què estan contribuint. Estem parlant d'unes persones amb risc d'exclusió, exdrogaddictes, alcohòlics, persones menors que surten de centres penitenciaris, persones que estan cobrant la renda mínima d'inserció, persones que no reuneixen els requisits segons la Llei 10/97 per cobrar la renda mínima d'inserció, exreclusos, persones que estan en llibertat condicional, és a dir, tot aquell seguit de persones que formen part de la nostra societat i que tenen una gran dificultat per inserir-se en el mercat laboral. Doncs bé, en aquesta Llei estem parlant de mesures de foment a les empreses que permetran inserir laboralment aquests treballadors, i la veritat, nosaltres entenem que les queixes del sector en el sentit que aquest article 14 és una mica insuficient, jo els diria que una mica insuficient, perquè no solament són els beneficis de la Llei 10/97, sinó, evidentment, les empreses d'inserció haurien de tindre uns ajuts i un foment molt més consolidat que el que es recull en aquesta Llei.

Nosaltres, el compromís de tots els diputats que estem aquí, i jo crec que de les vegades que ja vostès han es-

tat parlant amb nosaltres, és que el desenvolupament normatiu d'aquesta Llei en permeti un augment de les mesures de foment.

Però, jo els diria que aquesta Llei, a més de definir quins són els col·lectius beneficiaris, estableix mesures importants. Entre elles, quines són? Per primera vegada tenim ja recollits quins són els requisits d'aquestes empreses d'inserció sociolaboral. I permetin que els digui que amb aquests requisits, una empresa el que ha de fer, sens dubte, és produir béns i serveis. És a dir, estem parlant de societats mercantils, estem parlant de societats anònimes laborals, estem parlant de cooperatives. És a dir que la seva finalitat és produir béns i serveis en el sector econòmic, però amb un clar objectiu social. I, a més, en aquesta Llei es recull per primera vegada el seguiment que han de tindre aquests treballadors, aquestes persones amb greu risc d'exclusió, el seguiment que han de tenir al llarg de tota la seva activitat professional.

Mirin, l'article 4 recull el que nosaltres entenem que és bàsic per a la inserció laboral d'aquestes persones. Estem parlant de processos personalitzats, estem parlant d'itineraris personalitzats en tots aquests treballadors, estem parlant de formació teòrica i pràctica del lloc de treball, i estem parlant d'un seguiment i d'una habitació social, i d'un acompanyament de mesures socials en aquests treballadors. Què vol dir això? Vol dir, sens dubte, que no són uns treballadors com els del mercat ordinari, que necessiten un seguiment, que necessiten una adaptació a uns processos d'habitació social. Això què vol dir? Doncs que requereixen unes ajudes complementàries per poder dur a terme tot això.

És per això que nosaltres entenem que, en la mesura que el mínim del 30% i el màxim del 70% dels treballadors siguin aquests treballadors en procés d'inserció, siguin els treballadors amb greu risc d'exclusió, ha de donar el complement perquè les mesures de foment vagin augmentant i vagin dirigides, sobretot, a aquest nombre de treballadors.

Respecte a les entitats promotores, nosaltres sí que els voldríem dir que l'article 3, en relació amb l'article 5, les entitats promotores que poden ser entitats sense ànim de lucre, o bé entitats o corporacions de dret públic, el fet que constitueixin el 51% d'aquestes empreses d'inserció, entenem que això va dirigit que la forma societària ha de ser una forma, evidentment, o mercantil, o laboral, o cooperativa, però amb la participació d'aquestes entitats promotores.

Un altre dels aspectes que entenem decisius en aquesta Llei és el registre i la qualificació d'aquestes. Tindrem el que és el desenvolupament d'aquella primera mesura de la Llei d'acompanyament, que permet aquest registre d'aquestes empreses. Però, si vostès em permeten, jo crec que, dels articles que donen les competències a l'Administració de l'Estat, l'article 9, és a dir, aquell que va dirigit als serveis socials d'atenció primària o especialitzats, i els que van dirigits a les OTG són bàsics per al desenvolupament de l'activitat d'aquestes empreses d'inserció sociolaboral. I per què els ho dic? Perquè estem parlant del fet que aquests serveis socials d'atenció primària hauran de fer la va-

loració i la qualificació de la situació d'exclusió social o de greu risc d'exclusió social, han d'admetre el dictamen sobre el greu risc que aquestes persones treballadores puguin tenir i, sobretot, han de posar i proposar els serveis d'intervenció d'aquestes empreses.

Respecte a les OTG, i aquí sí que ho diríem, la veritat és que ens plau el que es recull en aquesta llei, però ara que tenim la nova reforma del servei d'ocupació de Catalunya, doncs, almenys, una de les propostes que esperem que sigui aprovada la setmana que ve en aquest mateix Plenari sigui la d'augmentar aquesta partida pressupostària del Servei d'Ocupació de Catalunya gairebé 800 milions de pessetes, cosa que permetrà, entre moltes altres coses, fer el que es diu en aquesta llei. El que es diu en aquesta llei és valorar la idoneïtat d'aquests treballadors, ser en els processos de selecció d'aquests treballadors i, sobretot, facilitar els processos d'orientació i formació d'aquests treballadors en greu situació de risc social.

I permeti'm que anem a l'anàlisi de les mesures de les disposicions addicionals. N'hi han dues que per nosaltres són bàsiques.

Les clàusules socials. En les clàusules socials no solament estem incorporant la contractació que facin tots els organismes de l'Administració de la Generalitat de Catalunya, sinó també la que facin els contractistes en fase d'execució. De què estem parlant? Que aquestes empreses que estan aportant en la societat que aquestes persones amb greu risc d'exclusió puguin incorporar-se al mercat ordinari tinguin una preferència a l'hora de la contractació pública. Aquí sí que ens agradaria que això es produís realment, és a dir, que la Generalitat fos el suficientment responsable per donar compliment i execució a aquesta clàusula social, perquè estem parlant d'una preferència per a aquestes empreses d'inserció en tota la contractació directa de la Generalitat, però també en la contractació que realitzin els mateixos adjudicataris contractistes en fase d'adjudicació. És per això que seria una molt bona possibilitat per a les empreses d'inserció de poder augmentar la seva producció i la seva demanda de realització de tasca laboral. A més, el que cal veure és el desenvolupament de les mesures fiscals de foment que poden afavorir l'activitat professional, l'activitat mercantil, d'aquestes empreses.

I jo, si em permeten, només per cloure, i agafant la metàfora evangèlica que deia el nostre company diputat, aquesta de «Llàtzer, aixeca't i camina», jo, la veritat, és que els diria que les empreses d'inserció fa molt de temps que caminen, i fa molt de temps que caminen sense un marc i sense una regulació, que fa temps que estan treballant, que fa temps que estan produint els processos d'inserció d'aquestes persones que estan en situació de risc i d'exclusió, i jo el que els diria és que, encara que no tenim les mesures de foment per reproduir els pans i els peixos, el que sí que aquesta llei permet és fer aquest «aixeca't i camina»..., un camí molt més planer per a tot el sector, per a aquesta economia social i per a aquestes empreses d'inserció sociolaboral.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Sánchez-Camacho. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Roberto Labandera.

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, per a aquest diputat és tota una satisfacció i un honor poder saludar els companys i companyes, i dic companys i companyes perquè hem fet un llarg camí plegats en matèria de promoció de les empreses d'inserció..., els representants d'Aires; els representants de l'ACEI; el representant de la Fesalc; el representant de la Diputació de Barcelona; l'il·lustre alcalde de Vilobí del Penedès, que també s'ha mogut molt en el tema de la promoció de les activitats de les empreses d'inserció, i tècnics i tècniques del sector que treballen de forma activa en aquest tema.

De fet, avui fem un pas important. Aquesta és una llei modesta, és una llei que té setze articles, sis capítols, tres disposicions addicionals i una de final, modesta, però que, evidentment, clou un camí fet per les empreses d'inserció, associacions i fundacions fa més de deu anys, és a dir, avui complim els deures que fa deu anys ja es plantejava, o ens plantejava, el mateix sector. I, a més a més, ha estat, ho deia abans també l'il·lustre diputat López Bulla, una història amb els seus accidents, és a dir, no ha estat un camí fàcil, perquè ha faltat un procés de maduració política que tot just s'ha produït ara en aquesta legislatura, en aquests darrers mesos. I va coincidir, fem una mica d'història, amb una iniciativa –ho recordava la diputada Alícia Sánchez-Camacho–, amb una iniciativa del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, que fa divuit mesos va portar aquí, a aquest hemicicle, una proposició de llei per traslladar-ho al Congrés dels Diputats i treballar en la necessitat d'un marc regulador de les empreses d'inserció a l'Estat espanyol. Fruit d'aquests acords polítics i, també dir-ho, que el grup que dona suport al grup majoritari no estava per la labor de trobar aquest marc estatal, vam acordar, tot el Grup, i penso que, a més a més, ens honora, amb maduració política, dir: «Catalunya ha de ser capdavantera en aquest tema, tractem el marc regulador de les empreses d'inserció a Catalunya i donem resposta al sector», que a Catalunya, a més a més, no només havia impulsat la necessitat d'aquesta llei, sinó que ens havia fet la feina, perquè pràcticament ens havien presentat els textos legals perquè això s'aportés.

De totes formes, hem arribat aquí, és una primera estació, una primera estació que s'ha de dir «estació esperança», com diu la cançó de Manu Chao, perquè ens falta l'altre marc, que és el marc legal a nivell de tot l'Estat espanyol que reguli les empreses d'inserció, i, a més a més, compromís que el nostre Grup des de ja assumeix per treballar, una figura de contractació laboral d'un contracte d'inserció que tingui garanties laborals i que tingui garanties socials.

Per tant, dit això, començo a analitzar els elements que crec que val la pena destacar en aquesta proposta legislativa. La primera –la primera–, crec jo que és, justament, el reconeixement legislatiu de les empreses d'inserció, que fa molt de temps que es mouen i que tenen

una llarga tradició a Catalunya. Deia molt bé el diputat López Bulla que la maduració social, i també ho deia el diputat Huguet, que la maduració de la nostra societat, la societat catalana és una societat madura, és el que permet la generació de més iniciatives empresarials, i aquestes iniciatives empresarials..., perquè les empreses d'inserció, sobretot i fonamentalment, són empreses que tenen un objectiu, que és la producció de béns i serveis, que no són un *rara avis* en el món empresarial, ho han de deixar de ser, però que, a més a més, tenen l'objectiu social.

A nosaltres ens interessa destacar, fonamentalment, la funció, la definició, que fa la llei i que han de fer a partir d'ara els operadors, d'exactament què és una situació de risc d'exclusió social. Nosaltres entenem que la situació d'exclusió social no pot ser mai entesa com una situació permanent, la situació d'exclusió social ha de ser sempre una situació transitòria, malgrat, fins i tot, la gravetat d'alguna d'aquestes situacions, i, com a tal, entenem que són els poders públics, l'Administració pública, els serveis socials, que han de definir –que han de definir– exactament quan una persona està en situació de risc social, però no creiem, malgrat que hi hagi uns col·lectius que, evidentment, tindran una prioritat, que això es pugui enquistar en la concepció dels treballadors. La situació d'exclusió social tots hem d'aspirar que sigui una situació exclusivament transitòria i al més breu possible en la vida d'una persona, d'un ciutadà, d'una ciutadana. I és per això que creiem, fonamentalment, que ho recull molt bé l'article 2 en el seu primer apartat, i en el segon, en l'apartat g, quan diu: «Persones que no puguin accedir a les prestacions a les quals fan referència els paràgrafs anteriors, però que es trobin, a judici dels serveis socials competents, en situació de risc d'exclusió.» És un ventall ample que permet, doncs, un gran marge d'acció del benefici i l'impacte social d'aquesta llei.

Una altra cosa que m'agradaria destacar, que és en el mateix article, al punt 3..., i aquí recollim una iniciativa que ens va ser portada pel mateix sector en el procés de debat de la llei: la necessitat d'homologar a nivell de Catalunya, d'acord amb les competències pròpies de l'Estatut d'autonomia, allò, un informe social que garanteixi que, d'alguna forma, de forma homologada, tots estem parlant del mateix quan estem parlant d'un informe sociolaboral abans d'accedir a una empresa d'inserció.

La llei defineix molt bé, clarament, el concepte d'empresa d'inserció. Per això parlaré, m'aturaré, un moment en l'article 4, perquè l'article 4 diu què fan, quins requisits demanarà l'Administració per registrar una empresa com a empresa d'inserció: que doni treball remunerat, que doni formació en el lloc de treball, que treballin l'habituació social i laboral dels seus treballadors i, si escau, que creï els serveis, o que tingui, o que intenti pactar amb l'Administració, els serveis d'intervenció o mesures d'acompanyament social. Per tant, estem donant a aquestes empreses una responsabilitat major, eh?, una responsabilitat major de la que tenen la resta de les empreses del sector productiu, allò que molts companys del sector diuen: «És que, a més a més, nosaltres presentem un altre balanç, que és el balanç soci-

al.» I això, la societat, però sobretot l'Administració, ho ha de tenir molt en compte.

Apel·lem també, i jo crec que és un altre factor molt enriquidor d'aquesta proposta legislativa, a una responsabilitat de l'Administració pública, abans han estat esmentades: la responsabilitat dels serveis socials a definir quina persona es troba en una situació de risc d'exclusió i la responsabilitat dels serveis d'ocupació, que no només diuen les oficines de treball de la Generalitat, sinó que, a més a més, la llei recull els serveis municipals, els serveis comarcals. Tots aquests operadors públics també podran participar en els processos de selecció d'acompanyament d'un ciutadà, d'una ciutadana, per trobar feina, i que les empreses d'inserció puguin ser un instrument vàlid per a aquesta possibilitat que busquen les persones.

I per nosaltres, com a grup, és, justament, allà on rau el valor de la participació política de l'Administració pública, ser un element de regulació, ser un element també que pugui afavorir una altra cosa que és absolutament important: el control i el seguiment de les accions que es fan en processos d'inserció. És per això que no m'estendré en aquest aspecte, però considero que és rellevant l'aportació que fa la proposició legislativa en aquest aspecte.

Em referiré, senyores diputades i senyors diputats, a tres aspectes més. Un, les mesures de foment. Hem rebut, també, alguna aportació que diu: «Caldria especificar més quines són aquestes mesures de foment.» Hi ha el compromís polític del Govern –aquí tenim el senyor conseller, agraeixo, a més a més, que sigui present en el debat d'aquesta matèria de fer un decret que pugui donar satisfacció a les necessitats–, però hi ha dos punts importants en aquestes mesures de foment: les actuacions formatives per als quadres directius i de gestió, que vol dir que cal fomentar aquest aspecte, i, després, les actuacions de suport i de foment a processos de creació d'empreses d'inserció.

Em referiré a un altre aspecte, i és l'aspecte fonamental de les clàusules socials. Què veiem en les clàusules socials? Jo vull aportar al debat, ja s'han dit moltes coses, vull aportar al debat dos o tres cites de fonaments europeus d'aquesta proposta. Per exemple, un dictamen favorable emès pel Consell Econòmic i Social el 27 de maig de l'any 98, que parla, justament, del foment de les mesures de clàusula social en la contractació de l'Administració pública; o, per exemple, una referència tímida de la Comissió Europea, quan parla, justament, de la necessitat que en els contractes que fa la mateixa Comissió s'inclouï la clàusula social, o un dictamen de jurisprudència del Tribunal de Justícia de la Comunitat Europea, que, justament, eh?, fa referència, en un litigi entre la Comissió i la República francesa, perquè la República francesa a una licitació havia posat que una de les clàusules fonamentals per obtenir la licitació d'una concessió administrativa era la lluita contra la desocupació..., el Tribunal de Justícia Europeu els dona la raó.

Acabo, senyor president, plantejant la importància enorme de la disposició addicional tercera, que no vull que passi inadvertida en aquest debat. Què hi diem?

Què diu, la llei? Diu: «Les inversions destinades a afavorir la creació o el desenvolupament i la consolidació de les empreses d'inserció podran gaudir del tracte fiscal específic que per via reglamentària es determini d'acord amb les competències del Govern de la Generalitat.». Estem posant les bases d'allò que sigui l'estalvi ètic en favor de les iniciatives d'empreses socials.

I ara sí...

El vicepresident primer

Senyor Labandera...

El Sr. Labandera i Ganachipi

...acabo senyor president...

El vicepresident primer

No, ara sí que ja...

El Sr. Labandera i Ganachipi

...donant les gràcies...

El vicepresident primer

...ara ha d'acabar.

El Sr. Labandera Ganachipi

...donant les gràcies als ponents, als membres de la Ponència, donant les gràcies al senyor lletrat, donant les gràcies de forma especial a l'actual director general d'Ocupació, el senyor Manuel Romero, amb el qual vam negociar molts aspectes d'aquesta iniciativa, però, sobretot, donant les gràcies als representants dels sectors que, jo diria que amb una sana, pacient i democràtica tossuderia, ens han acompanyat en aquests anys perquè avui fem realitat aquest projecte. Ens queden deures i esperem que no triguem deu anys a tenir resolts els temes que encara ens queden pendents.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Labandera. En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Enric Millo.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, avui és un dia important, com per tots els diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula, per la Llei que estem a punt d'aprovar, i avui efectivament no és un dia per discutir sobre quina és la paternitat d'aquesta Llei, perquè efectivament crec que podem coincidir tots que és una paternitat compartida. Això no vol dir tampoc que no haguem de perdre la memòria i recordar, efectivament, com ha fet el senyor López Bulla, els llargs debats que hi han hagut, anys i anys, no només en aquesta cambra, sinó en la cambra de l'Estat espanyol, on iniciatives del nostre Grup Parlamentari, de Con-

gència i Unió, a Madrid, iniciatives també d'altres grups parlamentaris, que van intentar fer prosperar una llei d'àmbit estatal que regulés les empreses d'inserció laboral, i que això fins al dia d'avui no ha estat possible.

Nosaltres, avui, coincidim en un tema, que suposo que tots vostès hi coincidiran també, i és que, de fet, quan parlem d'indicadors per mesurar la riquesa d'un país, el creixement econòmic, el progrés social d'un país, habitualment parlem d'indicadors com el creixement, el producte interior brut, la inflació, l'atur, les exportacions, les inversions, etcètera, però hi ha un factor que sovint oblidem, hi ha un factor que al nostre entendre, en l'opinió de Convergència i Unió, és realment determinant, que és la capacitat que té un país per atendre i ocupar-se de les persones amb més dificultats per seguir precisament aquest ritme, el ritme del progrés.

I és especialment important, per tant, que avui, en un dia com avui i en un moment com ara, tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra, amb el treball imprescindible de tots els representants d'aquest sector, arribin a un acord per tal d'aprovar la primera llei de l'Estat espanyol i també de les comunitats autònomes en matèria d'inserció laboral.

Vull aprofitar, òbviament, no només per saludar a tots els representants del sector, de les diferents entitats i associacions que avui ens acompanyen en l'hemicicle, com deia, no tan sols per saludar-los, sinó per agrair especialment la tasca que vénen fent no tan sols en els treballs de preparació d'aquesta Llei directament en aquest Parlament a través dels grups parlamentaris i també en col·laboració amb el Govern de la Generalitat, sinó per la immensa feina que vénen fent en aquest sector de fa tants i tants anys, un sector anomenat de diferents maneres, el tercer sector, que com fa pocs dies, concretament aquesta setmana, tots podíem comprovar en la presentació del Llibre blanc del tercer sector o sector de l'economia social una realitat de la qual tots ens podem sentir satisfets, un conjunt d'organitzacions sense ànim de lucre que tenen com a objectiu final aconseguir la promoció de les persones, reduir la desigualtat socioeconòmica entre elles i evitar l'exclusió social en el nostre territori. Són totes elles un motor de progrés social i nacional que alhora enriqueixen la nostra vida comunitària, millorant la cohesió i la qualitat de vida de les persones, aportant reequilibri, solidaritat social i generant ocupació.

Però, quan parlem de lluita contra l'exclusió, necessàriament hem de parlar no només d'inserció social, sinó, i fonamentalment al nostre entendre, d'inserció laboral, i especialment quan ho fem en el marc de l'aprovació d'aquesta Llei, la Llei de les empreses d'inserció, que són una realitat, una realitat existent des de fa ja molts anys al nostre país, que des de la iniciativa social i des de la iniciativa social pública o sense ànim de lucre s'atreveixen, d'una manera molt valenta, a entrar en l'àmbit econòmic, lluitant en termes de competitivitat, fent un gran esforç, amb un únic i exclusiu objectiu, que és el d'aconseguir la inserció laboral de persones amb especials dificultats.

Aquest sector, aquestes empreses, aquestes entitats, sens dubte, necessitaven un marc normatiu, una llei

—algú podria considerar que arriba tard, jo penso que mai és tard si l'hora és bona i és important que arribi—, una llei, com dic, no tan sols que les reguli, o, com algú preguntava l'altre dia, un periodista em preguntava si és una llei per controlar-les. No, no en absolut. És una llei per impulsar-les, és una llei per protegir aquest sector que necessita ajut i per impulsar-lo i potenciar-lo cap al futur.

Catalunya comptarà a partir d'avui amb la primera llei d'empreses d'inserció a l'Estat espanyol. De fet, a Europa no hi ha una normativa específica sobre empreses d'inserció. Dictada per les institucions de la Comunitat, només hi ha el Tractat d'Amsterdam i la Carta oficial europea, aprovada a Niça el desembre del 2000, que fa referència a les polítiques a seguir en contra de l'exclusió social, fent recomanacions als estats membres, i a Espanya, concretament en el Plan de inclusión social del Reino de España, sí que es parla de les empreses d'inserció com un instrument a tenir en compte de cara a desenvolupar polítiques contra l'exclusió social. Hi han alguns països europeus que compten ja amb lleis específiques que regulen aquests sectors, com França, Itàlia, Alemanya, Bèlgica, etcètera, i de fet diverses comunitats autònomes disposen també de decrets, de normes de grau inferior que regulen, ajuden, donen suport a aquest sector.

Però —ho repeteixo— penso que tots ens podem sentir satisfets que sigui en aquest cas a Catalunya el primer lloc on l'Estat comptarà amb una llei i, per tant, aquest sector podrà disposar d'aquest marc normatiu, com deia, no només regulador, sinó protector, impulsor i potenciador de les seves activitats.

Però, el nostre compromís, com també s'ha esmentat abans, ve de lluny, no és pas una novetat, no és només un compromís que s'hagi portat a terme perquè en un moment determinat aparegui en un programa electoral —que també, òbviament. De fet, el Govern de Convergència i Unió ha treballat sempre en aquesta línia, de manera innovadora en moltes ocasions, i voldria referir-me concretament a alguns aspectes que estan precisament enfocats en aquesta mateixa direcció, en la direcció, amb l'objectiu que tenen plantejat aquestes empreses, aquestes entitats que es dediquen a aquesta actuació. I em refereixo, concretament, als itineraris personalitzats d'inserció, amb els quals s'ha assessorat, al llarg del 2002, més de 20.500 beneficiaris, amb una inversió de 9 milions d'euros, o, per exemple, a la renda mínima d'inserció, que ajuda a la inserció laboral i social a persones amb una aportació econòmica bàsica, amb més de vint mil perceptors i un import de 42 milions d'euros, o a les accions integrades de formació, orientació per a col·lectius especials, que han beneficiat més de quatre mil persones i s'hi ha destinat prop d'1 milió d'euros, o a la important ordre d'inseridors per la qual el Departament subvenciona, el Govern subvenciona els llocs de treball de tècnics que ajuden a inserir-se en l'empresa ordinària treballadors de col·lectius especials, i que en aquest darrer període s'hi han dedicat més de set-cents mil euros.

Dic això perquè d'alguna de les intervencions precedents podria semblar com si el fet que en el pressupost que estem, de fet, tramitant en aquests moments, no hi

hagués una partida específica pensada per a aquesta Llei, que el Govern no estigués treballant en aquesta direcció. Ho fa, ho ha fet en el passat i ho continuarà fent en el futur.

Sí, senyor López Bulla, no m'ensenyi els bitllets que porta a la butxaca, el que compta —i això no són pans i peixos, com explicava abans la senyora Alicia Sánchez Camacho—, això són fets reals, són les accions fetes, els programes fets, desenvolupats, i sens dubte els que en el futur es podran continuar fent en el marc d'aquesta Llei. I en qualsevol cas també coincideixo en l'apreciació que s'ha fet abans, el tema de «Llàtzer, aixeca't i camina», jo diria que Llàtzer ja fa temps que camina, no?, però sobretot, tant vostè, amb el tema Llàtzer, com vostè, amb el tema dels pans i peixos, jo diria que no es tracta en cap cas de metàfores, sinó que, almenys per a aquells que som creients, es tracta de veritats revelades, i això caldria tenir-ho present.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

El contingut de la Llei s'ha explicat a bastament pels meus col·legues que m'han precedit en l'ús de la paraula i, per tant, no m'hi estendré, no?, però sí que voldria fer un comentari, una referència a com hem treballat, que em sembla que sí que és important. M'he referit abans a la participació de les entitats del sector, participació rellevant i imprescindible per fer aquesta Llei, a les propostes de cadascun dels grups parlamentaris que hi han contribuït. Vull recordar aquí el treball fet des del Govern de la Generalitat, personalitzat, en aquest cas, pel que aleshores era director general d'Economia Social, el senyor Romero, que aprofitem també avui per felicitar-lo pel seu nou nomenament com a director general d'Ocupació, i, sens dubte, per la persona que a partir d'ara encararà aquesta feina, que ell havia fet amb tanta diligència fins ara, que és el senyor Emili Torrent, nou director general, que també aprofitem avui per felicitar. Per tant, una llei que regula i clarifica aquest sector, entenem que hi ha matisos a fer que el Reglament els podrà desenvolupar i que, sens dubte, aquesta Llei podrà començar a caminar molt i molt aviat.

I per acabar permetin-me, senyores i senyors diputats, senyor president, permeti'm acabar amb una confessió personal. Ja sé que no és gaire ortodox i tampoc tinc el costum de fer-ho, però en un tema com aquest no puc evitar-ho de fer. La meva procedència és del món associatiu, dels divuit als trenta anys vaig estar entregat a aquesta causa, encara m'hi dedico en el poc temps lliure que la feina em permet, i fa disset anys, precisament, vaig tenir el primer contacte amb aquest món de les empreses d'inserció en el Primer Congrés Europeu de l'Economia Social a París, amb només set anys de parlamentari he tingut l'honor i la satisfacció de defensar diverses iniciatives des d'aquesta tribuna, moltes d'elles o totes molt importants, però en poques ocasions he tingut tanta satisfacció per defensar una iniciativa que contribueix en una manera tan clara i tan evident a treballar per una causa noble i justa com és la que avui defensem.

El reconeixement al treball de molta gent, és important deixar-ho clar, i, sobretot, fer-ho amb esperit de diàleg i de consens. En definitiva, per algú que treballa en

l'àmbit polític des del pensament humanista, és una satisfacció portar a la pràctica en l'acció política aquell principi per a tots nosaltres tan prioritari, i és que a Catalunya, sobretot i per damunt de tot, en primer lloc les persones.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat.

Passem ara a cridar a votació.

(Pausa.)

Senyores i senyors diputats, ens disposem ara a votar el Dictamen de la Comissió de Política Social sobre la Proposició de llei sobre mesures legislatives per a regular les empreses d'inserció sociolaboral.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 123 vots a favor, 1 en contra i cap abstenció.

(Aplaudiments en el sector del públic.)

Prego als senyors que formen part del públic que s'abstinguin de qualsevol opinió política en aquesta cambra.

Gràcies.

Proposició de llei de modificació de la Llei 15/1985, de l'1 de juliol, de caixes d'estalvis de Catalunya (presa en consideració) (tram. 202-00170/06)

El segon punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 15/1985, de l'1 de juliol, de caixes d'estalvis de Catalunya. Aquesta presa en consideració ha estat presentada per tres grups i, per tant, la tractarem d'una manera conjunta. En aquest sentit, tindran una intervenció de vint minuts cada grup, començant pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i té la paraula l'il·lustre diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la iniciativa que en aquest moment presento, aquesta modificació, proposta per modificar la Llei de caixes, és una iniciativa que està preparada amb tres grans objectius que des d'aquest moment vull deixar clars per a tota la cambra.

El primer d'ells és en defensa de les competències de la Generalitat, en defensa de les competències del nostre autogovern, tal com queda reflectit en l'article 12.6 de l'Estatut, on es considera competències exclusives de la Generalitat de Catalunya les institucions de crèdit corporatiu, públic i territorial, així com les caixes d'estalvi. El primer objectiu és aquest. El segon objectiu és en defensa de l'autonomia i de la independència de les mateixes caixes d'estalvi. I el tercer objectiu vol ser també una resposta a l'intent de manipulació partidària de què ha estat objecte la regulació d'aquestes entitats

per part de Convergència i Unió amb el vistiplau del Partit Popular.

Aquesta és una història que ha començat fa mesos. De fet, comença en el moment que el Partit Popular introdueix en el Congrés dels Diputats, amb la tramitació de la llei financera i per la porta del darrere, un conjunt d'esmenes que afecten la regulació de les caixes d'estalvi, modificacions totes elles de caire intervencionista i que malmeten de forma evident les competències de la Generalitat de Catalunya.

El següent pas el vam trobar en el Senat. En el Senat vam poder comprovar com s'anava forjant un nou pas en l'etapa, en la confusió entre Convergència i Unió i el Partit Popular; com es mercadejava en aquella cambra la capacitat d'aquest Parlament per regular les caixes, en realitat, per assolir uns objectius que ni es volen ni es podien probablement confessar, perquè són impresentables. L'acord a què arriba el Govern de la Generalitat i el Govern central, l'acord a què arriben Convergència i Unió i el Partit Popular amb relació a la modificació de les lleis de caixes té un objectiu, un element central: el control de la configuració i la renovació dels càrrecs dirigents d'aquestes entitats per tal que siguin addictes als actuals governants.

De fet, fent balanç podem veure, i ho hem vist, que les caixes catalanes han mostrat un nivell de funcionament correcte. I crec que tots estariem d'acord que representen avui l'actiu més important que té Catalunya en el camp financer. Encara que només sigui per això, encara que només sigui per l'efecte desestabilitzador de la iniciativa de Convergència i Unió i el Partit Popular, en uns moments d'incertesa econòmica, encara que només sigui per a aquest afecte i sense entrar en els arguments que tot seguit anirem desgranant, només per això ja haurien de qualificar aquesta operació d'una gran temeritat i d'una imprudència que tan sols pot tenir el seu origen en la irresponsabilitat o la desesperació d'uns governants.

Era, per tant, necessari expressar políticament aquest desacord. I la Proposició de llei que els estic presentant és una part d'aquesta resposta, probablement no l'única, i potser ni tan sols la més important, raó per la qual sí era necessari deixar clar quina és la nostra posició en la cambra sobre aquesta qüestió. El Parlament s'ha de pronunciar. És necessari que es pronunciï sobre la maniobra de desapoderament que ha encapçalat Convergència i Unió.

I, des d'aquest punt de vista, cal dir que segurament un primer objectiu ja s'ha pogut assolir: avui el Parlament es pronunciarà sobre la maniobra que, des dels dos partits, el de Convergència i Unió i el Partit Popular, s'està tirant endavant.

Perquè la reforma de la Llei de caixes que va aprovar el Partit Popular amb el suport entusiasta de Convergència i Unió és la mostra més evident d'allò que no es podia ni s'havia d'haver fet; una proposta, una reforma de la Llei que comporta un increment del nivell d'intervenció política del Govern amb les decisions de les caixes fins a límits que eren insospitats en altres moments. Hom pot afirmar que la desconfiança és un dels

principis inspiradors de la redacció que han acordat els dos grups polítics.

La regulació que es fa de les quotes participatives més que un intent de trobar noves fórmules de capitalització de les caixes –que, en realitat, és un dels problemes que tots estem d'acord que està pendent–, en realitat, és un primer pas cap a la presa de control d'aquestes entitats pel capital privat. Mai podem estar d'acord amb aquesta desnaturalització de les caixes.

I, finalment, la manca de respecte de les competències autonòmiques és absoluta i total. No hem d'anar massa lluny perquè tenim una sentència dictada *ex professo* pel Tribunal Constitucional: la Sentència 49/1988, amb relació a determinats punts de la LORCA. I, què diu aquesta Sentència? Diu moltes coses, però, per temps, els en repetiré, els en llegiré una: «Una normativa básica de la organización de las cajas tan detallada que vaciase prácticamente de contenido las competencias de las comunidades autónomas supondría una vulneración de los estatutos de estas comunidades, especialmente de aquellos como el catalán o el gallego que confieren a sus respectivas comunidades competencias exclusivas en la materia, aunque sea con el límite de las bases estatales.»

Per tant, a partir d'aquest principi, el Tribunal Constitucional va declarar inconstitucionals la regulació de l'edat, el nombre de mandats o els anys de duració d'aquests mandats, per xifrar alguns d'aquests exemples; cosa que vam celebrar, evidentment, tots aquells que pensem que aquest és un element important de l'autonomia de Catalunya.

Avui, amb el recolzament de Convergència i Unió, la Llei que han aprovat en el Congrés dels Diputats i en el Senat, que han aprovat les Corts, torna a conferir caràcter de bàsic a aquests elements, amb un nivell de detall que queda molt clar en la mateixa Sentència que no forma part dels aspectes que hem considerat bàsics.

Amb el vot de Convergència i Unió, de fet, senyores i senyors diputats, senyor president, estem retornant a l'Estat competències que ens havien estat reconegudes per Sentència del Tribunal Constitucional. És un escàndol! I això s'ha fet amb l'acord d'un govern i d'un grup parlamentari que s'anomena nacionalista; uns nacionalistes que no han dubtat a laminar les competències que tenim reconegudes de forma estatutària i que han estat ratificades pel Tribunal Constitucional si això era el que convenia als seus interessos partidaris. De nou, han quedat clares quines són les prioritats de Convergència i Unió. N'haurem de tornar a parlar. N'haurem de tornar a parlar, doncs, el nostre Grup, igual que altres grups de la cambra, ha demanat l'informe preceptiu al Consell Consultiu per tal d'interposar recurs contra aquesta Llei financera.

Veurem, per tant, en aquell moment, quan estiguem en aquest altre tràmit, quina serà la posició de Convergència i Unió en aquell moment.

Per tant, entendran que, a partir d'aquestes explicacions, en la nostra proposta probablement no s'hi inclouen ni tots aquells temes que caldria incloure, ni totes aquelles reflexions que serien necessàries a l'entorn de la reforma de la Llei de caixes. Perquè aquest no és el

tràmit que estem substanciant en aquest moment. Les propostes que..., els aspectes que proposem regular són aquells que amb la normativa que entre vostès i vostès –entre el Partit Popular i Convergència i Unió– van posar endavant, tirar endavant, de nou, un perill per a l'autonomia de les mateixes caixes i per a les competències de la Generalitat en aquest camp.

La contradicció essencial del seu Govern, del Govern de Convergència i Unió i del seu Grup Parlamentari, és que en aquest punt la seva voluntat política és la de canviar la regulació d'un model que es va dissenyar en el seu moment, que es va dissenyar per consens per al funcionament de les caixes, d'un model que tothom reconeix que ha funcionat correctament, d'un model que tothom reconeix que ha donat estabilitat a les caixes i al món financer a Catalunya, d'un model, al final, que ha donat resultats positius, i, per tant, ha contribuït adequadament al progrés d'aquest país.

Per què l'hem de canviar? Quins són els problemes que s'han de resoldre? O quines són les dificultats que hi ha en l'actual regulació que requereixen el tipus de canvis que el Govern ens proposa? Hi ha problemes, hi ha reflexions a fer, hi ha idees noves, evidentment; però, en tot cas, què aporten les seves modificacions? Què aporta la modificació que han acordat amb la Llei financera? Què aporta la modificació que ens proposaven amb la Llei d'acompanyament per resoldre aquests problemes? Res de res, perquè aquest no és el seu objectiu. El seu objectiu en aquest moment no és resoldre la situació de les caixes; en tenen un altre: el del control de la renovació de les caixes.

Deixi'm dir, però, senyor president, que el nostre Grup ha volgut actuar en aquest tema amb relació a les caixes sempre amb voluntat de consens. Ho hem dit i ho hem practicat. Ho hem dit i ho hem fet. Ho hem demostrat en els diferents posicionaments que s'han adoptat en aquesta cambra davant de propostes parcials que sobre regulació de les caixes s'han fet. Ens ha costat fins i tot, de vegades, algun malentès. Però la nostra posició ha estat sempre que la regulació de les caixes s'havia fet per consens i que hem de continuar mantenint aquest esperit, l'esperit del consens per canviar les caixes.

Malgrat que des de Convergència i Unió, amb aquestes modificacions, s'ha obert la caixa dels trons perquè l'han fet sense consens, nosaltres continuem mantenint la nostra voluntat d'aquest capteniment. I, per això, avui, en la tramitació de les tres..., de la presa en consideració de les tres proposicions de llei, comprometem el nostre vot favorable a les tres, amb un plantejament que s'ha fet alguna altra vegada en aquesta cambra i que tornem a reclamar en aquest moment, que és el plantejament d'anar a una ponència conjunta, que estudiï les propostes que es faran d'Esquerra Republicana, que es faran des d'Iniciativa per Catalunya, que ha fet el Govern amb la seva Llei d'acompanyament, que han posat els socialistes, que aquestes propostes les estudiem i que, a partir d'aquí, siguem capaços de generar, altra vegada, la modificació que correspongui de la Llei de caixes, fetes sempre des del seny que mereixen aquestes regulacions, des de les reformes, fent les reformes que convinguin, però fetes sempre pensant amb

l'estabilitat, amb l'autonomia, amb la independència d'aquestes entitats.

Les presses i el conjunturalisme són sempre mals consellers. I vostès, Convergència i Unió i el Partit Popular, estan seguint en aquest camp un mal camí; un camí que no porta enlloc, un camí que no porta a cap punt en què ens puguem trobar tots plegats i en què aconseguim un resultat que finalment sigui positiu per al conjunt de les caixes, i, per tant, també, per al conjunt de l'estabilitat financera de Catalunya.

La nostra primera voluntat, senyor president, amb les modificacions que els proposem en aquesta proposta, és doble: és la de preservar l'actual regulació en aquells aspectes que han contribuït a aquesta estabilitat i al manteniment de l'economia –paraula que he repetit i que haurem de repetir aquests dies a bastament. Convertim, ho repeteixo, aquests eixos en un dels elements vitals de la nostra proposta. Però aquesta estabilitat, aquesta preservació no ha de ser contradictòria, no és contradictòria amb analitzar quines són les reformes que són necessàries per adoptar la normativa de regulació de les caixes en el sentit que l'evolució del temps ho fa necessari. Però això sempre ho hem de fer amb el respecte a les entitats i amb el respecte al paper que juguen en el conjunt de la societat catalana, per tant, amb respecte a l'autonomia, amb respecte a la independència, com he dit en altres moments.

Per tant, seria bo que fossin capaços d'aprofitar l'actualitat que s'ha suscitat a partir d'aquest debat; seria bo que fossin capaços d'aprofitar les aportacions que fan els diferents grups per, a partir d'aquí, assolir un nou acord, un nou consens que permetés consolidar i reforçar el model de caixes d'estalvi. Aquest seria un objectiu desitjable, i no la proposta que se'n fa des del PP i des de Convergència.

Quan sigui el moment nosaltres faríem, en aquest procés, aportacions addicionals, fins i tot, a les que hem fet en aquesta Proposició de llei: sobre la independència dels òrgans de govern; sobre la necessària reforma d'aquests òrgans de govern, introduint unes normes de compliment de bon govern; sobre la preocupació pels nivells de capitalització necessaris per a aquestes caixes; sobre la regulació de l'obra social, que finalment hem de reconèixer que és un dels elements que dona coherència al sentit d'existència de les mateixes caixes, i que, per tant, segurament, com fa alguna altra proposta, caldria pensar en la regulació, també, de les dotacions que es fan en aquesta obra social...

Per tant, les nostres propostes, les nostres reflexions, van fins i tot més enllà de les esmenes que contenen..., de les propostes que conté la Proposició de llei que els estem plantejant en aquest moment, avui, perquè aquest és l'objectiu essencial: caminar cap el futur, caminar en el sentit que puguem progressar tots plegats.

De fet, el procés que han engegat des del Govern de la Generalitat, amb Convergència i Unió, amb el del PP i el Govern central, va en sentit contrari, va en el sentit de desnaturalitzar les caixes, i avui ho fan, en aquests moments, uns moments en què tenen plantejats problemes a partir del seu futur en les properes eleccions. I aquesta és la reflexió que hi ha al darrere.

I aquest no és el camí. Els Socialistes apostem per l'autonomia i la independència de les caixes, i per això mai tindrem ni recolzarem cap altra iniciativa que vagi en detriment d'aquests principis. I aquest és un element que cal que quedi molt clar: no recolzarem cap proposta ni tindrem cap iniciativa que vagi en detriment de l'autonomia i de la independència de les caixes.

De fet, senyor president, nosaltres estem segurs que la fermesa en la posició del nostre Grup, com d'altres d'aquest Parlament, ha posat nerviós el Govern, perquè, si no, no s'entendrien algunes de les actuacions que ha tirat endavant el Govern, que serien ridícules si no fos per la preocupació que han de despertar en tothom que pensi seriosament sobre el futur de les caixes.

O, si no, què hem de pensar d'un govern que porta el seu nivell d'intervenció a la màxima expressió consultant prèviament determinades persones particulars sobre l'adequació d'alguns canvis que s'han de produir a les caixes d'estalvi catalanes? Quin paper fa un conseller en cap que es reuneix amb un conjunt d'empresaris per pastorejar el recanvi d'un alt dirigent d'una caixa? Per què es preveu una regulació del registre d'alts càrrecs d'entitats d'estalvi només..., que, a part de deixar alguns buits temporals, simplement és un excessiu control sobre les persones? Com es pot difondre una circular que posa en evidència les seves recances en aquest procés, arribant al punt de conferir caràcter normatiu a quelcom que és contrari a la regulació que és vigent en aquest moment? Com hem de qualificar les esmenes de les esmenes que el mateix Grup de Convergència i Unió ha presentat en aquest Projecte de llei demostrant un cop més el procés d'improvisació contínua a què estan vostès sotmetent aquest qüestió?

Senyor president, el resultat final de tot aquest procés és una espècie de vodevil, d'un vodevil que estem subintenciant a través dels mitjans de comunicació que intenten interpretar en cada moment quin és l'abast de cada nova esmena, de cada nova llei, de cada nova reforma de la llei, de cada contraesmena, de cada circular que està difonent el Govern, sempre amb un únic objectiu, amb un únic sentit: el del control i el de l'intervencionisme, a què nosaltres, senyor president, evidentment ja hem demostrat el nostre rebuig.

El Govern de Convergència i Unió s'ha convertit en una màquina de condicionament del futur, més que no pas de solució del present, i en aquest sentit ha posat en risc, està posant en risc, les caixes catalanes; les està posant en risc per una pruija de permanència en el poder més enllà del que puguin decidir els ciutadans de Catalunya a les properes eleccions. La seva actitud i l'actitud del Govern del Partit Popular seran jutjades com un dels actes més irresponsables d'aquest període de democràcia i autonomia. Fer fora, de mala manera i a corre-cuita, a darrera hora, els presidents de les dues..., entre altres, els presidents de les dues caixes més importants de Catalunya és difícil d'admetre en el cas del Govern espanyol, que és qui va tindre la primera iniciativa, evidentment, però és imperdonable en el cas del Govern de Catalunya, perquè qüestiona l'estabilitat financera del país.

Però vostès no governen, vostès l'únic que volen és salvar els mobles com a partit, però s'han guanyat un

descrèdit profund en la consciència dels ciutadans. Nosaltres, des del Govern i des del consens, refarem les seves lleis tramposes.

Gràcies, senyor president.

Proposició de llei de modificació de la Llei de caixes d'estalvi de Catalunya (presa en consideració) (tram. 202-00171/06)

El president

A vostè, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, anem a presentar la proposta de reforma de la Llei de caixes, d'Esquerra Republicana, per tres qüestions d'actualitat. Una, perquè se'ns intenta modificar una llei que es deia que no es podia tocar i s'intenta fer per la porta falsa, a través d'una llei d'acompanyament; per tant, una qüestió de forma. Segon, perquè hi ha una autèntica hipocresia generalitzada entorn de la manca de voluntat de polititzar les caixes de Catalunya quan tots sabem que, de fet, ja ho estan, de polititzades; de fet, per sota de la taula, sempre hi ha hagut pactes bilaterals pel control de les caixes. I, tercer, perquè estem assistint a la segona fase de l'autolimitació de l'autonomia que ja va començar els anys vuitanta, quan ja hi va haver una primera invasió de competències, en l'etapa del Govern del PSOE, i ara culmina amb l'etapa de Govern del Partit Popular, amb l'aquiescència de Convergència i Unió, Govern nacionalista que ni tan sols té la decència de presentar recurs d'inconstitucionalitat davant de la invasió de competències així com han fet altres comunitats autònomes.

Són arguments prou de pes perquè, en aquesta circumstància, i quan des d'Esquerra Republicana sempre hem dit que calia modificar la Llei de caixes precisament per salvaguardar, per blindar la seva funció social, el seu origen i el seu destí, i per evitar riscos de privatització i de deslocalització..., ara resulta que es modifica, però no per a aquestes finalitats, sinó purament per una qüestió de control dels equips de govern, és a dir, un tema de lluita pel poder al si dels equips dirigents de les caixes, no per preservar-ne la finalitat, la funció social i la funció vinculada a Catalunya. I això és el que és lamentable.

Aquest mateix diputat que els parla en ocasions anteriors havia fet assajos de modificació de la Llei per acostar-la a altres legislacions existents a l'Estat espanyol que deixen molt clara la funció social, la funció vinculada a les finalitats marcades i als parlaments autònoms, i que en garanteixen la transparència i l'accés plural als equips de direcció; iniciatives bloquejades sistemàticament, no només pel partit del Govern, sinó pel conjunt de partits existents, fins i tot els de l'oposició. I ara, repeteixo, ara sí: correm-hi tots perquè hi ha temes de

successió i de control dels equips de poder. Per tant, primera qüestió que vull deixar clara.

Nosaltres entenem que les caixes van néixer amb una funció claríssima; Francesc Cabana ho diu en aquest monogràfic, «Les caixes d'estalvi al segle XXI», del Col·legi d'Economistes: eren els bancs dels pobres, sorgits des de les esglésies, des dels municipis, des d'entitats filantròpiques –algunes, ho diu el diputat Ferrer, que ha estudiat el cas a Girona, vinculades a la maçoneria–; banc dels pobres. Doncs, bé, nosaltres volem que continuïn sent aquesta finalitat social, que no passin a ser del banc dels pobres als escanyapobres.

Primera qüestió, doncs: l'origen determina davant de quina entitat financera ens trobem. No ens trobem davant d'una entitat financera qualsevol, i la prova és que en els seus orígens hi havia una limitació, per la banda alta, dels impositors; no hi podia haver grans impositors, sinó petits impositors. I, segona, els interessos eren progressius: aquell que tenia menys, menys interessos; el que tenia més, més interessos; cosa que, això, ja s'ha modificat.

Lamentablement n'hi ha que estan pitjor, ho diu també aquest estudi: l'evolució de les caixes d'estalvi a Itàlia, Gran Bretanya i Bèlgica ha sigut la seva desaparició. I ara resulta que en aquests països no hi ha bancs de pobres. Per sort, països amb tradició de *welfare*, com Alemanya, han evitat que passés això i les caixes continuen tenint una funció territorial i social; territorial i social, perquè va vinculat: si no tenen funció territorial, difícilment tindran funció social. I això és el que Alemanya ha, de moment, garantit.

Segona qüestió: la funció actual de les caixes que tenim aquí. És evident que una part de la funció de les caixes és una funció financera, per això els impositors hi dipositen els seus estalvis, perquè tinguin un mínim rendiment. Aquí hi hauria dubtes –el mateix Ros Hombraveilla ho diu en aquest article– sobre l'eficiència, amb relació a l'eficiència: amb relació a altres operadors bancaris, no és tan alta com això, però, en definitiva, és segura; per dir-ho d'alguna manera, és una aposta conservadora del petit estalviador.

Però hi ha una altra funció que, repeteixo, continuen fent malgrat algunes desviacions amb relació a les funcions originals: és que són l'única institució financera important que resta al país, a Catalunya; la incapacitat o les dificultats habituals que hi ha hagut per fer banca pròpia han col·locat les caixes d'estalvi en una funció pràcticament supletòria de la manca de banca pròpia. Per tant, únic sector financer del país seriós i únic sector financer vinculat al territori. Sobretot les caixes petites. Clar, estem parlant que resulta que només ocupen el 20% del conjunt de volum de diner que es mou. De fet, la gran es menja el 60%; la segona, el 20%, i tota la resta, les vuit restants, ocupen el 20% restant. Per tant, repeteixo, aquí s'hauria de fer una anàlisi molt diferenciada entre el paper de les petites, que està molt més a prop de les funcions originals, i el paper de les grans, que està bastant més lluny de les funcions originals, i no tinc cap inconvenient de dir-ho en veu alta.

Tercera qüestió. Precisament perquè hi ha hagut desviacions amb relació a la funció original i el que volem

és que no hi siguin, per blindar-les precisament, per fer que aquestes caixes tinguin continuïtat en el temps, en l'espai, de les seves funcions originals, creiem que cal millorar-ne l'orientació i el grau de representativitat. Sense unes caixes representatives, que no siguin equips endogàmics, i sense unes caixes que no abandonin la funció social, difícilment es podrà parlar dels intents de privatització que estan en marxa, i, per tant, també de deslocalització.

Partir de la base que la Llei catalana és la millor és una autèntica petulància: la Llei catalana és de les primeres que es van fer, però ara ens superen bastantes més. Les comunitats autònomes del conjunt de l'Estat legislen molt millor, en alguns aspectes, que s'ha legislat aquí; entre altres coses perquè, quan es legisla aquí, no és fins després, per exemple, que hi ha la barra lliure de presència territorial. I després comentaré algunes coses contradictòries de la legislació catalana.

Nosaltres hem fet una feina de comparació amb comunitats autònomes que sí que han legislat en un sentit que creiem que és positiu. I, curiosament, tenen el color dels dos partits principals de l'Estat: Galícia, Castilla y León, País Valencià: Partit Popular; Astúries, Castilla-La Mancha, Andalusia: PSOE. Hem mirat, hem comparat, i resulta que, francament, la Llei catalana és millorable. I és millorable en el sentit d'evidenciar la presència transparent de la pluralitat política, cosa que aquí no es produeix. Es diu: «No, les caixes catalanes...», la Llei catalana no polititza. Fals: la Llei catalana, el que fa és bipolaritzar la representació política, és a dir, matar la pluralitat, perquè tot es basa en grans ajuntaments, grans diputacions, als quals només tenen accés els dos principals partits de Catalunya, quan a la resta de l'Estat, al costat d'aquesta representació, se'n garanteix l'òrgan per excel·lència sobirà del poble, que és aquest Parlament.

La nostra proposta és que hi hagi un percentatge, que està entre la mitjana de les lleis espanyoles, de les lleis de les altres comunitats autònomes, de representació directa del Parlament que garantiria l'autèntica pluralitat, si no, estem davant d'un model bipolar, falsament apolític –falsament apolític–, vergonyant.

Segona qüestió. En aquest sentit també caldria el suport..., la millora de la presència del sindicats, i la millora i transparència de la presència dels impositors; evitar els riscos de cooptació: si els impositors tenen uns delegats, uns representants que arriben als consells generals i als d'administració, s'hi ha d'arribar d'una forma transparent, amb eleccions democràtiques i clares, no a través de vies indirectes que acaben sent cooptació. És en aquest sentit que proposem millores per, precisament, acostar-les a la gent, perquè la gent se les faci més seves i, per tant, les defensi davant de riscos futurs d'extinció o privatització.

Primera qüestió, doncs: pluralitat i millora de la representació en els equips directius. En aquest sentit, doncs, la «batallata», perquè ho dic així, sobre l'edat o no l'edat, nosaltres francament la trobem menor, prescindible, perquè aquesta batallata està destinada a decidir quin grup de poder controla, no a canviar els mecanismes pels quals s'accedeix al govern d'aquestes caixes. És una batallata conjuntural, destinada a veure

qui controla què, però no varia el mecanisme d'accés, ni la transparència d'accés, ni, d'alguna manera, canvia, doncs, l'essència de l'accés a aquest govern.

Nosaltres, evidentment, proposem una rotació en els equips dirigents, que és lògica, de vuit anys, però no entrem en qüestions, absolutament, per nosaltres, secundàries, perquè són conjunturalistes, com l'edat.

Segona qüestió: cal blindar les obligacions socials i territorials de les caixes, funció primigènia d'aquestes. I, en aquest sentit, creiem, com fan altres parlaments, que, des d'aquest Parlament..., i, en aquest sentit, Esquerra és l'única força que ja ha aconseguit certes victòries parcials: una, en el debat d'investidura del president Pujol, en què vam arrencar un afegit a la Llei de caixes, on s'orientava l'obra social amb unes prioritats; dues: una proposició no de llei on el Govern es veu obligat a fer un estudi sobre el repartiment territorial i social de l'obra social. Curiosament, en vint anys de Parlament democràtic català no hi ha hagut cap anàlisi sobre l'obra social de les caixes. Ara això es farà perquè Esquerra ho ha posat sobre la taula.

Doncs, bé, això que s'ha fet una mica així, col·lateralment, el lògic és que es fes des de la mateixa Llei, com hi ha en altres bandes. Que sigui la mateixa Llei que indiqui unes certes prioritats genèriques. No entrem en el dia a dia, no tenim perquè entrar en la gestió privada del dia a dia, però sí en els grans criteris. I el Parlament ha de decidir quins són aquests grans criteris. Quins són els grans criteris, en aquests moments, de l'obra social? Els hem de decidir aquí? Perquè per això tenim competència sobre això. Criteris que, per nosaltres, per exemple, seria recuperar funcions que havíem tingut fa temps, i que ara l'Estat i les administracions no porten a terme o per manca de recursos o per manca de voluntat, i que és un tema gravíssim –avui sortia encara un informe, d'una de les caixes, precisament; fan informes, però falta l'actuació–, que és el tema de l'habitatge, per exemple; o, per exemple, el tema de l'acollida de la immigració, de la nova immigració, tema fonamental en aquests moments per al país. Quina obra social més important no es pot fer si, des del Parlament s'indica: «Escolti, primer això; menys catàleg», com deia Oriol Bohigas, «menys cultura de catàleg i més acció social real.» I això és bo que s'indiqui des d'aquí, que per a això tenim competències.

També amb altres lleis hi ha la indicació de prioritats en alguna part de la inversió –òbviament no es pot entrar en un conjunt de les decisions sobre inversió que corresponen a una entitat privada, però sí que, amb la funció pública que tenen, la funció social, es podria indicar algunes prioritats a la inversió pública. I això ho fan altres comunitats autònomes, ja sigui amb infraestructures de tipus físic, infraestructures de tipus social; evidentment, inversions que són rendibles. No estem parlant d'obra social, estem parlant d'inversions.

I, en aquest sentit, crec que és de tota lògica fer-ho, sobretot quan alguna de les caixes, per no dir «una» de les caixes, s'ha especialitzat, pràcticament, en els sectors regulats, en aquells sectors que, quan t' aixequés al matí, ja estàs pagant, obres el llum, engegues el gas a la dutxa, passes a obrir l'aixeta, vas a buscar el cotxe al parking, pagues el peatge, et pares a l'àrea de servei

del peatge i pagues la hipoteca. És a dir, tot el dia està... (*L'orador fa el gest de pagar.*)

Bé. Sectors regulats. Molt bé, escolti, és legítim! Però, crec que, al costat d'això, és legítim també que des del sector públic se'ls digui: «Atenció!, caldria prioritzar tot això altre, que també és negoci, però que ens convé: petita i mitjana empresa, internacionalització, recerca, acollida de la immigració, habitatge.» Per exemple –per exemple–, i altres parlaments ho diuen. És aquí que ens autolimitem, i no ho diem. Aquí no ho diem, hi ha renúncia; és a dir, és fabulós com, a vegades, el sentit d'autogovern acaba i limita amb els interessos. És molt curiós això.

Tercera qüestió: prioritat Catalunya. Aquesta Llei es fa en un moment en què les caixes només actuen en el territori on hi ha la seu, però resulta que després es garanteix l'accés a tot l'Estat. Llegim la Llei catalana i la paraula «Catalunya» hi surt dues vegades, és a dir, no hi ha una prioritització de les accions d'interès social i general, no hi ha l'adjectiu darrere –no l'adjectiu, el nom–: Catalunya. Això vol dir que podria perfectament canviar la configuració interna d'algunes caixes i desviar el centre d'atenció a fora de Catalunya? És a dir, la Llei catalana no podria impedir que canviessin els estatuts d'algunes caixes, de manera que la seva prioritat de millora de l'interès general i social, se centrés a Catalunya. Podria acabar essent, doncs, no ho sé, una altra banda del món o de l'Estat; cosa que no passa en cap altre de les lleis de l'Estat. Una altra paradoxa molt curiosa: que aquí, uns i altres –una banda i altra– mai ha volgut tocar. Una cosa curiosa.

Quart problema: estem davant un autèntic risc de ruptura. Les quotes participades, i això ho deia, en aquest cas, un president d'una caixa –em sembla que és de la segona, que reconeixia que, de fet, d'acord, no tenen dret polític, però, a la pràctica, les quotes participades són la via d'entrada que un dia determinat, potser anant a tribunals guanyaran o poden guanyar; o, si més no, hi ha el risc... Ningú es creu que si un grup privat acaba tenint un 40%, no acabi manant; ningú s'ho creu –ningú s'ho creu.

Per tant, estem davant d'un autèntic risc de privatització i, com deia abans, els estudis que s'han fet sobre França, Alemanya, Itàlia, Europa, tots sabem com ha acabat, això. I és per això que nosaltres, aprofitant el desplegament de la Llei espanyola, per si es perd el recurs que hem presentat, diem en la nostra proposta que, almenys el 20% de quota es reservi a l'Administració Pública, de manera que es pugui compensar, si hi han maniobres de privatització encobertes, es pugui compensar per l'excés de diner públic, sigui d'ajuntaments, de diputacions o de la Generalitat, aquestes quotes participades. Crec que és una estratègia, si més no de contenció, del risc de privatització. Això és la nostra proposta. Això és mullar-nos.

I, cinquena qüestió: estem davant d'una invasió de competències amb la Llei financera, articles 10 i 12 de l'Estatut, i, ho repeteixo, curiosament, un govern que es diu nacionalista, a diferència d'altres que no se'n diuen, no ha presentat recurs d'inconstitucionalitat. I aquest Grup, juntament amb Iniciativa, van ser els primers a presentar recurs d'inconstitucionalitat al Consultiu.

Veurem que diran, al Consultiu! Ho han fet altres comunitats autònomes, de presentar recurs, perquè hi ha una autèntica invasió de competències. És a dir, és l'eliminació de la competència estatutària en dos fases: una, l'etapa PSOE; dos: etapa PP. I fins ara s'ha dit: «Millor no tocar-ho.» Millor no tocar, què? Quan s'està envaint terreny, no tocar res és retrocedir. I això, grups que es diuen nacionalistes o d'esquerrers, crec que haurien de posar-ho en primera línia. I aquí aquella frase «que la prudència no ens faci traïdors», em sembla que està més clara que mai.

És per això que la proposta d'Esquerra Republicana –ja, una mica, sintetitzant– té per finalitat mesures de transparència, democràcia, control intern. En aquest sentit, hem introduït canvis en els apartats referents a l'organització interna de les caixes d'estalvis: les formes d'elecció, les formes d'arribada als consells de govern de les caixes. (*Remor de veus.*)

En segon lloc, ho repeteixo, emulant altres legislacions existents posem sobre la taula que el Parlament cal que orienti les grans línies inversores; no que, diguem-ne, deixem fer, sobretot si aquest «deixar fer», a la pràctica el que fa és u, com deia abans, una certa auto-colonització. És a dir, l'estalvi català serveix per donar negoci als qui ens fan pagar el peatge. Això és una paradoxa de la situació, eh? O sigui, per tant, hi ha una primera qüestió.

I, segona, sobretot per la gran, hi ha, com han dit els economistes, no ho diu Esquerra, hi ha un cert dèficit en la balança, diguem-ne, de capitals, on capitals importants de l'estalvi català van a parar en operacions de grans grups empresarials que no beneficien Catalunya directament.

És a dir, què en treu Catalunya, no l'impositor privat, sinó el bé comú de l'aposta per a grans grups privatitzats amb aventures sud-americanes? El que en treu és que baixin..., que se'ls fonguin els fons que tenen alguna caixa destinada a aquests grans grups. Perquè, és clar, a sobre ens colloquen les centrals d'aquestes empreses a Madrid, s'emporten tot el que poden de Catalunya i a sobre ens fan mal manteniment aquí. Home!, doncs, és una mica lamentable que una bona part de l'estalvi català estigui alimentant aquest model, eh?, d'algunes elèctriques, d'algunes telefòniques i etcètera, podríem continuar la llista llarga. Per tant, doncs, em sembla que és bo que es pugui orientar, si més no compensar la política inversora d'alguna caixa. Aquest cas jo crec que és bastant en singular.

Tercera cosa: mesures d'obra social, que crec que és bo que es facin des d'aquí, si no, l'obra social de vegades cau en publicitat i propaganda, ja no dic agitació –publicitat i propaganda–; no, obra social és obra social. I en cada moment hi ha unes prioritats per al país, d'obra social, i s'han d'indicar des d'aquí.

En quart lloc, i últim: el risc de la privatització seria la desnaturalització final del paper de les caixes i la seva possible deslocalització cap a altres llocs de l'Estat.

Per tot això hem presentat aquesta proposta. Votarem a favor de les altres. Creiem que el contingut queda curt, però, simplement, per un tema de deferència, i nosaltres creiem que això s'ha de discutir, s'ha de discutir en

ponència. I, en aquest sentit, el Govern seria a temps de retirar la part de la Llei d'acompanyament que fa referència a les caixes, i fer un plantejament estratègic, de discussió seriosa d'aquesta qüestió, d'un govern que es diu nacionalista i que ni tan sols ha tingut la valentia de presentar recurs d'inconstitucionalitat, quan hi ha una invasió clara de competències en un tema tan sensible com és el de les caixes d'estalvis.

Gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat.

Proposició de llei de modificació de la Llei 15/1985, de l'1 de juliol, de caixes d'estalvi de Catalunya (presa en consideració) (tram. 202-00175/06)

Per al Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies. Senyores diputades i senyors diputats, pot semblar un tòpic el fet de reiterar que estem davant d'un assumpte de gran transcendència, però és que ho és de veritat, i ho és de veritat per la vida econòmica, social i cultural del nostre país.

De fet, les caixes d'estalvi de Catalunya han sigut, i ho continuen sent, un instrument que ha contribuït no poc a vertebrar la societat catalana. I un tema d'aquestes característiques mereix —és clar que sí— un bon i detallat debat parlamentari. És a dir, al contrari del que es pretén amb les contrareformes previstes en aquest potipoti de la Llei d'acompanyament, que s'està convertint realment en una autèntica menjussa, allò que els castellans en dirien un *comistrajó*: una mescla irregular de diversos aliments, sense cap relació i, francament, de mal gust.

Nosaltres ens sentim traïts. Durant aquesta legislatura, en la Comissió d'Economia, amb una certa freqüència venia tot un paquet continuat de propostes sobre Llei de caixes, i érem alguns els que dèiem: «Escolti, és que aquest és un tema d'una gran transcendència que, del consens, no entès com a fetitxe, però sí com a instrument, atesa la importància d'aquest escenari, doncs, seria bo que l'exercim per fer les coses d'una manera més adequada.» I val a dir que, en aquesta reflexió, hi participava el Grup de Convergència i Unió i el mateix Govern, perquè era una reflexió assenyada.

Doncs, estem, amb aquest plantejament de la Llei d'acompanyament i tota aquesta història, amb una paraula molt devaluada per part del Govern; absolutament devaluada per part del Govern; devaluada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i del Partit Popular no diré res, perquè mai, doncs, va dir amb relació a aquesta història, si consens o no consens.

I justament perquè el que nosaltres pensem que és necessari, juntament amb Esquerra Republicana de Catalunya, amb el Partit Socialista de Catalunya - Ciutadans pel Canvi i el Grup Parlamentari d'Esquerra Republi-

cana de Catalunya que mereix, aquest tema, un gran debat, és pel que nosaltres donarem, amb molta satisfacció, el nostre vot afirmatiu a les preses en consideració de l'una i de l'altra.

Per què? Perquè volem discutir, i no és ara el moment d'entrar en el mèrit de la discussió dels plantejaments d'uns i d'altres.

Ara, el debat que estic reclamant és també una conseqüència —no sé si directa o indirecta, però una conseqüència— de la discussió que hi ha a la societat catalana amb relació a aquestes institucions financeres de caràcter social, que han contribuït, i molt, com deia abans, a vertebrar Catalunya.

Diríem que és un producte de la terra, un producte nostre, un element de distinció ben visible en relació amb les mateixes entitats d'Espanya. I jo crec, sense cap cofoisme estúpid, que hem d'ostentar, no amb petulància, però sí amb una gran sobrietat, que la personalitat de les nostres caixes d'estalvi, doncs, era forta. L'única recança que tinc, un servidor, és la desresponsabilització que aquestes caixes van fer amb relació al pacte per l'ocupació, però això no *emborriona* la important biografia d'aquestes institucions.

Una diferència, un caràcter totalment diferent al de la resta del país, al de la resta de l'Estat espanyol: jo recordo, i em permetran una expansió personal, que quan vaig arribar a Catalunya, l'any 65, novingut a Mataró, el mes d'agost, a finals, vaig veure que la Caixa d'Estalvis Laietana anunciava un concert de la senyora Alicia de la Rocha. Això era impensable al meu poble, a Santa Fe, a l'horta de Granada, i vaig dir: «Carai, estic en un altre hemisferi», perquè era impensable, això. Aleshores, per això, dic que aquesta personalitat substantiva, aquest caràcter ontològic, de les caixes de Catalunya no té res a veure amb el que hi havia en aquella època a la resta d'Espanya.

Doncs bé, si la societat catalana està debatent la qüestió de les caixes, el sindicalisme confederal, el món de l'economia, tothom, resulta que aquí el Govern, d'una manera exabrupta, ens endossa la discussió en el potipoti on diu: «Hem de debatre la Llei d'acompanyament.» Que hem de debatre què? Aquí al que venim és a parlar, a no escoltar-nos i després a imposar l'ortopèdia votacional dels braços de fusta. Això és el que hi ha. Per què hem de dir eufemismes i hem de camuflar les coses?

Senyories, el gran problema que ens interessa a nosaltres no és allò que, més mediàticament, ens semblava que era més espectacular, l'edat de jubilació dels dirigents de les entitats financeres, especialment perquè la política no ha donat senyals propis per donar exemples a la societat, i és ben curiós que hi forces polítiques obsessionades per l'edat dels que estan fora, però tenen un miserable corporativisme amb relació a la seva personalitat.

Aquí el gran assumpte és, sobretot, quin serà el caràcter de les caixes, d'aquestes institucions financeres, a partir d'ara, i no el caràcter, diríem, absolutament mediàtic, de si aquest senyor als setanta, setanta-dos, quan sigui... Aquí el gran assumpte és un altre: és el perill que correm de privatització d'aquestes entitats finance-

res, i, d'un altre cantó, la intencionalitat intervencionista dels poders públics, del control dels poders públics, d'aquestes institucions. O sigui, som en un PRI europeu que vol agafar, atrapar, coses, perquè no té la suficient capacitat d'establir un consens, una capacitat d'orientació i de lideratge al conjunt de la societat.

Nosaltres pensem, senyories, que amb les quotes participades, amb aquesta figura, de ser aprovada, ens trobaríem davant d'un canvi de metabolisme. Al nostre parer, les quotes participades obren la porta, com deia abans, a una més que possible i indesitjable privatització i a una entrada per la porta falsa dels interessos dels grups dominants de l'economia, que tenen una altra lògica. I a mitjà termini, les quotes participades podrien suposar una alteració del règim de composició dels òrgans de representació de les caixes. Seríem davant del trencament de l'essència constitutiva de les caixes d'estalvi i un intent de transformació en societats anònimes. Aleshores, el canvi de paradigma és ben visible.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

La nostra negativa, doncs, no és com un homenatge, que seria merescut, al codi fundacional de les caixes d'estalvi, sinó essencialment a la tasca que històricament han fet aquestes institucions i al que podrien continuar fent. Que calen reformes? Parlem-ne, ho podríem discutir amb serenitat, però, especialment, tenint en compte tot el respecte a l'autocomposició de les normes i regles que aquestes institucions s'han donat a si mateixes.

I nosaltres plantejaríem les següents innovacions per discutir, per començar a reflexionar i debatre: que siguin els estatuts de les caixes els que determinin l'edat de jubilació i els mandats dels seus dirigents, ells; que aquests tinguin, aquests grups dirigents, un codi ètic que sigui capaç d'assegurar la independència, la no-subalternitat i l'establiment d'una personalitat forta en relació amb els poders, a tots; segon, la posta en el mercat financer de quotes participatives hauria de ser degudament justificada i documentada, les inversions previstes, davant els òrgans de control de la Generalitat de Catalunya; cada una de les emissions seria per temps limitat, a concretar entre cinc i vint-i-cinc anys; la possessió de les quotes participades estaria determinada, prioritàriament, als impositors, siguin persona física o jurídica, amb caràcter limitatiu, fins a l'1% del total acumulat.

És a dir, el nostre objectiu és que les caixes, torno a repetir-ho, mantinguin el seu caràcter d'intermediaris financers d'origen social i contribueixin al desenvolupament econòmic i social del territori. Per això, creiem que s'ha de mantenir l'actual naturalesa jurídica com a condició d'ésser entitats financeres de caràcter i d'interès social, amb totes les innovacions, amb totes les reformes tendents a la modernització i al millor funcionament d'aquestes estructures.

O sigui, el que cal és preservar aquest caràcter, que proporciona, encara que sigui de manera desigual, l'oferta de productes financers i d'accessibilitat a les famílies en aspectes tan rellevants com l'accés hipotecari a l'habitatge, el crèdit al consum, entre d'altres. Aquest és el

problema de fons i no pas el que mediàticament s'hi ha estat insistint, segurament per encobrir aquesta abraçada mesocràtica i de tot tipus entre el Partit Popular i Convergència i Unió.

Senyories, crec que podríem encaminar-nos, i aquesta és una variació del que han dit fins ara els anteriors portaveus, al següent: que el Govern català retiri, de la llei d'acompanyament, tota referència a les lleis de caixes; el compromís en els grups parlamentaris de consensuar les oportunes innovacions legislatives, tal com ha sigut una política recolzada, mantinguda i sostinguda pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. I a partir de tot això, podríem parlar-ne, perquè un assumpte d'aquesta envergadura no pot circumscriure's al potipoti de la llei d'acompanyament, ni tampoc el nostre Parlament pot ser un subjecte subaltern, tenint la Generalitat les competències amb relació a la Llei de caixes, sobretot quan la importància, ja dita, de les caixes catalanes, en relació amb les altres, és sobradament coneguda.

Aleshores, no crec que sigui una estridència demanar que es puguin debatre aquestes qüestions amb la tranquil·litat que va tenir aquest Parlament quan va discutir la Llei de caixes catalanes el 85 –el 85. Si vostès opten, si la majoria opta, perquè no es prenguin en consideració aquestes proposicions de llei, aquesta cambra corre el perill, gràcies a vostès, de convertir-se en el que deia abans, un habitatge d'ortopèdia de braços de fusta.

Deia, al principi de la meua intervenció, que estem davant d'un producte de la terra, avui desnaturalitzat per Convergència i Unió a les Cortes Españolas. I resulta que el que estem fent és una *devolution* al revés, és a dir, tornar, per la porta falsa, a la centralitat i al centralisme les competències que havíem aconseguit. I algú deia: «Sembla mentida que el nacionalisme de Convergència i Unió, un partit nacionalista, faci això.» Per què? Que és la primera vegada que passa una cosa d'aquestes característiques? En absolut. Jo crec que ja, a la meua edat, no sóc una *alma càndida*, i crec que no hi ha cap contradicció entre el caràcter actual de Convergència i Unió i aquesta contrareforma. En primer lloc, perquè entre les nostres essències i les nostres banderes hi ha la cartera i els diners, els diners que, segons Vespasià, no tenien olor. Per tant, si no tenen olor, vull dir, poden ser oloroses fins i tot per tothom.

En definitiva, mal assumpte que la gent de carn i ossos estigui en mans del perill que podria traslladar-se si aquestes institucions canviessin de metabolisme, i la gent podria trobar-se davant d'una paradoxa, aquesta sí, i és que qui no ha sabut mai gestionar el món financer, el món bancari, qui amb molta freqüència ha sigut o han sigut un autèntic desastre, ara, doncs, arrepleguen les coses i volen convertir això. No, això també és un mal negoci.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor López Bulla. En nom del Grup Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Francesc Vendrell.

El Sr. Vendrell i Bayona

Senyor president, senyores i senyors diputats, jo suposo que parlo per posicionar-me, perquè no tinc cap proposició de llei. Un és un militant disciplinat del seu partit, i acostuma a fer cas del que el president diu, i com que, últimament, el president diu molt que s'ha d'anar a dormir tard i aixecar-se d'hora, un ho compleix, i el problema que té això és que l'endemà no acabes d'entendre re, i si no acabes d'entendre re, per no haver dormit massa, encara ho entens menys quan tenim aquí un debat en què una cosa és el que es diu i l'altra és el que es proposa, i jo, sincerament, no acabo d'entendre com això lliga, la veritat sigui dita, ja hi faré referència després, a excepció feta de la Proposició de Llei d'Esquerra Republicana, després en parlarem.

Però aquests dies, en el debat mediàtic, en el debat en la premsa, un ha sentit la gran transcendència del que s'anava a debatre en el Parlament de Catalunya sobre la Llei de caixes. Jo no dic que no en tingui, dic: «Ara en parlaré.» Un també ha llegit, i no les voldria llegir senceres, les exposicions de motiu en el text presentat, i en llegiré una, per exemple. Diu: «Les caixes d'estalvi són institucions amb una forta implantació territorial i social a Catalunya...», cosa que és veritat, «i juguen un paper fonamental en l'economia catalana», cosa que és certa; «actualment absorbeixen el 70% de l'estalvi generat a Catalunya», això ja no ho sé, espero que sigui veritat; «estan sòlidament arrelades en el territori, han mostrat rigor i eficiència.» Diu, per saltar: «Atesa la transcendència social i econòmica de les caixes, cal legislar.» Bé, i un, llegida aquesta exposició de motius, que és més llarga, diu «ara fem aquí una legislació seriosa», per garantir que les caixes continuïn fent tota aquesta funció i per garantir, suposo, que el ciutadà que porta els seus diners a «la Caixa», igual que els altres, doncs, que, diem, esperen alguna cosa de l'obra social de «la Caixa», tinguin garantits aquests drets, un espera això, i no diré el que espera un després de sentir la catastròfica, la catastròfica en l'aspecte de catastrofisme, no?, intervenció del senyor Martí Carnicer. Diu: «Bé, ara legislem i ara ho arreglem tot.» És clar, un gira la pàgina, i resulta que tot aquest problema, que la garantia del sistema financer, que tot, quedarà solucionat –tot quedarà solucionat– si el president de «la Caixa» es jubila a setanta-set anys i el director general als setanta, i que fet això tot quedarà solucionat, perquè això és el que diu –això és el que diu– després del brillant debat mediàtic, de la brillant exposició de motius i de la brillant intervenció, senyor Martí Carnicer, al final ho solucionem tot jubila el president de la casa als setanta-set anys..., després parlarem per què als setanta-set, que jo em pensava que era una xifra màgica, així com de càbala, no? Com que allà al Partit tenim a sobre l'Aramis Fuster, gairebé, ahir vaig estar a punt de pujar a preguntar-li-ho, però no em vaig atrevir. Però avui, amb la seva intervenció, ho he vist clar, i ara li ho explicaré.

I també –i també– un encara queda més sorprès –perquè suposo que és això de dormir poc i tot això d'anar a dormir tard i aixecar-se d'hora– quan, a més a més, sent les intervencions dient: «No, no, i és que tots votarem que sí» –nosaltres votarem que no, no pateixi–,

«és que tots votarem que sí», i et mires les tres proposicions de llei i, home, diuen coses totalment diferents –diuen coses totalment diferents.

El senyor Martí Carnicer ho soluciona tot jubila als setanta-set i als setanta, fent una mica de reforma als estatuts, amb un codi ètic –això també és veritat. El senyor López Bulla, si no em falla la memòria, després de quatre mandats, i ja estem parlant de coses diferents, perquè, si els mandats comencen als vuitanta –quatre per quatre, setze–, els jubilem, doncs, als noranta-sis aproximadament, si és que els mandats són de quatre..., vull dir, ja no quadra, no? Però «votarem que sí a tot, perquè tot ens sembla bé...»

He dit que, d'Esquerra Republicana, en parlaré després, perquè també hi votarem en contra, però almenys mereix el respecte i la consideració, perquè aquí sí, aquí sí que s'hi pot estar d'acord o no s'hi pot estar d'acord, però hi ha un treball seriós fet per reformar la Llei de caixes de Catalunya. Aquí sí. Cada cosa al seu lloc.

Segueixo. «I ho votarem a favor.» Home, ja sé –perquè també s'ha dit– que «en la tramitació farem aportacions». Home, bastantes, n'haurem de fer, si volem realment reformar la Llei de caixes seriosament. Això no és seriós, que és el que intento dir. És a dir, jo crec sincerament..., potser sí que amb la xifra de setanta-set –setanta-set– s'aconsegueix defensar les competències de la Generalitat –setanta-set, és el truc–, s'aconsegueix defensar l'autonomia de les caixes –setanta-set, autonomies– i s'aconsegueix –oh!, sorpresa– evitar la manipulació de CiU, recolzada pel PP sempre, en tot el tema de les caixes. Això és el que aconseguim. I aconseguim que..., en fi, que l'Estat, que el Govern central, doncs, no interfereixin a Catalunya. I aconseguim, evidentment, garantir el sistema financer.

Escollin, tot això no és seriós –tot això no és seriós. Vull dir, estem parlant..., si s'ha de reformar o no la Llei de caixes, estem parlant d'una cosa molt més important. I perquè ens sembla que no és seriós plantejar aquest debat –que al final, encara que després, en alguna intervenció es digui que no és el debat, resulta que ho és–, perquè ens sembla poc seriós plantejar aquest debat en termes simplement –simplement– d'edat de jubilacions, hi votarem que no. Votarem que no a la Proposició de Llei presentada per Iniciativa per Catalunya Verds, i votarem que no a la Proposició de Llei presentada pel Partit Socialista de Catalunya - Ciutadans pel Canvi, i votarem que no –per altres motius, en què ara no m'allargaré–, amb tot el respecte –en aquesta, sí–, a la Proposició de Llei presentada per Esquerra Republicana; però torno a repetir, perquè en vull deixar constància, que s'hi pot estar d'acord o no, però almenys és un treball seriós i respon, el treball, al que la mateixa exposició de motius diu.

Però alguna cosa més –alguna cosa més. Miri, escolti'm, si això és votés que sí, si això es votés que sí –posem una hipòtesi, no? – i tirés endavant, quan fés-sim noves aportacions ens trobaríem, senyor Martí Carnicer o senyor López Bulla, amb una cosa que és òbvia: que vostès i nosaltres tenim un model de societat diferent i, per tant, tenim un model de com han de funcionar les caixes diferent, i que el nostre model,

curiosament en contra del que ha dit vostè, és un model –per dir-ho d'alguna manera– una mica menys intervencionista, i és un model –per dir-ho d'alguna manera– que, en fi, no creu que els càrrecs siguin una cosa a perpetuïtat, com ho creia el seu model.

Perquè parlar d'autonomia de les caixes, quan la Llei de caixes, sobre la qual vostès van anar legislant constantment, estableix que el 50% dels consellers d'aquestes els designen els governs de les comunitats autònomes..., si això no és intervencionisme, si això no és intervencionisme... És intervencionisme; democràtic, però intervencionisme. Tenim un model diferent –tenim un model diferent.

Curiosament, l'única comunitat autònoma que tenia un model propi, que té un model propi amb caixes és Catalunya. I aquest model es reconeix i no s'envaeix. Tot el contrari, segons com es miri, es fan dues coses: gairebé es copien, gairebé es copien a nivell estatal i, a més a més, no hi ha una invasió de competències. La setmana que ve legislarem, a través de la Llei d'acompanyament –sistema de legislar tan legal com un altre; discutible, però tan legal com un altre–, legislarem sobre temes de caixes. Si podem legislar sobre temes de caixes és que tenim competències. No cal que les defensem a través dels setanta-set anys; vull dir, ja estan defensades –ja estan defensades.

I, per cert, el que la Llei estatal legisla és sobre condicions per no poder ser elegit, no jubila. Estem parlant també de coses diferents.

En resum, senyor president, i per no allargar-me –perquè, quan les coses estan dites, no val la pena continuar parlant–, votarem que no a les tres proposicions no de llei. I, sincerament, en dues d'elles... (*veus de fons*), de llei, perdó –gràcies. Sí, perquè no faríem una votació diferent i estaríem perduts. Votarem que no a les tres proposicions de llei; dues d'elles, perquè ens sembla un plantejament poc seriós, i ens sembla un debat poc seriós, el que s'ha volgut fer externament i el que s'ha volgut fer en aquest Parlament, i en l'altra, que ens sembla un plantejament seriós, per no compartir –no el compartim, és un fet– l'esquema que es planteja; però almenys hi ha un bon treball.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Vendrell. En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Marià Curto.

(Pausa.)

El Sr. Curto i Forés

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, avui assistim, el Ple d'aquesta cambra, al preàmbul del que segurament tornarem a repetir la setmana que ve, és a dir, el debat sobre les caixes d'estalvi i, concretament, el debat sobre les modificacions que, a partir d'una reforma de la Llei bàsica per part de les Corts espanyoles, s'ha plantejat a Catalunya. Avui discutim tres propostes, concretament tres proposicions de

lleï, presentades pels grups de l'oposició, amb plantejaments bastant diferents, uns dels altres, i jo voldria posicionar el nostre Grup amb relació a aquestes propostes també de forma diferent.

En primer lloc, el que voldria dir és que aquestes proposicions de lleï, aquestes iniciatives parlamentàries per modificar la Llei de caixes d'estalvi de Catalunya, entren en aquesta cambra abans que el Govern presentés les seves propostes. És a dir que quan algú ha dit, en algun moment, que havia sigut el Govern, Convergència i Unió, el que, d'alguna manera, havia trencat el consens intentant canviar, modificar algun aspecte de la Llei de caixes, els he de dir que –o almenys m'ho hauran d'acceptar– qui ha volgut, en tot cas, iniciar, trencar aquest pacte han estat precisament els mateixos grups que han entrat aquestes proposicions abans que el Govern. (*Remor de veus.*) Bé, no sé si és que el que estic dient els pica, o és que realment... (*Fora remor de veus.*) Ho dic perquè veig que es rasquen, eh?, no ho dic per res més. Bé, però la realitat és aquesta, la realitat és aquesta: els tres grups presenten les seves iniciatives de modificació de la Llei de caixes abans que el Govern.

És cert –i començaré pel Grup d'Esquerra Republicana–, és cert i conec l'interès que, durant molt i molt de temps, ve plantejant amb relació al tema de les caixes d'estalvis a Catalunya, i de fet és un interès que ha tingut en aquesta cambra diverses plasmacions en iniciatives que, finalment, hem pogut consensuar. I, per tant, d'alguna manera, era lògic que, veient una mica el panorama que es plantejava ja a nivell de l'Estat i que, previsiblement –com així serà–, tingués alguna repercussió a nivell de Catalunya, doncs, poguessen introduir el debat de la reforma de la Llei de caixes d'estalvi.

Per tant, el plantejament d'Esquerra Republicana, des d'este punt de vista, el trobem lògic i coherent. I a més han fet –i també s'ha dit aquí– una cosa, des del meu punt de vista, interessant, i és que han estat capaços de plantejar la seua alternativa, la seua proposta. Hi coincidirem o no hi coincidirem; hi han aspectes que, efectivament, no hi coincidírem, però hi han aspectes que sí. Però, en tot cas, és una proposta seriosa i detallada i argumentada, des del nostre punt de vista.

És el moment de debatre aquest tema? –pregunto a Esquerra Republicana–, és el moment de debatre aquest tema, i d'aquesta manera? Bé, nosaltres creiem que no és el moment –i després li explicaré el perquè. Però, en tot cas, és cert que vostès han fet un treball seriós i que nosaltres el valorem. Potser, i per a tranquil·litat seua –perquè també l'he escoltat en la seua intervenció–, algunes de les manifestacions que ha fet, diríem, o preocupacions que ha mostrat en la seua intervenció, jo crec que no té motius per a, diríem, manifestar-les tan clarament.

A vostè el preocupa que les caixes d'estalvis a Catalunya, doncs, puguin tenir un canvi en el model que ens hem donat, i que aquest canvi, sobretot, vagi cap a una privatització, cap a un canvi dels objectius, justament, històrics que han influït i han guiat el procés de consolidació d'aquestes entitats. Jo crec sincerament que,

avui per avui, ni en la Llei de l'Estat, que acaben d'aprovar les Corts espanyoles, ni en la proposta que la setmana que ve es debatrà aquí, presentada pel Govern, crec sincerament que no hi ha perill que aquesta preocupació que vostè plantejava, avui per avui, nos la poguéssim plantejar.

Iniciativa per Catalunya Verds, el senyor López Bulla, ha plantejat una proposta de modificació, el seu Grup ha plantejat una proposta de modificació, diríem, menys ambiciosa, més concreta en tres aspectes que jo crec que no són transcendents, sincerament –no són transcendents. I li diré el perquè.

En primer lloc, planteja la necessitat d'un codi de bona conducta. Bé, de fet, avui, ja sap, i, com vostè sap, en el marc legislatiu vigent, ja hi han caixes d'estalvi que tenen el seu codi de bona conducta. És a dir, el codi de bona conducta, avui, el podrien tindre aprovat les mateixes caixes, les que volguessin, com ho tenen altres entitats de fora de Catalunya, i que, per tant, no necessàriament –no necessàriament– necessitarien el mandat legal per a poder-lo aplicar i aprovar.

Per tant, quina importància li dóna vostè, a aquest codi de bona conducta? Home, li dóna importància perquè el cita a la Proposició de llei i perquè l'ha comentat en esta tribuna. Cosa que no ha passat amb el senyor Martí Carnicer, cosa curiosa. El Grup Socialista planteja una proposició de llei, bàsicament, amb dos qüestions: el tema del codi de bona conducta i el tema, com s'ha dit aquí, de la jubilació als setanta-set anys. El senyor Martí Carnicer, en tot el seu discurs, ha parlat..., ni una sola paraula del codi de bona conducta. És a dir... No, ho dic perquè vostè ha estat coherent, ho ha plantejat a la seua Proposició i, a més, ho ha defensat. El senyor Martí Carnicer ni ha plantejat en la seua intervenció aquest tema, ni ha mostrat, des del nostre punt de vista, cap interès sobre aquest. Jo més vull creure que aquest tema, diríem, s'ha utilitzat per a introduir el que realment ells pretenien o pretenen, que és tocar el tema de l'edat de jubilació als setanta-set anys, perquè l'altre tema, realment, no el deu preocupar, perquè, com he dit, ni l'ha argumentat ni l'ha plantejat en el seu discurs.

Vostès després plantegen el tema també del límit d'edat, el límit d'edat per a l'exercici dels càrrecs directius. Escolti, això ho fem tots –això ho fem tots. Primer, tothom parla d'intervencionisme, que «això no és un tema que ha de legislar, que ha de controlar el Govern», etcètera. És que tothom fem el mateix! Diem: «Els estatuts de les caixes, lliurement, voluntàriament i de forma independent, que decidisquen.» Per tant, no impossem cap límit d'edat; ni l'imposa l'Estat, ni l'imposa el Govern de la Generalitat, ni l'imposarà este Parlament. Simplement diem: «En el cas que els estatuts no ho regulen, en tot cas, fixem un límit.» I aquí podríem discutir si este límit, doncs, són setanta, són setanta-cinc, són setanta-set..., podríem discutir-ho. Però, en tot cas, no hi ha cap, diríem, variació, cap diferència entre plantejaments d'uns i dels altres.

Per tant, senyor López Bulla, jo suposo que vostè, que el seu Grup entra aquesta Proposició de llei per intentar entrar en el debat també en el moment oportú, però, ho repetixo, crec sincerament que les aportacions que

fa no serien molt diferents ni aporten grans variacions respecte a alguns dels aspectes que avui tenim en tràmit parlamentari, que segurament la setmana que ve discutirem.

A vostè el preocupen la privatització i el tema de les quotes participatives. Bé, això, vostè sap que, encara que no existissin en aquests moments les quotes participatives, avui, a la pràctica, de fet, *de facto*, ja existixen. Vostè sap que les caixes tenen productes financers, i concretament dos, que juguen el mateix paper, pràcticament, que jugaran les quotes participatives. I el tema de les quotes participatives, com ha dit molt bé el senyor Martí Carnicer, és un tema en què tothom segurament estem d'acord que s'han de regular i han de funcionar. Ara, que a través de les quotes participatives es pugui dominar i controlar la institució, en això estem tots d'acord, i estigui tranquil que, mentre el Govern de la Generalitat estigui en mans de Convergència i Unió, aquests temes no es produiran –aquests temes no es produiran. (*Remor de veus.*)

Senyor Martí Carnicer, vostè ha vingut aquí, evidentment, no amb voluntat de plantejar una reforma de la Llei de caixes d'estalvi catalanes, no amb voluntat de defensar l'autonomia de Catalunya, no a defensar l'autonomia de les mateixes caixes, sinó que ha vingut aquí, simplement, a fer una representació quasi, quasi, teatral –quasi, quasi. Miri, ni vodevils –que vostè ha mencionat–, ni pastrejos, ni maniobres; aquí del que es tracta és de si s'està d'acord o no a posar un límit a la perpetuïtat –si s'està d'acord o no en posar un límit a la perpetuïtat. No pot ser que hi hagin càrrecs en aquestes institucions que hagin de ser vitalicis, m'entén? Per tant, ni vodevils, ni pastrejos, ni maniobres, sinó que el que hi ha és una voluntat clara d'acabar amb la perpetuïtat en alguns càrrecs d'aquestes importants institucions i, evidentment, també marcar un camí per a la renovació permanent també d'aquests càrrecs.

(*El president es reincorpora al seu lloc.*)

I no hi ha res més. Perquè vostè sap que el model català de caixes d'estalvi que ens vam donar entre tots l'any 85 –o quasi entre tots–, aquest model no ha canviat. És més, en tot cas ha sigut l'Estat que ens ha escoltat i en la seua proposta de reforma, justament, generalitza el model de caixes d'estalvis de Catalunya per a tot Espanya; esta és la gran diferència. Però és evident que el model català no es reforma ni en la Llei bàsica que va modificar l'Estat ni en la proposta que portem de modificació amb la Llei d'acompanyament.

Per cert, sigui dit de passada també, senyor López Bulla: vostè critica que un tema d'aquesta envergadura es porti per la Llei d'acompanyament, i no se'n recorda, que un dels canvis, no molt grans, però bé, diríem, que van regular una inquietud dels grups d'aquesta cambra, el vam aprovar a través de la Llei d'acompanyament. Per tant, la Llei d'acompanyament pot ser bona per a utilitzar en determinats moments, i en altres, segons vostè, no tan bona. Perquè quan vam aprovar la Llei d'acompanyament 4/2000, del 26 de maig, vam aprovar una disposició addicional cinquena a on vam introduir allò que havíem estat treballant i debatent, sobre les inversions de les caixes d'estalvi, a on

dèiem, ja en aquell moment, que «d'acord amb el que disposen els articles tal i tal d'aquest text refós» –del text refós de les caixes d'estalvi–, «tenen un caràcter preferent en la inversió de les caixes d'estalvi els finançaments atorgats a petites i mitjanes empreses, empreses d'economia social, i a infraestructures culturals». És a dir que en aquell moment era bo utilitzar una llei d'acompanyament, perquè tractava un tema en què ja estàvem d'acord. Ara utilitzem la Llei d'acompanyament, que és un mecanisme absolutament..., que a més no el vam inventar nosaltres, però que és un mecanisme perfectament vàlid i que ens permetrà adequar-nos, ara, d'una forma ràpida, a la nova normativa que ha regulat l'Estat. Per tant, tampoc per esta via podem acceptar les crítiques que se'ns han fet.

I acabo, senyor president, simplement dient amb tota rotunditat que la discussió, com deia a l'inici de la meua intervenció d'avui en aquest Parlament, no serà altra cosa que el preàmbul del que acabarem discutint la setmana que ve; que el que la setmana que ve discutirem i finalment aprovarem –espero– no canviarà en res el model de caixes d'estalvi de Catalunya que tenim des de fa molts anys i que ha permès desenvolupar aquest sector d'una manera impressionant jugant avui, com tothom sap, un paper transcendent en el sistema financer espanyol i, per descomptat, català, i, en tot cas, estem convençuts que el que la setmana que ve discutirem i aprovarem no solament no limitarà les competències de la Generalitat ni de les caixes d'estalvi, sinó que, precisament exercint aquestes competències, regularem i legislarem sobre un àmbit que nosaltres volem que sigui tal com correspon a la nostra història, a les nostres arrels i a la nostra concepció del que han de ser les caixes de cara al futur.

Res més, i moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Senyor Martí Carnicer, em demana la paraula per...?

El Sr. Carnicer i Vidal

Per contradiccions, senyor president, perquè les al·lusions, evidentment, no tindrien sentit.

El president

Té un minut.

El Sr. Carnicer i Vidal

Sí, senyor president. Senyor Curto, qui trenca el consens són vostès i el Partit Popular canviant la Llei a Madrid. S'ha de tindre cinisme per dir el contrari en aquesta cambra –primera qüestió.

Segona qüestió: amb raons d'eternitat i d'edat, vostès no són qui per donar exemple de re a ningú; prenguin-ne nota, perquè també van per aquí els trets.

I, en tot cas, senyor Curto i senyor Vendrell, han intentat convertir aquest debat en un tràmit administratiu, quan no és el cas. Aquest és un debat amb un profund rerefons polític, perquè aquí el que discutim és com

queden les caixes, i amb les seves propostes, amb les propostes que vostès han aprovat i amb les que aprovarem si tiren endavant les que ha fet el Govern, el que és cert és que les caixes tindran menys autonomia, menys independència, estaran més intervingudes, i les competències de Catalunya hauran estat vulnerades sistemàticament.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Senyor Vendrell, em demana la paraula per...?

El Sr. Vendrell i Bayona

Sí, per contradiccions i al·lusions, senyor president. Seré ràpid.

El president

Té un minut.

El Sr. Vendrell i Bayona

Senyor Carnicer, miri, a la Proposició de llei d'Esquerra Republicana es discutia com queden les caixes. En la seva –si us plau, llegeixi-la altre cop, per si fa temps que la va fer i no se'n recorda–, es discuteix si són setanta o són setanta-set els anys de jubilació. Això és el que es discuteix, i això no és un debat polític profund.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor Huguet, també em demana la paraula?

El Sr. Huguet i Biosca

Per al·lusions.

El president

Té un minut.

El Sr. Huguet i Biosca

D'entrada, agrair els elogis del treball fet per Esquerra Republicana. L'únic que lamentar que, si realment la nostra proposta va a fons, el Grup del Govern no hagi donat explicacions en allò que contradiu la nostra proposta i per què no accepta debatre a fons un tema que és fonamental, i fer-ho d'una forma..., en Ple, i no a través d'una llei d'acompanyament.

El president

Vostè ha demanat la paraula perquè no ha tingut prou contradiccions, pel que he entès. (*Rialles.*) Moltes gràcies, senyor diputat.

(*El Sr. Curto i Forés demana per parlar.*) Senyor Curto...

El Sr. Curto i Forés

Senyor president, també per contradiccions..., suposo que un minut.

El president

Un minut, sí.

El Sr. Curto i Forés

Senyor Martí Carnicer, vostè ha demanat la paraula per contradiccions; no he vist que en la seua intervenció hagi fet referència a cap contradicció. I, en tot cas, lo que sí que li vull dir és que el debat, que vostè diu que és polític –efectivament, és un debat polític–, l'han encetat vostès avui, no l'hem encetat nosaltres. Les iniciatives, les han portades vostès, no nosaltres.

I al senyor Huguet dir-li que és cert, no li he contestat. Aprofito aquest petit torn, simplement, per dir-li que no li hem argumentat ni hem entrat en el debat de la seua proposta perquè entenem que el model de caixes que tenim avui, encara, i la Llei actual permeten perfectament evolucionar, perfectament funcionar i créixer en aquest sector. Creiem que no és el moment, simplement. Però...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Curto i Forés

Gràcies.

El president

Moltes gràcies.

Anem a cridar a votació.

(Pausa llarga.)

Senyors diputats, posin-se en disposició de votar, perquè primer posarem a votació la presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 15/1985, de l'1 de juliol, de caixes d'estalvi de Catalunya, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 63 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

A continuació, votarem la presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei de caixes d'estalvis de Catalunya, d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 61 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

A continuació, votarem la presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 15/1985, de l'1 de juliol, de caixes d'estalvis de Catalunya presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 62 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política ambiental (tram. 302-00281/06)

El cinquè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política ambiental. La presenta, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, la il·lustre diputada senyora Bet Font, que té la paraula.

(Remor de veus.)

Esperi's un segon, senyora diputada. *(Pausa.)* Prego a les senyores i als senyors diputats, tant als que s'absenten com als que romanen aquí a l'hemicicle, que ens permetin començar.

(Pausa.)

Té la paraula, senyora diputada.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Bé, en el darrer Ple vàrem tenir l'oportunitat de substanciar la interpellació al conseller de Medi Ambient relacionada amb la política ambiental, i, de fet, vàrem tenir oportunitat d'enumerar totes aquelles actuacions que a nosaltres ens semblava que el que estaven fent era permetre encara una major degradació del nostre patrimoni natural i dels nostres recursos.

Denunciàvem durant aquella interpellació el que nosaltres considerem una excessiva permissivitat per part del Govern d'actuacions, cada vegada més actuacions, que degraden precisament el territori. I fèiem esment d'activitats urbanístiques, de construccions d'infraestructures, que en el fons el que estan fent és fraccionar el territori i accentuar la pèrdua dels nostres recursos naturals. I dèiem a més a més, denunciàvem a més a més, que des del Govern de la Generalitat hi ha una manca de seguiment i control i d'una correcció de les problemàtiques ambientals, i que fins i tot això quedava recollit en la memòria que el Fiscal de Medi Ambient presenta anualment, en la qual es deia que des del Govern de la Generalitat no es fan denúncies en relació amb actuacions, podríem dir, de degradació del territori o d'incompliment de normatives ambientals.

Per tant, nosaltres, per això, hem posat un primer punt en el qual d'entrada ja considerem que la política que està fent aquest Govern no ens sembla correcta i, per tant, la rebutgem. I en aquest apartat de rebuig hi hem volgut també incorporar un aspecte, tenint en compte que estem aquí al Parlament de Catalunya, per nosaltres fonamental, com és l'incompliment de mandats d'aquest Parlament o l'incompliment de lleis i de directives. De mandats, no només de resolucions, sinó també de vegades de promeses dels mateixos consellers, com és el cas de l'Agenda 21 de Catalunya, que el conseller Felip Puig ens va dir que la tindríem elaborada el juny del 2002 i que en aquests moments, desembre de 2002, encara no la tenim. Per tant, un incompliment més de la llarga llista que vàrem tenir oportunitat d'enumerar durant la interpellació.

En aquest cas que posava com a exemple, de l'Agenda 21 de Catalunya, a nosaltres ens sembla fonamental,

crèiem que en aquests moments ja l'hauríem de tenir, perquè el Govern sempre s'omple la boca de desenvolupament sostenible però mai ha acabat de dir què s'entén, què entén ell, quines actuacions haurien de ser les de desenvolupament sostenible, i contràriament, moltes vegades, s'està donant suport a actuacions que, de sostenibles, no en tenen res, ben al contrari.

En aquests moments, quan ja, a més a més, s'ha fet la cimera de Johannesburg, ens sembla ja inacceptable que encara no tinguem aprovada l'Agenda 21 de Catalunya. I per aquesta raó també hem plantejat, dins del segon punt, un apartat que diu que aquesta Agenda 21 l'hauríem de tenir dins d'aquest 2002. Ens semblaria que si des del Grup que dona suport al Govern, o dels grups que donen suport al Govern, no ens donen un vot favorable en aquest punt, és que ja es dona per ben acceptat que són incapaces de posar-se d'acord a veure quines han de ser les actuacions, quines han de ser les línies marc de desenvolupament sostenible a Catalunya.

Crèiem que aquí sí que, si voten contràriament en el punt 2.a, quedarà clara la incapacitat del Govern per fer polítiques sostenibles, que és el mateix que dir, que és reconèixer que el Govern està fent actuacions insostenibles, que no s'atreveix a tirar enrere o a frenar.

Per això nosaltres crèiem que aquesta Agenda 21 el que hauria de tenir com a punts bàsics és acceptar els acords que hi ha hagut a Rio de Janeiro i a Johannesburg, impulsar que es compleixi el protocol de Kyoto, que ens aquests moments no s'està fent, sobre les emissions de gasos d'efecte hivernacle i especialment de CO₂, i, per tant, posar ja mans a l'obra al més aviat possible.

I, finalment, precisament tenint en compte tota aquesta disbaixa que hi ha en els temes ambientals i aquests desacords que hi ha en les maneres de fer les polítiques ambientals, plantejem que aquest Parlament seria el marc idoni per fer un debat general monogràfic sobre l'estat ecològic de Catalunya.

Dit això, i ja per guanyar temps, senyor president, em posicionaré en relació amb les esmenes presentades, que han estat només del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, per dir que les acceptarem perquè creiem que entren perfectament en els plantejaments que fèiem en la nostra Moció.

Res més.

I moltes gràcies.

El president

Una pregunta, senyora diputada, jo en el *Butlletí* tinc que també han presentat mocions els Socialistes - Ciutadans pel Canvi i el Grup Popular.

La Sra. Font i Montanyà

Ah, és que jo no les tinc... En el full no hi és, en l'edició... (*Pausa.*) La pàgina 2 és en blanc...

El president

A veure, pregunto..., senyora Tura, en el *Butlletí* consta que vostès han presentat una única esmena de modi-

ficació, que parla de «mecanismes de gestió empresarial»; hi posa la paraula «empresarial», com una de les esmenes...

La Sra. Font i Montanyà

Vol dir que és d'aquesta Moció, senyor president?

El president

...sobre política sanitària, presentada...

La Sra. Font i Montanyà

No, és l'ambiental...

El president

Ah... (*Veus de fons.*) Perdonin, doncs.

D'acord, en aquest sentit –ara ja recuperaré el text que correspon–, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Xavier Vendrell.

El Sr. Vendrell i Segura

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, efectivament, les esmenes que hem presentat són de caràcter, podríem dir, gairebé tècnic, per acabar d'afinar alguna expressió que ens semblava més adequada com ho presentàvem, però en tot cas dir que evidentment compartim globalment la intencionalitat, la filosofia que expressa aquesta Moció subsegüent, de la mateixa manera que compartim el que va expressar la senyora Bet Font, en nom d'Iniciativa per Catalunya, en la passada sessió, en la interpellació sobre aquesta qüestió.

En aquesta interpellació la senyora Font deia que «l'Agenda 21 són els deures que ens posem d'ara endavant per tal que el desenvolupament de la nostra societat no hipotequi el desenvolupament de les generacions futures i no els prengui el dret a gaudir del planeta, dels recursos naturals i del patrimoni natural». Efectivament, d'això és del que estem parlant, de planificar el futur perquè el futur sigui com a mínim no pitjor que el present.

Per tant, es tractava de posar-nos deures, que el Govern es posi deures, el Govern en majúscules, no el partit que governa, sinó que es posi deures a qui governi perquè es facin les coses d'una forma adequada. Però el Govern no vol posar-se deures, el Govern no vol planificar, perquè el Govern no té un projecte global per al medi ambient, perquè el Govern no té un projecte de futur per al país.

El Govern, avui, el que es planteja és com guanyar les eleccions. El Govern, avui, el que pensa és en les eleccions que hi haurà d'aquí a uns quants mesos. El Govern pensa què ha de fer per guanyar aquestes eleccions. Guanyar unes eleccions per fer què? Parlant de política mediambiental, ens temem que seguir igual. La política mediambiental del Govern de la Generalitat ha estat una política de pedaços, no ha estat una política global. El Govern de la Generalitat no ha plantejat un projecte global.

Disculpi, senyor president, no tinc el rellotge engegat i, per tant, no sé el temps que em resta...

El president

No, senyor diputat, a vostè li correspon cinc minuts –perdonin totes aquestes incidències–, i si li sembla, ara li quedaran uns tres minuts.

Moltes gràcies.

El Sr. Vendrell i Segura

Em sembla suficient. Gràcies, senyor president. Bé, reprenent el que estàvem dient. Tenim la sensació que el Govern no s'està escoltant, fins i tot tenim la sensació que està censurant el que li diuen els tècnics, el que li diuen els científics, les anàlisis objectives que s'estan fent de la situació mediambiental del nostre país i les propostes mínimament agosarades que es puguin posar damunt la taula per anar planificant un projecte per tenir un futur millor, per tenir un futur, els deia abans, com a mínim, que no sigui pitjor.

Sabem, hem constatat, que els residus cada vegada són més, que l'emissió de gasos cada vegada és més gran, que la contaminació atmosfèrica cada vegada és més palesa; per tant, que els problemes cada vegada són més grans. No estem reduint els problemes ambientals; globalment, ningú a Catalunya pot dir que haguem minimitzat els problemes mediambientals.

Per tant, compartim amb la senyora Bet Font, compartim amb el Grup d'Iniciativa, que cal una revisió d'aquesta política, que no ha estat bona la política que hi ha hagut, que no s'ha frenat l'impacte sobre el territori, que s'han incomplert mandats i lleis del Parlament, com vostès saben, i que ara jo ja entendria que vostès votessin, rebutgessin la primera part, perquè, clar, no és fàcil que un govern, o que el partit que li dona suport, digui: «Ho hem fet malament.» L'autocrítica en aquest país, i ho hem vist, ho estem veient en aquests moments amb el que està passant a Galícia, no existeix, és inexistent.

Ara bé, el segon punt, que té dos apartats, planteja que abans de final d'any presentin l'Agenda 21. Fa temps que tenen aquesta Agenda 21 engegada, que tenen aquesta Agenda 21 que hi estan treballant, que hi estan esmerçant recursos, que han fet presentacions públiques com si això fos una cosa imminent. Per què no la presenten?

I un segon punt: no som capaços aquí, en el Parlament de Catalunya, de debatre a fons quin ha de ser el futur ambiental al nostre país?, d'analitzar, a les acaballes d'una legislatura..., entre tots plegats intentar posar-nos d'acord en uns mínims de com hem de gestionar el medi ambient, perquè, com deia, el futur no sigui pitjor que el present, si més no?

Bé, em temo que ens decebran i ni això, ni aquest repete, no acceptaran els partits que donen suport al Govern. Bé, és la seva decisió, però en tot cas és una decisió, entenem, poc valenta, que entenem que només respon, doncs, com deia al principi, a criteris electorals, no a criteris ambientals.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, a vostè, senyor diputat. Per posicionar-se, en primer lloc, pel Grup Parlamentari Popular, l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Fabregat, que té la paraula.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Si em permet, de l'escó estant, ja anuncio que nosaltres no donarem suport al conjunt de la Moció que ha presentat el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, i tampoc després que s'hagin acceptat o s'hagin pactat algunes de les esmenes presentades pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. I aniré desgranant cadascun dels punts.

I ho iniciaria per aquell punt que tant és reclamava, no?, el punt de l'Agenda 21 de Catalunya. Bé, en tot cas, tots coneixem que hi ha hagut una cimera a Johannesburg, i que, la cimera de Johannesburg, almenys pel que fa referència al Grup Popular, el que voldríem és que també estigués inclosa en aquesta Agenda 21 de Catalunya.

Jo he escoltat posicionaments del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds..., que, per cert, no hem pogut arribar mai a cap acord en temes ambientals. No hi vàrem arribar, per exemple, en la comissió de recursos hídrics; vostès no varen signar cap acord. I avui ens estava parlant el senyor Xavier Vendrell d'acords mínims pel que feia a polítiques mediambientals; tampoc vam poder arribar a acords en aquell moment.

Ara vostès el que volen és proposar-nos un debat monogràfic de les seves tesis de polítiques mediambientals. Mirin, escoltin, les tesis dels seus grups, de polítiques mediambientals, molt legítimes, en tot cas seran també tan legítimes com les dels altres grups parlamentaris, i almenys del Grup Parlamentari, que ara els parlo i represento, el Grup Popular, per fer les diferents propostes que nosaltres creiem adients i oportunes. I no creiem –i no creiem– que sigui necessari, com deia, un debat monogràfic sobre l'estat ecològic de Catalunya, en el seu conjunt, per al proper període de sessions.

Insisteixo altre cop que creiem que l'Agenda 21 ha de reflectir tots els temes que s'ha parlat a Johannesburg, que nosaltres creiem que parlar de tres mesos, de quatre mesos, de cinc mesos, en un tema tan transversal que afecta el conjunt de departaments de la Generalitat de Catalunya, el que s'ha de fer és un bon treball, un treball on hi hagi la participació, i no en tot cas dir si s'ha de presentar amb quinze, vint dies o un mes. I estem convençuts, i així ens consta també en diferents preguntes que nosaltres hem formulat al mateix Govern de la Generalitat, que en un període proper es presentarà l'Agenda 21 de Catalunya per part del Govern de la Generalitat.

I en més d'una ocasió he sentit que tots plegats, tots plegats, aquí sí, tots els grups parlamentaris ens hem omplert la boca de què Catalunya havia estat capdavantera en molts aspectes en polítiques mediambientals dins el conjunt de l'Estat espanyol, tots ho hem dit; tots ho hem dit en més d'una ocasió. Està clar, quan es parla d'excessiva permissivitat en compliments de mandats

del Parlament, de manca de seguiment, etcètera, amb el fiscal per exemple de Medi Ambient nosaltres tenim coneixement de prop de quatre mil expedients, prop de quatre mil expedients incoats, expedients sancionadors per part del Departament de Medi Ambient al llarg de l'any 2001. Aquestes són les dades que tenim nosaltres.

Creiem que hi ha actuacions prou importants en diferents vessants i en diferents aspectes pel que fa referència a temes mediambientals, i creiem nosaltres que, en definitiva, el que s'ha de continuar parlant en aquest Parlament i el que s'ha d'intentar arribar a acords és en aquells aspectes on –aquí sí– Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya Verds també tenen alguna cosa a dir, que és en els temes, per exemple que de ben segur en parlarem molt a prop, que són els temes de residus i que afecten, entre altres àrees, l'àrea metropolitana, on vostès sí que hi tenen alguna responsabilitat, també, de govern.

En tot cas, senyor president, nosaltres, com ja he anunciat, i com he anat exposant al llarg de la meua intervenció, no donarem suport a aquesta Moció.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor diputat. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre diputada, la senyora Montserrat Tura.

La Sra. Tura i Camafreita

Moltes gràcies, senyor president. En el cas del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, sí que donarem suport a aquesta Moció. Per tant, anunciem el nostre vot favorable, perquè, certament, els enunciats que ens planteja aquesta Moció, tot i ser reiteratius, coincideixen en una part de l'anàlisi, la crítica i la demanda d'actuació per part del Govern de la Generalitat que s'ha vingut reclamant des del nostre Grup en aquests darrers anys i que, com que el Govern no ha reaccionat i no ha canviat d'actitud, doncs, continua produint-se una excessiva permissivitat davant determinades situacions de degradació ambiental que es produeixen en el país. S'incompleixen mandats del Parlament, hi ha moltes resolucions i acords del Parlament que no s'han portat a la pràctica, no hi ha suficient control i correcció de la problemàtica ambiental i, efectivament, això de l'Agenda 21 de Catalunya, més enllà de ser una gran operació de màrqueting o de venda de determinat producte ambiental, sense gaire base i sense resultats concrets que rectifiquin l'acció ambiental del Govern, doncs, no ha passat d'aquí.

Ens agradaria, però, dir-li, tot i haver anunciat el nostre vot favorable a tota la Moció, ens agradaria dir al Grup d'Iniciativa per Catalunya que la sol·licitud d'un debat monogràfic en el si del Parlament és una qüestió important, a la qual votarem a favor, al conjunt de la Moció, però probablement aquest tipus de decisions, de si s'han o no s'han de fer mocions monogràfiques d'alguna temàtica important en el país –i saben vostès que per a nosaltres els temes ambientals ho són–, probablement, la fórmula és una altra, que és parlar-ho entre els grups o sol·licitar-ho, demanar el tràmit que correspon-

gui, no precisament posar-ho com a punt d'una moció subsegüent a una interpellació per part d'un únic grup parlamentari.

Fet, diguem-ne, aquest petit retret a la forma que s'ha emprat perquè aparegui la possibilitat de fer un debat monogràfic en l'àmbit ambiental a Catalunya, que en el cas que es produís la circumstància, doncs, nosaltres hi estariem a favor i donaríem suport a què es produís, però, demanem a Iniciativa per Catalunya, doncs, que un altre dia ho faci diferent, insistim i ens reiterem en el nostre vot favorable a aquesta Moció.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per a posicionar-se Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, començaré pel final perquè molt bona part dels arguments que volia emprar a l'hora de posicionar-me sobre aquesta petició d'un debat monogràfic ja ho ha fet la senyora Tura. Ella, en tot cas, ha dit que el seu Grup votaria que sí. Doncs, pels mateixos arguments que empra la senyora Tura, doncs, el nostre Grup Parlamentari hi votarà en contra.

Molts dels arguments que vostè reflecteix, senyora Bet Font, en aquesta Moció subsegüent, ja es van expressar a la interpellació. I el conseller va respondre cadascuna de les idees que vostè anava suggerint, anava posant sobre la taula. I n'hi ha una que jo també la vull negar categòricament com ho va fer el conseller, de dir que en aquest país, quan s'ha d'aplicar una llei, i sobretot s'ha d'aplicar una sanció per una determinada infracció, no es fa. I el senyor Fabregat ja ha fet referència al nombre d'expedients sancionadors en diverses matèries que s'han fet: 2.168 denúncies en matèria de caça, pesca, protecció dels animals, circulació motoritzada, espais naturals, 877 en matèria d'incendis; en matèria d'aigües, 565; en matèria de residus industrials, 150. Per tant, escolti, això és la realitat. I això són els fets concrets. Jo els convido a què vagin i segueixin aquests expedients incoats pel Departament de Medi Ambient i avaluin, doncs, si suposen una aplicació contundent de la Llei o no; des de la nostra perspectiva, evidentment, evidentment que sí.

I sobre l'Agenda 21, em fa l'efecte, senyores i senyors diputats, que no se sap exactament què és això de l'Agenda 21, perquè, sentint la senyora Bet Font i sobretot sentint el senyor Vendrell, a vegades fa una mica la sensació de dir: «I què és això de l'Agenda 21?» L'Agenda 21 bàsicament és un pla d'orientacions estratègiques per al desenvolupament sostenible de Catalunya que ha d'establir garanties de participació pública. Sense participació pública, no hi ha Agenda 21. Sense complicitat social, no hi ha Agenda 21. Hi ha una altra cosa, un programa unilateralment aprovat pel Govern, i el Govern està complint els terminis.

Vostè, senyora Bet Font, a la Moció, a la interpellació que antecedeix aquesta Moció, deia: «Tal com va dir el senyor Felip Puig...», i citava expressament l'exconse-

ller de Medi Ambient, «el Govern de Catalunya vol tenir una Agenda 21 consultada territorialment i sectorialment abans de la pròxima revisió mundial, el juny de l'any 2002.» I és això el que ha fet. L'any 2002, a la Cimera de Johannesburg, el Govern no hi va anar amb les mans buides, i vostè ho sap perfectament. Com hi va anar el Govern? Hi va anar amb l'Agenda 21 de Catalunya, consultada territorialment i consultada sectorialment. I sap quins són cadascun dels passos? L'inici, amb una fase prèvia, en la qual es fan els treballs preparatoris, es crea el Consell Assessor per al Desenvolupament Sostenible de Catalunya i es constitueix el Fòrum Consultiu de l'Agenda 21 de Catalunya. Segona fase, la fase interdepartamental, interna del Govern. La tercera, la més important, la més rellevant, la que ha costat més, que és la fase de consulta territorial i sectorial, amb tots aquests actors, inclosa la mesa per la sostenibilitat local.

És en base a aquests treballs, és en base a aquests treballs concrets que es va a Johannesburg. Hi van dues comunitats autònomes de l'Estat espanyol, només dues, les que tenen més consciència nacional i ecològica: Catalunya i el Govern basc, la Comunitat Autònoma d'Euskadi. I justament hi van, i no amb les mans buides, hi van amb l'Agenda 21.

Què ens correspon de fer en l'Agenda 21? La fase de participació ciutadana, que és la que ara afrontarem, i, finalment, el mes de març o el mes d'abril, el Govern l'aprovarà definitivament. El senyor Vendrell deia: «Home, aprovin-la ja.» Home, però és que, si no, estarem bàsicament traint el mateix principi de l'Agenda 21 de Catalunya.

I acabo amb una contradicció –ja aprofito aquest mateix torn– amb el senyor Vendrell. Diu: «Home, vostès, bàsicament, en matèria ambiental estan intentant perpetrar una actuació per tal de guanyar les eleccions.» Home, clar que volem guanyar les eleccions, però, escolti, si hi ha algú que aquí ens porta debats estrictament electoralistes per guanyar les eleccions són bàsicament vostès. Jo li recordo una moció subsegüent en la qual es feien ressò de pràcticament tots i cadascun de pretesos conflictes o conflictes reals, iniciats per determinada societat civil, sense que vostès n'absorbissin absolutament res. «Ens fem portaveus del que diu aquesta entitat, del que diu l'altra, del que diu la de més enllà, del que diu la de més enllà, sense que hi hagi un procés d'elaboració del mateix Grup d'Esquerra Republicana», això és electoralisme, senyor Vendrell. No el que està fent el Govern de Catalunya, que, en aquesta matèria, està intentant actuar de manera concertada i de manera diligent perquè Catalunya tingui aprovada la seva Agenda 21, com toca, un instrument de planificació...

El president

Senyor diputat..

El Sr. Rull i Andreu

Acabo, senyor president.

I un instrument de consens.

Moltíssimes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té el torn la propietària de la Moció.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Bé, molt breument perquè el senyor Rull ha fet unes afirmacions amb relació al procés d'Agenda 21 de Catalunya, dient que nosaltres, en concret des d'Iniciativa i Esquerra Republicana desconeixem el procés. Agafo les seves paraules quan ha dit que se n'havien anat, que des del Govern havien anat a Johannesburg amb una Agenda 21. Ens agradaria que ens la donessin, perquè aquest document que vostè diu no existeix. He anat amunt i avall de la web de la Generalitat, del Departament de Medi Ambient, de Presidència, i no existeix l'Agenda 21 de Catalunya. Hi ha un document de la fase d'informació i prou –i prou–, per tant, no vulguin enredar el personal dient que tenim Agenda 21 de Catalunya, perquè no la tenim. Res més.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

Convoquem a votació. (*Veus de fons.*) No, a veure..., no. És que ja he trucat el timbre de votació i, si aprofitem aquests dos minuts per a debat parlamentari, no seria... (*Veus de fons.*)

El Sr. Rull i Andreu

M'ha fet una petició concreta, que és...

El president

Sí...

El Sr. Rull i Andreu

...que vol veure aquesta Agenda 21. No pateixi, ja li portaré aquesta Agenda 21 que el Govern va presentar a Johannesburg, i, per altra banda –i per altra banda–, en base a aquest document es va participar a la reunió de governs regionals que es van aplegar sota la Declaració de Göteborg, justament. Per tant, cap inconvenient a...

El president

Senyor diputat, gràcies.

(*Pausa.*)

Prego als senyors diputats que es posin en disposició de votar, perquè anem a votar la Moció sobre política sanitària ambiental.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 61 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la situació sociolaboral en els centres d'ensenyament d'idiomes a Catalunya (tram. 302-00282/06)

A continuació, en el sisè punt de l'ordre del dia tractem la Moció sobre la situació sociolaboral en els centres d'ensenyament d'idiomes a Catalunya. La presenta, en nom del Grup Popular, la il·lustre diputada senyora Alícia Sánchez-Camacho, que té la paraula.

(Remor de veus.)

Prego als senyors diputats que ens permetin començar al més aviat possible.

(Pausa.)

Senyora diputada, pot començar.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, avui substanciem la Moció subsegüent a la interpellació realitzada al Consell Executiu sobre la situació sociolaboral dels centres d'ensenyament d'idiomes a Catalunya. Va ser la primera interpellació que vàrem presentar al nou conseller, i nosaltres, el que el Grup Popular desitjaria és que, donada la importància i l'alarma social de tot el que ha succeït amb relació als centres d'ensenyament no reglat a Catalunya i a la resta d'Espanya, tinguem amb aquesta Moció un ampli consens per arribar a reordenar el sector i la problemàtica que aquest està patint.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i la vicepresidenta segona el substitueix en la direcció del debat.)

Aquesta interpellació tenia dues parts importants: una, relativa al que havien estat els problemes, des del punt de vista de l'àmbit de consum, de molts dels estudiants, de la gran majoria dels estudiants, que han patit el que aquestes centres han fet, especialment amb els crèdits financers, que els estan obligant a seguir pagant els crèdits financers mentre que els centres Opening, Brighton, Wall Street Institute o molts d'altres han tancat i no estan impartint la seva actuació reglada i no estan complint les seves responsabilitats.

Nosaltres..., la segona part de la Moció anava adreçada a la situació sociolaboral del sector. Vostès recordaran que vàrem parlar que és un sector ampli, és un sector divers, en el qual no solament estem parlant dels centres de formació d'idiomes, dels centres d'ensenyament no reglat d'idiomes, sinó que també ens vàrem fer ressò de tots aquells centres com..., gran quantitat d'escoles, com eren les que anaven dirigides, doncs, a informàtica, a moltes altres activitats, que també estan dintre d'aquest sector i tampoc tenen regulació.

Recorden vostès que els vam esmentar que molts d'aquests centres el que han incorporat són mesures d'innovació tecnològica, que van molt més ràpidament que el que són els centres d'ensenyament reglat, però en canvi ens trobem amb un sector que està desregulat i en el qual, doncs, gran part d'ells havien d'anar amb un conveni i gran part dels altres centres estaven subsumits en un altre conveni, com era, per exemple, el de

la formació reglada o bé el de negocis o el d'empreses de negoci.

Nosaltres hem intentat fer una proposta que reculli les dues peticions: les queixes del sector, les queixes dels usuaris i les queixes dels consumidors, i d'altra banda, la regulació, la reordenació del sector. O, si més no, il·lustres senyories, malgrat que no puguem reordenar el sector, sí que almenys impulsar una negociació per a aquesta reordenació.

És per això que, en el primer aspecte, nosaltres recollim que s'hauria de dur a terme, amb la participació dels interlocutors socials, econòmics del sector, un protocol d'actuació en aquest sector de la formació no reglada a Catalunya, sobretot en el que diem –no sé si ho recorden vostès–, en l'àmbit laboral d'aquest sector de formació no reglada, perquè estàvem parlant de diferents condicions laborals dels treballadors d'uns centres..., per exemple, els centres de formació d'idiomes tenien unes condicions laborals, unes vacances, unes jornades horàries, etcètera, i en canvi, una altra part del sector no ho tenia.

A més, en el punt segon nosaltres demanàvem impulsar, juntament amb els agents socials del sector de la formació no reglada a Catalunya, la creació d'una comissió específica en el del Consell de Treball Econòmic i Social. Entenem que aquesta comissió hauria de desenvolupar dues tasques importants, i, encara que no caldria que es digués en aquesta Moció, el Consell de Treball Econòmic i Social haurà de vetllar pel compliment d'aquesta normativa, perquè és evident que el compliment de la normativa no s'ha produït; és evident que s'han produït les majors irregularitats, estafes i enganys als col·lectius que estan rebent aquesta formació, i, a més, nosaltres volíem el desplegament d'aquesta normativa, si s'escau, en el moment adient, que el Consell de Treball Econòmic i Social, en la seva negociació, consideri. Cal analitzar les problemàtiques dels treballadors del sector i cal també analitzar, avaluar la idoneïtat, la conveniència d'establir un conveni col·lectiu específic per al sector.

A més, nosaltres, en el punt tercer, demanàvem la constitució d'una mesa tripartida de negociació. I això, a petició d'algun grup –i nosaltres considerem que és bo–..., malgrat que el Govern estigui en aquestes mesos tripartides, que la tasca del Govern és la de tutelatge, la d'impuls, perquè és una negociació bilateral, sí que estariem i faríem avinent, senyor president, si ho permetessin –senyora presidenta–, si ho permetessin en aquest cas els serveis de la cambra..., seria, doncs, retirar la part de negociació de caràcter tripartit, entenent que la negociació seria bilateral per part dels agents i interlocutors socials, però sí que el Govern tindria l'obligació d'impulsar i de constituir aquesta mesa de negociació amb els agents econòmics i socials, per tal d'impulsar una regulació al sector de la formació no reglada a Catalunya.

I els dos últims punts, senyores i senyors diputats, anaven adreçats a les garanties dels usuaris. La resta de grups han presentat moltes esmenes dirigides a la millora de la situació dels usuaris, entre elles alguna transacció a la qual hem pogut arribar amb el Grup Parlamentari Socialista, que l'explicarem després, en el

posicionament de les esmenes. Però sí que en aquestes dues, en els punts 4 i 5 de la Moció, el que el nostre Grup Parlamentari vol és incrementar totes aquelles actuacions tant d'inspecció com aquelles que compensin la situació dels alumnes afectats, permetent una major rapidesa, agilitat i eficàcia en la resolució de les queixes.

Senyories, el que...

La vicepresidenta segona

Hauria d'anar acabant, il·lustre diputada.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyora presidenta. El que és inadmissible és que en un país com el nostre tinguem una gran quantitat de queixes, de reclamacions, que puguin, en aquest cas, deixar desateses, que sabem que no serà així, però que ara per ara, per la situació que molts d'aquests alumnes estan patint, es veuen obligats a seguir pagant aquests crèdits al consum, seguir pagant aquests crèdits financers i, en canvi, no tindre la formació ni les garanties de defensa dels seus drets, que a més estem jugant amb la illusió de la formació d'uns joves, d'uns estudiants, a Catalunya, que el seu principal actiu és aquesta mateixa formació.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta segona

Molt bé. Passem ara al posicionament, perquè han presentat esmenes, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. L'il·lustre diputat senyor Fernández... *(Pausa.)* És així?

El Sr. Fernández Martínez

Gràcies, senyora presidenta. Senyores diputades, senyors diputats, des del nostre Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, proposem tot un seguit d'esmenes a aquesta Moció que ens presenta el Grup Parlamentari Popular, mitjançant la il·lustre diputada senyora Sánchez-Camacho, sobre els centres d'ensenyament d'idiomes.

Il·lustre diputada, no vegi en les meves paraules cap intenció de crítica i entengui-ho més aviat com una reflexió en veu alta. Miri, vostès van decidir, d'una forma absolutament legítima –legítima–, fer bascular la pràctica totalitat de la seva interpellació o, si ho prefeixen, va col·locar el seu centre de gravetat sobre l'aspecte sociolaboral de l'afer. Res a dir; és veritat, res a dir. Però jo crec sincerament que no podem oblidar ni perdre de vista els usuaris d'aquest servei, que han estat els autèntics i veritables enganyats i víctimes d'aquesta història. Sens dubte que l'altra part, els treballadors, mereixen tota la nostra atenció, i més, segur que sí, i segur que la tindran. Però avui els grans perdedors, els grans perjudicats, els grans estafats són els estudiants, són les persones que volien aprendre un idioma i ara es troben sense centre on poder anar i havent de pagar cada mes unes quantitats per amortitzar un

crèdit que en molts casos no havien demanat, però sí que havien signat. Això, per estrany que sembli, és així.

I quina és la situació? Doncs bé, davant d'aquest gran desori, ens trobem la gran proposta del Govern, que recomana als alumnes que facin una carta a les acadèmies que els han deixat sense classes. Això sí, la carta ha de ser per triplicat: una còpia per a l'acadèmia, una per a les entitats financeres i una altra per a l'Institut Català del Consum. Aquesta és la gran solució que dóna per als afectats el Govern de la Generalitat de Catalunya, mitjançant la Direcció General de Consum i Seguretat Industrial.

Sincerament, crec que aquest plantejament no és de rebut, i així no es dóna protecció als legítims interessos dels consumidors, ni es dóna una imatge de seriositat a les polítiques que es fan en matèria de consum. Imatge, per cert, prou malmesa –tot sigui dit de passada– amb actuacions anteriors, diguem-ne, poc afortunades, com per exemple en la crisi del sector alimentari provocada per les vaques boges –segur que tots ens en recordem.

Sens dubte, tenim ara una oportunitat immillorable per donar una solució adequada a milers i milers d'afectats pel tancament de les acadèmies Opening i Brighton, i recuperar, si no tot, sí que almenys part del prestigi que cal a la Direcció General del Consum i a les polítiques consumidoristes en general.

No oblidem que els contractes han estat aconseguits de forma poc transparent, ocultant informació i vulnerant amb claredat les formes legals. Els afectats han deixat de percebre els cursos d'ensenyament contractats, han perdut els diners que havien pagat per endavant i han de fer front a crèdits que havien signat per al seu finançament.

Per altra banda, no podem perdre de vista que Catalunya hi ha a l'entorn de 250.000 alumnes fent cursos d'idiomes i que són quasi 800.000 persones les que estan fent algun tipus d'aprenentatge no reglat. I val a dir que la gran majoria, la immensa majoria de centres que donen aquest tipus d'ensenyament són seriosos, són responsables, són persones que es guanyen la vida fent classes de màrqueting, d'informàtica, d'idiomes i un llarg etcètera. I aquesta gent és gent preparada que volen fer la seva feina, i la volen fer bé, i, per tant, també hem de protegir els seus interessos, la seva professionalitat i la seva honestedat. I la millor manera de fer-ho és, precisament, protegint i salvaguardant els legítims interessos dels usuaris.

En definitiva, estem una altra vegada davant d'un dèficit de protecció ciutadana, i ens preocupa especialment la manca d'iniciativa i capacitat d'acció del Govern. Per aquesta raó, nosaltres proposem tot un seguit d'esmenes, que s'articulen en dos grans eixos: per un cantó, establir les possibles irregularitats comeses per les entitats financeres, i donar ple suport, amb tot tipus de mitjans, als usuaris perquè puguin salvaguardar els seus legítims interessos en condicions d'igualtat amb les entitats creditícies. Aquestes esmenes, cregui'm, senyora diputada, no tenen la intenció de corregir la seva iniciativa, d'esmenar-la en el sentit estricte de l'expressió, sinó més aviat d'implementar-la, de donar-li la direcció

que entenem més adequada, que entenem, diguem-ne, més adient.

Per això hem fet una transacció que nosaltres considerem raonable per a ambdues parts i que, quan vostè l'expliqui aquí, hi podrem donar el nostre suport.

Res més. Senyora presidenta, senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies, senyor diputat. Passem ara al Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, que té la paraula l'il·lustre diputat senyor Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, presidenta. Senyora Sánchez-Camacho, com ja li han dit, aquest tema, si després d'aquest acompanyament tan enriquidor que té, m'ho permet..., ja li han dit que aquest tema va bastant més enllà del tema laboral. Sembla una paradoxa que des de l'esquerra li estiguin dient que hi han coses molt més importants que el tema laboral en la qüestió. Però és que, a més, vostè, el tema laboral, l'ha enfocat –i ara li faré un llenyuetge d'esquerres esquemàtic pel temps– des de la perspectiva de la patronal, i fins i tot li fan saltar allò del tripartit els seus aliats, que també defensen la mateixa perspectiva, els de Convergència i Unió.

Miri, aquest tema mereixeria molt més del que vostè ha plantejat, i molt més, senyor Fernández, que dir que cal anar al fiscal. Cal fer moltes més coses, i cal anar molt més enllà en la defensa dels usuaris –primera qüestió, eh?, que és una de les línies que nosaltres plantejem a fons en la nostra esmena–, començant per implicar-hi el Govern de Catalunya. El primer responsable del que està passant en aquests centres, sens dubte, és un govern que fa deixadesa d'un tema tan important com l'ensenyament de les llengües estrangeres a acadèmies privades. O sigui, si avui proliferen tantes acadèmies privades sobre el tema és perquè no donem prou importància a l'ensenyament de llengües estrangeres en el sistema d'ensenyament que depèn de la Generalitat de Catalunya. I aquest sistema d'ensenyament privat no està en absolut sota el control o tutela de l'actual Administració –primer punt.

I d'aquí emanen el segon punt, el dels usuaris, i el tercer, el dels professionals. No invertim els termes. O sigui, si tots som tan moderns i tan innovadors que ens volem amoïnar a fer anar endavant aquest país en qüestions que són absolutament legítimes a l'inici del segle XXI, hauríem de posar l'accent, en primer lloc, que falla a Catalunya el que seria l'aposta ferma per un ensenyament de llengües estrangeres. Pública; no dic en el sistema públic, però de govern, eh? I d'aquí que plantejem, doncs, acreditació, homologació, inspecció i una sèrie de qüestions que s'obvien en la gran majoria de les perspectives que fins ara s'han plantejat.

En segon lloc, òbviament, plantejem tot el que afectaria els usuaris. I en aquest sentit seria bo des de tota la informació, l'assistència, parar els peus a una certa agressivitat financera, bancària, perquè és un engany de lletra menuda quan es firmen les matrícules d'aquests centres, perquè moltíssims dels usuaris ni saben que

estaven firmant pòlisses de crèdit, que és el típic engany de la lletra menuda, i fer front a aquesta qüestió.

I en tercer lloc, el tema laboral, senyora Sánchez-Camacho, però res de convenis específics, com es fa arreu. Hi ha un conveni en el sector privat de l'ensenyament, existeix un conveni. Per què cal ara anar a inventar una altra qüestió? És en aquest marc que es pot anar a regular el tema.

A mi em sorprèn, per tant, diguem-ne, la timidesa de la seva Moció, essent vostè una diputada que normalment tracta els temes amb molta contundència. I el tema s'ho mereixia, no? Encara em sorprèn –i a la interpellació Déu n'hi doret la contundència que va utilitzar...–, encara em sorprèn més que la majoria de govern tingui la barra de dir-nos que cal aplicar la normativa existent. Escolti'm, si és existent i cal aplicar-la, per què ha passat el que ha passat? Si hi ha una normativa i cal aplicar la normativa, per què ha passat el que ha passat? On és aquesta normativa que cal aplicar amb més decisió? Que, en el seu lloc, digui, típic de la majoria: «Cal incrementar.» Sempre estem amb «incrementar», amb «ampliar», amb «continuar». I, per últim, encara més curiós: «El que cal és un codi de bones pràctiques i comitès ètics.» Escolti'm, amb l'escàndol del que ha succeït, que tot el que ens digui el Govern sigui «normativa existent», «incrementar» i «bones pràctiques i comitès ètics»... Bones paraules no, mesures de govern.

(Veus de fons.)

No, li parlo, senyora Sánchez-Camacho, del que li presenta la majoria. Jo no sé amb qui acabarà vostè transaccionant, ens ha dit que amb el Grup Socialista, però, evidentment, més mereixeria, aquest tema, que fóssim suficientment àgils, amb permís de la presidència, perquè, fins i tot, tinguéssim temps, a l'hora que fos del dia d'avui, perquè, donat que és una moció que ha donat lloc a tantes esmenes, fa temps que cap moció havia donat lloc a tantes esmenes, poguéssim ser capaços de transaccionar un bon text, i, fins i tot, jo li faig la proposta que, si la Mesa ens ho autoritzés, passar la votació d'aquesta qüestió a un altre moment de l'ordre del dia, perquè poguéssim transaccionar amb calma.

Gràcies, presidenta.

La vicepresidenta segona

Bé, ara, doncs, donarem la paraula al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, al diputat il·lustre senyor Josep Bargalló. Per defensar les esmenes, senyor Bargalló.

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies, senyora presidenta. Certament, aquest és un tema complex, i les intervencions que m'han precedit ho demostren, perquè té molts punts de vista, perquè té molts afectats, perquè té moltes implicacions, i, com deia ara el senyor Ribó, això es demostra amb el fet que tots els grups parlamentaris hem presentat esmenes i que el conjunt de les esmenes dona un tou considerable de perspectives diferents i interessants.

A veure, estem parlant d'ensenyament, d'ensenyament no reglat, d'ensenyament privat, però no del concepte

d'ensenyament privat a què estem acostumats a parlar nosaltres aquí, que és l'ensenyament privat reglat d'ensenyament obligatori; estem parlant aquí, ara, d'un altre tipus d'ensenyament privat, eh?; segurament que hauríem de parlar de «formació continuada privada» més que d'«ensenyament». També estem parlant d'unes empreses amb afany de lucre evident, que estan constituïdes com a tals empreses, com a empreses d'afany de lucre, que també, per tant, ens sortim del que és habitual del debat del món de l'ensenyament. Però també estem parlant, per exemple, d'una perversió del sistema financer, que és que és dels pocs casos –dels pocs casos– que tu compres una cosa, compres a l'avançada, però no tens la cosa fins al final, i que, si acabes no tenint la cosa, has de pagar igual. Això en la resta del sistema no existeix. El senyor Ribó hauria pogut dir: «Això és la màxima perversió del capitalisme», que és pagar per un producte que no tens. Això ja és, diguem-ne, el total, vull dir, pagar per un producte que no tens, i pagar amb escreix, perquè, com que pagues a través d'un crèdit, pagues més del que costa el producte. És a dir, pagar més del que costa el producte per acabar no tenint el producte. Això és el sistema de perversió perfecte.

En aquest conjunt de coses hi ha, evidentment, molts aspectes a tractar. Aquí hi ha, per un cantó, els drets dels usuaris a rebre el producte que han sol·licitat, que han pagat, i a rebre'l amb garanties i en condicions, i amb qualitat; el dret dels treballadors, que, en molts casos, està conculcat, i econòmicament han quedat també en situació desfavorable; hi ha també les obligacions de les administracions de vetllar, de controlar, de fer complir, i hi ha, sens dubte –hi ha, sens dubte– la manca d'una normativa clara –la manca d'una normativa clara.

És a dir, avui en dia qualsevol persona pot crear una empresa, obrir una parada, i dir-ne «institut d'ensenyament». Vostès van pel carrer i veuen que es diu «Institut d'Ensenyament Tècnic de Perruqueria», i es pot fer, i, en canvi, l'Administració –l'Administració– no té, en aquests moments, una normativa que li permeti dir: «Escolti, vostè no pot dir-ho, això, no pot dir-ho, perquè “institut d'ensenyament” és una paraula, un conjunt de paraules, que vol dir una sèrie de coses, i vostè no ho pot fer, perquè els instituts d'ensenyament són o els públics de l'Administració o els reconeguts per a ensenyament reglat.» Aquí, diguem, hi ha un desori normatiu, també, considerable, com l'acadèmia d'ensenyament d'idiomes o com serien aquests tipus de centres; tampoc hi ha una normativa clara que digui a partir de quan poden crear-se, quin tipus de professorat han de tenir, quin no han de tenir, per poder tenir un cert nom amb el qual vendre's.

Aquest conjunt de coses fa, senyora presidenta, que, realment, per un cantó, celebrem que el Grup Popular portés a debat en el passat Ple, en forma d'interpellació, aquest tema, però que el conjunt d'esmenes que s'han plantejat, la complexió del tema i l'especificitat d'aquest Ple..., perquè, normalment, estem tots acostumats que, com que primer hi ha interpellacions i les mocions, les esmenes les rebem tots només començar el Ple, tenim un dia llarg encara per anar negociant mentre duren les interpellacions. En aquest Ple, quan

hem rebut les esmenes dels altres grups, hem hagut de sortir a dir què en pensem, i, senyora presidenta, a vegades, som ràpids de reflexos, però analitzar cinc o sis fulls d'esmenes i intentar fer plantejaments conjunts és complicat.

Per tant, diguem-ne, si hem de votar, com reglamentàriament s'especifica, en acabar el debat ara de la Moció, doncs, el nostre Grup intentarà fer el millor que podrà a l'hora d'analitzar les esmenes i les votacions. Sí que, en tot cas, crec que, si més no, com a conseqüència, tots hauríem de quedar per fer, un dia no massa llunyà, un debat més serè, més tranquil, perquè es poguessin treure moltes més conclusions, perquè, sigui quin sigui el resultat de la votació, ens haurem quedat curts, segurament, no pel material que tenim per discutir, sinó pel temps que hem tingut per intentar aprofundir aquest material.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Molt bé. Passem ara, doncs, al Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que té la paraula, la il·lustre diputada senyora Neus Munté.

La Sra. Munté i Fernàndez

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, voldria començar la meua intervenció remarcant que a Catalunya existeix un bon teixit i una gran diversitat de centres d'ensenyament d'idiomes, dins del que és el sector de l'ensenyament no reglat, que funcionen, i funcionen bé, amb un fort prestigi i arrelament, i que, des de la nostra responsabilitat com a grups parlamentaris, entenem que cal cercar millores, això sempre, per als seus treballadors i treballadores, com també garanties per als usuaris, però que entenem que també és important reforçar la seva imatge i evitar que la crisi que alguns centres han patit pugui desprestigiar tot un sector que treballa de valent per donar resposta a tot una sèrie de noves necessitats dels usuaris i de la societat en general.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Dit això, i entrant en el contingut de la Moció presentada pel Grup Popular, creiem que és encertada, perquè aborda dues qüestions interessants. D'una banda, la situació dels usuaris, com deia fa un moment, i la dels treballadors i treballadores dels centres. És així com la Moció aborda la necessitat d'obrir una reflexió, unes converses, entre totes les parts implicades per treure profit de la regulació que ja existeix, i que el nostre Grup Parlamentari creu que és una normativa vàlida, que ja funciona –la va mencionar l'honorable conseller en substanciar la seva interpellació, quan va parlar de la publicitat enganyosa, crèdits de consum, defensa dels consumidors, etcètera–, i avaluar, veure quin tipus de reordenació es pot dur a terme que sigui positiva per al sector.

Pel que fa als treballadors, entenem que segur que és un pas endavant que una comissió específica, com recull la Moció, estudiï els aspectes relatius a les seves condicions laborals, i s'estudiï també l'oportunitat d'un

conveni col·lectiu que pugui regular, que pugui ordenar, la seva situació en matèria de contractació, de jornada, etcètera.

Per part del Govern de la Generalitat s'han realitzat tot un seguit d'actuacions –senyor Ribó, no paraules, sinó accions, actuacions–, a partir del moment en què determinats centres van fer fallida o han tancat les seves portes, unes actuacions inicialment orientades a donar el màxim d'informació, d'assessorament i de garanties als ciutadans afectats.

I n'esmentaré unes quantes, no totes, però unes quantes, perquè vegi que realment es tracta d'accions contundents i que es van dur a terme amb una celeritat i amb una promptitud que realment la situació ho requeria. Per exemple, demanant a les principals entitats financeres afectades que s'adherissin a la Junta Arbitral de Consum de Catalunya; realitzant actuacions d'inspecció als centres que van deixar d'oferir els seus serveis als alumnes; aconseguint el compromís del sector amb relació a la transparència de la seva actuació, o promovent la signatura d'un conveni de col·laboració amb l'Associació de Centres de l'Ensenyament no Reglat de Catalunya, per tal de permetre als alumnes acabar els estudis que tenien contractats en un altre dels centres adherits.

I, com deia abans, estem convençuts que aquestes actuacions han estat oportunes i que s'han pres amb la celeritat que la situació ho requeria. De la mateixa manera, estem convençuts que moltes d'aquestes actuacions s'han de mantenir en el temps i que d'altres s'han de potenciar i que s'han d'intensificar, com és el cas del control i les inspeccions, per tal d'evitar situacions fraudulentes i per tal d'evitar que fets així es repeteixin.

Continuant el sentit de les nostres esmenes, creiem que serà molt interessant –i per això una de les nostres esmenes presentades va en aquest sentit– poder impulsar l'establiment de codis de bones pràctiques. I li ho reitero: no són bones paraules, el que es vol fer amb l'establiment d'aquests codis, igual que ja s'ha fet en el sector de l'ensenyament d'idiomes i ara el que es vol és traslladar-ho a tota la resta del sector no reglat, és que guanyi en imatge, en confiança, de cara als usuaris; el que es vol és garantir un compromís de transparència pel que fa referència a la matriculació i a les condicions dels cursos impartits, com també entenem que la constitució de comitès ètics, formats per representants dels centres i de l'Administració, pugui anar, precisament, en aquesta mateixa línia d'oferir més transparència i atorgar una millor informació als usuaris.

És per això, senyora presidenta –i ja acabo–, que, a partir del debat –nosaltres sí que creiem que hi ha hagut un espai de diàleg i un espai de negociació amb els diferents grups parlamentaris–, nosaltres donaríem suport a la Moció presentada.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la senyora Àlicia Sánchez-Camacho.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la veritat és que agraeixo la intervenció de tots i cadascun dels il·lustres diputats que han parlat sobre aquesta Moció, i jo sí que els voldria dir que, malgrat que en aquest vessant hi ha una problemàtica molt important dirigida als usuaris, i és veritat, i així ho vam dir en substanciar la Moció, l'objectiu i l'interès d'aquesta Moció, com el seu propi títol diu, era regular la situació sociolaboral del sector. És a dir, l'interès és que quan ens trobem davant d'uns centres d'ensenyament no reglats en l'àmbit privat, que no estan sotmesos a un únic conveni específic, perquè no és veritat que estiguin en el conveni de centres privats, sinó que hi han el que els dic, no solament centres d'ensenyament d'idiomes, sinó que hi han altres molts centres, i estem parlant d'un centre d'una formació privada no reglada, és a dir, no la que tenim regulada, sinó la no reglada..., i el que cal és reordenar el sector.

És per això que nosaltres varem dir que aquesta Moció anava dirigida a reordenar i impulsar aquest sector. Jo el que agraeixo al senyor Ribó, al diputat Ribó, és que digui, doncs, que li hauria agradat quedar amb més temps per poder arribar a un acord. La veritat és que a mi també m'hauria agradat, senyor diputat, m'hauria agradat, perquè hem tingut poc temps, ho ha dit el diputat Bargalló en el sentit de dir que ha estat un ple atípic, un ple en el sentit que no hem tingut temps de poder arribar a la negociació adient, i, a més, donada la proposició d'un text alternatiu amb moltes pàgines, que no hem pogut arribar a l'explicació d'aquest.

Però jo el que sí que li diria, senyor Ribó, és que crec que, en aquest cas, hem presentat una moció crec que força completa des del punt de vista laboral –des del punt de vista laboral– i des del punt de vista de garantia dels usuaris, i el que no es pot dir, en cap cas, és que no recull els drets dels usuaris, perquè sí que els recull, a més incorporant propostes, en aquest cas una transacció del Grup Socialista, i, a més, propostes de Convergència i Unió.

Només li diria una cosa, senyor Ribó: home, dir que nosaltres treballem al mandat dels aliats, no sé si són els aliats permanents o els aliats parcials, perquè, és clar, si ara presentem una esmena amb el PSC, no crec que se'ns titlli d'aliats parcials, ni molt menys, sinó d'arribar a acords en moments determinats, com també ho fem amb Convergència i Unió.

Aquests acords –aquests acords– ens han permès arribar a la transacció amb el senyor Bernardo Fernández en el sentit de demanar que s'iniciessin expedients sancionadors als centres d'ensenyament d'idiomes i, a més, es posés a disposició dels usuaris un servei addicional d'assessorament jurídic, que ha de garantir la resposta, una per una, a aquests usuaris.

Hem incorporat les esmenes del Grup de Convergència i Unió, la primera en el sentit, senyora diputada, que, malgrat, doncs, que ens diu el compliment i l'aplicació de la normativa existent que ja s'ha de fer i que, de per si, doncs, ja s'ha de recollir, vostè diu «si s'escau el desplaçament.» Com que ho hem deixat en l'àmbit del

Consell de Treball Econòmic i Social, si s'escau, així ho farem.

Li pregaria que retirés, no sé si ho ha dit en la seva intervenció, l'apartat número 5, perquè ja està recollit en la nostra Moció, i el que sí li acceptaríem també és el número 6. I li ho dic per una raó, senyor Ribó: encara que sigui una esmena en què vostè ha fet al·lusió al Grup de la majoria, és que el Govern ja hi ha arribat. Pensi que a la meua Moció jo no havia recollit aquest conveni de bones pràctiques i de bones actuacions, però el Govern sí que ha arribat amb el sector, amb els interlocutors socials, a un conveni que es titlla i s'anomena així: «de bones pràctiques i de bones actuacions del sector.» És per això que nosaltres, i jo no ho vaig recollir en la Moció, perquè entenia que era molt millor fer un acord, una negociació, amb les parts per tal de regular el sector, era molt més ampli, però no està de més recollir aquest sector. I tornant al que li deia a vostè dels aliats, miri, en aquest cas s'ha equivocat, senyor Ribó, perquè els aliats no han estat els de Convergència, que ens han demanat que retiréssim el caràcter tripartit, sinó que ha estat el PSC, i en aquest cas sí que es respon a l'absoluta veritat. I li ho dic per una raó: perquè, com que nosaltres dèiem «mesa de caràcter tripartit», ho dèiem en el sentit que el Govern podia tutelar aquesta negociació, com s'ha fet en altres camps, però entenem que són lògics, la intervenció i el raonament del PSC, demanant que no fos aquesta negociació tripartida, aquesta Mesa tripartida, sinó que fos una negociació bilateral, però que el Govern sí que té l'impuls de constituir aquesta negociació, aquesta formació.

Amb la qual cosa, senyor Ribó, jo li agraeixo aquesta petició de temps, però crec ho hem debatut força, crec que aquestes propostes s'han portat tant en el Congrés dels Diputats com aquí, que estan també regulats els drets dels usuaris i, a més, s'han incrementat les seves sancions i les respostes, una per una, d'aquestes reclamacions...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

...i el que volia aquesta Moció era reordenar el sector, que és el que crec que almenys hem impulsat amb els interlocutors socials a fer-ho.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El president

Senyor Ribó, demana la paraula?

El Sr. Ribó i Massó

Sí, per al·lusions, senyor president.

El president

Té un minut.

El Sr. Ribó i Massó

Senyora Alicia Sánchez-Camacho, amb tot el «cari-nyo» del món, li torno a demanar que, com que vostè és la propietària de la Moció, demani a la Presidència que s'obri la possibilitat d'incloure coses dels *altres* grups, no només del nostre Grup. Li torno a dir: té el rècord, feia molt temps que en aquest Ple no es veia una moció amb tantes aportacions. Poden ser totes errònies menys les que ha acceptat, probablement, eh?, però jo li demano que davant del que hem dit tots, que el problema té molta entitat, tinguéssim temps per mirar si ens deixem coses molt importants, com creiem. Li ho dic amb tota humilitat.

Gràcies, president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyora diputada, em demana la paraula per contestar, i, per tant, té un minut.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyor president. La veritat és que espero que amb la mateixa humilitat amb què ho fa l'illustre diputat, i admetent les seves bones intencions, en aquest cas també bones actuacions..., però és que li ho torno a reiterar: no és que hàgim escollit les millors esmenes, les que considerem millors; hem escollit aquelles esmenes que creiem que enriqueixen i implemten el text. Ho hem fet amb el Grup Socialista, ho hem fet amb Convergència i Unió, i amb Esquerra Republicana hem parlat de per què no es podien acceptar, doncs, per exemple, dues de les propostes que feien; en una, perquè afectava una llei estatal, i en l'altra, perquè demanaven promoure un sector en què nosaltres creiem que ja s'impulsa aquesta negociació aquí.

És a dir, s'ha parlat amb la resta de grups; en el seu cas m'hauria agradat poder transaccionar, però amb un text alternatiu, senyor Ribó, és molt difícil poder transaccionar, i més quan no hem tingut tot el temps desitjable. Però jo, de tota manera, el que sí que li dic és que, com a autora d'aquesta Moció, estem satisfets de quin és el resultat tant per reordenar el sector com per garantir els drets dels usuaris.

Moltes gràcies.

El president

I jo mateix, si em permeten, amb la mateixa humilitat –que, com saben, és una virtut molt extensa en política–, trucaré a votació en aquest moment.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, ens disposem a anar a votar el text de la Moció, que és el text presentat pel Grup Popular més les dues esmenes, fetes conjuntament amb el Grup Socialista i el Grup Popular –que, si algun grup vol que siguin llegides, seran llegides, i si no, vol dir que els portaveus en són plenament conscients–, més l'esmena número 1 de Convergència i Unió, que fa referència al punt número 2, apartat a; no l'esmena següent, i en canvi, sí l'esmena número 3, d'addició, que fa referència al punt número 6. És així mateix, eh?, el text.

Per tant, sotmetem aquest text a la votació, que comença.

Ha estat aprovada per 125 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el consum accelerat de sòl (tram. 302-00283/06)

El setè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el consum accelerat de sòl. El presenta el Grup Socialistes i l'exposa el senyor Oriol Nel·lo.

(Pausa. El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El vicepresident primer

Si us plau, senyores i senyors diputats... Senyor Nel·lo, té la paraula.

El Sr. Nel·lo i Colom

Moltes gràcies, senyor president. Com les senyores i els senyors diputats saben, en el darrer Ple el nostre Grup va presentar una interpellació sobre el tema del consum accelerat de sòl, aquesta realitat que és prou evident, que és prou visible i que no només hipoteca les possibilitats de creixement futur, sinó que també crea problemes gravíssims d'ordre ambiental, d'ordre funcional, d'ordre social. *(Remor de veus.)*

El vicepresident primer

Perdoni, perdoni, senyor Nel·lo. Si us plau, se sent molta remor de veus, que molesten, segur, a qui ha d'intervenir, i també a qui ha d'escoltar. Té la paraula, senyor Nel·lo.

El Sr. Nel·lo i Colom

Moltes gràcies, senyor president. La Moció que els presentem a la seva consideració consta de sis apartats, que són sis constatacions, i després, cinc propostes efectives.

Primera constatació: la incapacitat del Govern per tal de contenir el consum accelerat de sòl i per fer front de manera efectiva a la problemàtica ambiental, funcional i social que en deriva. Saben quant habitatge han fet en els darrers deu anys? Mig milió d'unitats d'habitatge; és a dir, hem construït pràcticament tot un Barcelona, no? Saben on s'ha fet aquest habitatge?, saben quines són les comarques on s'ha fet major nombre d'unitats d'habitatge per habitant? Vostès diran: «A Barcelona, al Baix Llobregat...» Doncs, no senyors; aquí en tenen el mapa *(l'orador mostra el mapa)*: al Pallars Sobirà, al Pallars Jussà, al Baix Empordà, a l'Alt Empordà..., fins a quaranta-cinc unitats per habitant. Què és això? És habitatge no destinat a l'ús d'habitatge principal i aquell que contribueix de forma inequívoca a la dispersió de la urbanització sobre el territori.

Frenar aquesta dispersió tenia dos camins: un, els plans territorials, els plans territorials parcials que vostès no han fet, que tenen l'incompliment de no haver realitzat, doncs, ara ja, des de la Llei de política territorial de l'any 1983, i la política urbanística, aquella política que hauria d'assegurar la compacitat física, la complexitat funcional, la cohesió social dels assentaments urbans, conjunyida, com és normal, amb política de transport públic, de conservació i millora del paisatge i d'habitatge.

Per això és clau la qüestió del planejament supramunicipal, el tema, per exemple, dels plans directors supramunicipals, que, per cert, vostès volen modificar ara amb un punt de la Llei d'acompanyament de pressupostos, una modificació de la Llei d'urbanisme, aprovada ara fa tot just vuit mesos, en un punt en què hi va haver acord de tots els grups, i vostès ara el volen modificar de manera..., que no adjectivaré, a través de la Llei d'acompanyament de pressupostos. Ja sé que a mi no em faran cap cas si els dic que això no ho facin d'aquesta manera, que això és una burla a aquest Parlament. Jo li demano al senyor Fabregat, que va ser ponent de la Llei, que sap com van anar les coses, que ha donat mostres reiterades de sentit comú i de sentit de l'administració, que no els ho deixi fer, senyor Fabregat, no els ho deixi fer, perquè això és una burla a aquest Parlament. Una modificació d'una llei tan important, acordada fa vuit mesos, a través d'un apartat de la Llei d'acompanyament és una burla.

Què és el que s'ha de fer? Primera, elaborar els plans territorials parcials, i fer-ho de la manera que els vam mandat a través d'aquest Parlament, és a dir, amb la participació de les administracions locals. Compleixin-ho d'una vegada. Volen arribar als vint anys? Ja hi arribaran –ja hi arribaran. La Llei de política territorial és de l'any 83; només que esperin l'any que ve, ja els hauran complert. Vint anys d'incompliment; un més, així com tants d'altres, com tants altres que podríem anomenar.

Segon, qüestions bàsiques de planificació, relatives a la dispersió: les oficines tècniques i la col·laboració en el tema de les urbanitzacions.

Tercera, els plans de mobilitat i els plans directors d'infraestructures per a aquelles àrees externes a l'àmbit metropolità de Barcelona.

Quart, el tema de la protecció del paisatge, és a dir, el fons que nosaltres els vam proposar per a la conservació i la millora del paisatge i que vostès van refusar aquí.

I cinquè, i darrer, el tema de la política per a la rehabilitació integral de barris i àrees urbanes.

Senyores i senyors diputats, el tema del consum de sòl, el tema de la forma urbana, el tema del model d'urbanització de Catalunya és un tema que està vinculat a problemàtiques molt més vastes: el tema de l'habitatge, el tema del transport, el tema del medi ambient. Un govern que vulgui governar Catalunya no pot passar aquesta qüestió com si no li pertanyés. Cal, de manera immediata, prendre mesures sobre aquesta qüestió. Jo els demano, doncs, que uneixin el seu vot al nostre i

que, a través d'aquesta Moció, donem un esperonament a la nostra Administració per tal d'intervenir-hi.

Res més; moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Nello. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, que ha presentat esmenes, té la paraula la il·lustre diputada senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Bé, nosaltres, majoritàriament, en aquesta Moció, doncs, el nostre posicionament és favorable; de fet, el nostre vot –ja ho avançarà favorable, serà positiu en tots els casos, però hi han alguns punts en els quals discrepàvem. Abans d'entrar..., no discrepàvem: volíem fer-hi algunes puntualitzacions.

Abans d'entrar en aquestes puntualitzacions, volem, evidentment, afirmar que estem d'acord en la incapacitat del Govern de contenir el consum accelerat del sòl; estem d'acord en l'incompliment reiterat dels plans territorials parcials en els terminis previstos; estem d'acord en aquesta incapacitat de la política urbanística per contenir aquests creixements urbanístics de baixa densitat; estem d'acord que no s'està donant suficient prioritat al transport públic; estem d'acord que no es protegeixen suficientment els espais oberts i el paisatge, i estem d'acord que hi han d'haver unes actuacions, pel que fa a plans de mobilitat i plans directores d'infraestructures en determinades comarques, que no s'estan fent. Per això, en aquests punts, nosaltres no hi hem presentat cap esmena.

Però sí que, com deia, hem presentat... Ai!, perdó, i en el punt sisè, que té a veure amb l'habitatge, també hi estem d'acord. Però, en la resta de punts sí que, com deia, volíem fer-hi unes puntualitzacions.

En concret, en el punt setè, que parla de complir una resolució del Parlament, doncs, evidentment, que estaríem d'acord, estarem d'acord amb aquesta proposta que s'ha de complir una resolució del Parlament, però a nosaltres ens semblava que havíem d'anar més enllà. Érem conscients, quan entràvem aquesta esmena en els pressupostos, que això serviria d'excusa als grups, sobretot al Grup de Convergència i Unió i al Partit Popular –estic parlant del punt setè–, per criticar les actuacions que els grups d'esquerra hem pogut portar a terme. Però també hem valorat que en aquests moments s'està donant una situació que, al nostre entendre, no hauria de continuar gaire amb aquest estil.

Creiem que és un moment de fer autocrítica; en aquests moments està molt de moda de reclamar autocrítica per als altres, autocrítica al Govern del PP amb això del *Prestige*, autocrítica al Govern de la Generalitat per l'incompliment de l'Agenda 21 –ara fa un moment en parlàvem–, però, en canvi, nosaltres mateixos potser no hem sigut suficientment autocrítics per veure que hi han unes determinades actuacions, unes determinades planificacions que estan aturades i, en part, hi tenim una responsabilitat. I per això la nostra proposta de nou redactat per a aquest punt 7 anava en aquest sentit.

Nosaltres el que creiem és que s'hauria de desencallar la planificació a la regió primera, a la regió metropolitana de Barcelona, i..., veiem que el senyor Fabregat riu, sabíem que passaria això, però alhora, com deia, crec, creiem que s'ha de valorar positivament aquesta capacitat d'autocrítica, perquè encara es pot reconduir, eh? I, per tant, nosaltres plantejàvem que des de la Generalitat i des de les administracions locals de l'àmbit de la regió metropolitana de Barcelona, i també de les entitats municipalistes, s'han de reprendre al més aviat possible els treballs de la comissió redactora d'aquest Pla territorial de la regió primera metropolitana.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

I, per tant, aquí..., és una proposta que ja sabem que des del Grup Socialista no serà acceptada, però a nosaltres, doncs, ens hauria agradat, perquè creiem que ja va sent hora que es desencalli tot plegat.

Plantejàvem també una esmena en el punt vuitè, que té a veure amb la proposta que es feia des del Grup Socialista de la xarxa d'oficines tècniques. Nosaltres creiem que la proposta socialista queda molt oberta, i nosaltres plantejàvem directament que s'establís una línia d'ajuts als ajuntaments i als consells comarcals per fer uns plans integrals d'actuació per a la reordenació urbanística i que es dotessin, doncs, de serveis, d'oficines tècniques, d'infraestructures bàsiques i que, en el cas de les urbanitzacions poc consolidades, doncs, en les actuacions es valori molt bé si, les actuacions que s'han de fer, és realment perquè els promotors no tenen capacitat per fer-ho o perquè els actuals titulars de les finques no tenen capacitat per fer-ho.

En el punt tercer, nosaltres no creiem que s'hagi de centrar només en el paisatge d'una forma tan oberta; el paisatge podria ser una segona fase. Nosaltres insistim que aquest fons s'hauria d'establir ara, en aquests moments, per recuperar, rehabilitar i regenerar espais degradats; és a dir, anar en una primera fase per abordar situacions que afecten el medi ambient.

I finalment, en el darrer punt –i acabo, senyor president–, la nostra esmena fa referència, precisament, també a la Llei d'urbanisme –que ara se n'acaba de parlar, l'Oriol Nello, el senyor Oriol Nello n'acaba de parlar–, perquè en la Llei d'urbanisme hi ha una disposició final vuitena, que a més a més va ser introduïda a proposta del Grup Socialista i que nosaltres vam votar favorablement, que creiem que és on s'ha d'aprofitar per, dins d'aquesta disposició final vuitena, crear un programa per a la rehabilitació integral de barris i àrees urbanes que necessitin especial atenció, tal com es demana des del Grup Socialista, i, evidentment...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Font i Montanyà

...dotar-lo dels diners necessaris.

Res més, i moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè. Per posicionar-se en nom d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat Jaume Oliveras.

El Sr. Oliveras i Maristany

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, avançar que per part del nostre Grup votarem majoritàriament favorablement la Moció presentada pel Grup Socialista, però dir que alguns dels punts, pel que fa referència bàsicament als sis primers, que són constatacions, que no són propostes, com la resta de punts que té la Moció, alguns ens produeixen una certa perplexitat.

Pel que fa als punts que són elements de propostes, que són els cinc darrers punts, els compartim plenament: la necessitat que es refermi la participació de les corporacions locals en el procés d'elaboració dels plans territorials parcials, que s'estan desplegant en aquests moments; pel que fa al tema del suport a la problemàtica de les urbanitzacions en els ajuntaments; també el que fa referència als plans directores de mobilitat i infraestructures, i en alguns casos també cal dir que s'estan tirant endavant, tant d'iniciativa del Govern com d'iniciativa des del món local, plans directores de tipus urbanístic; pel que fa referència al paisatge, i també el que fa referència a la remodelació d'àrees urbanes. I compartir el que acaba de dir la diputada d'Iniciativa: que, a partir d'una de les disposicions addicionals de la Llei d'urbanisme de Catalunya, es pot anar desplegant aquest aspecte.

Per tant, compartim aquests punts, compartim també la majoria dels primers sis punts, però ens abstindrem en el punt 1 i el punt 3. No perquè no puguem compartir parcialment el que proposen aquests punts, però ens sembla fora bastant de lloc i posar la responsabilitat segurament..., la Generalitat segurament té responsabilitats, però, evidentment, la responsabilitat a l'hora de contenir el consum accelerat de sòl és, fonamentalment, dels ajuntaments. Dir el contrari és desconèixer el funcionament de la legalitat urbanística. I, a més a més, si hi ha alguna responsabilitat de fons, és la legislació estatal, liberalitzadora, del Partit Popular, a partir de la Llei de l'any 98.

Per tant, trobem una mica surrealista proposar aquests punts –per això ens abstindrem–, perquè creiem que les responsabilitats estan en una altra banda. Evidentment, la Generalitat també té la seva part de responsabilitat, però la part fonamental, qui decideix el sòl, en un ajuntament, que ha de ser urbanitzable és l'ajuntament. I, per tant, ens sembla una mica surrealista posar el pes de la responsabilitat en el Govern de la Generalitat. Evidentment, hi pot tenir una part de responsabilitat, però fonamentalment és responsabilitat dels ajuntaments.

Per tant, creiem que és força contradictori, perquè el que portaria votar una proposta d'aquestes és a defensar postures potser més intervencionistes –que potser seria el coherent si el Grup Socialista defensa aquest punt–, més intervencionistes per part del Govern de la Generalitat, a l'hora de decidir el planejament urbanístic dels ajuntaments. I, per tant, veiem una certa contra-

dicció en aquest aspecte. Evidentment, l'actual legislació crec que va a millorar aspectes pel que fa a l'autonomia local, sobretot pel que fa referència als ajuntaments, que es poden dotar d'un PAUM.

Per tant, creiem que la responsabilitat a l'hora de decidir el planejament del sòl és de l'ajuntament; si hi ha un condicionant, ve per la legislació liberalitzadora de l'Estat, que amb l'actual Llei d'urbanisme de Catalunya, amb les aportacions que vam fer, jo crec que també tots plegats vam fer passos endavant, però la responsabilitat a l'hora de decidir el consum del sòl en un ajuntament és, fonamentalment, del mateix ajuntament i crec que també així ha de ser amb els mecanismes correctors i, bàsicament, de compliment de la legalitat, que és el que han de fer les administracions superiors: no posar-se amb les decisions municipals, sinó vetllar pel compliment de la legalitat urbanística. I, per tant, ens abstindrem en aquests dos punts, perquè creiem que són contradictoris, a més, amb la postura que ha anat defensant fins ara el Grup Socialista, i crec que no s'adiuen a la realitat, i, per tant, hi han altres responsabilitats pel que fa a aquest aspecte.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Popular, l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyor diputats, part del posicionament que ara ha efectuat l'il·lustre diputat senyor Jaume Oliveras, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya –part, no tot, senyor Oliveras–, el podríem compartir, sobretot aquell que fa referència, com també volíem exposar-li al senyor Oriol Nello, pel que feia als ajuntaments, no? Creiem que vostè parla, principalment en el primer i tercer punts, però també en el cinquè, de tres aspectes relacionats molt directament amb el Govern de la Generalitat, amb el Departament de Política Territorial, i altre cop amb el Govern de la Generalitat pel que fa al tema d'espais oberts i conservació i millora del paisatge, i, home, li ho hem de recordar, senyor Nello, i vostè és coneixedor d'aquest tema: els plans, els formulen inicialment i els aproven provisionalment els ajuntaments. Això és el que fan els ajuntaments; és a dir, la proposta inicial surt dels ajuntaments, i creiem nosaltres que els ajuntaments hi tenen molt a veure.

Evidentment, el Govern de la Generalitat, com qualsevol govern, després té decisions i pren decisions al respecte, i poden fer aprovacions definitives. Però, en tot cas –i tots els alcaldes em sembla que ho saben, també l'il·lustre alcalde de la ciutat de Lleida, el senyor Antoni Siurana, que ara m'estava fent alguns gestos al respecte, escolti'm, coneixen perfectament aquest tema–, creiem que no és absolutament un tema competència per dir..., la constatació de la incapacitat de què vostès estan parlant en aquesta Moció en els punts primer, tercer i cinquè.

Vostè ha parlat també dels plans territorials parcials. Bé, nosaltres hem parlat en més d'una ocasió dels plans

territorials parcials; fins i tot hi ha una moció aprovada, que després vostè hi fa referència en un altre dels punts, la 82/VI, que inclou els compromisos d'aprovacions abans de finals de l'any 2003, és a dir..., amb la qual cosa, d'alguna manera, creiem que aquest és un aspecte ja superat.

Sí que ens hauria agradat, senyor Nello, que hagués fes cas de l'esmena del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, perquè feia referència a temes metropolitans. Veig que vostès han defugit absolutament aquest tema, i després fiquen tots els plans en el seu conjunt. I el Pla metropolità? Fa unes setmanes, alguns mesos, els vam fer una proposta des del Grup Popular aquí, i vostès –li ho vull recordar, senyor Nello– la van rebutjar. I ara un altre cop no accepten, en aquest cas, el que planteja Iniciativa per Catalunya Verds. Jo espero, senyora Bet Font, que des de la seva posició a l'Ajuntament de Barcelona i a l'àrea metropolitana pugui, finalment, convèncer el Partit Socialista, en aquest cas el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, pel que fa referència al Pla metropolità.

Vostè parla del transport públic. Suposo, senyor Nello, que no es deu recordar del transport públic, i també de la participació dels ajuntaments de diferents colors polítics, i també ajuntaments socialistes en la seva participació, també financera, pel que fa referència a les obres que està desenvolupant l'ATM i tota l'aposta que s'està fent pel transport públic, però també, a la vegada, tot el que fa referència a la línia 9 del metro, a la línia 5, etcètera.

Vostès ens planteja també, en el punt sisè d'aquesta Moció, polítiques i manca de previsions pressupostàries pels temes de l'habitatge; m'ha fet, m'ha llençat un repte, concretament a la meua persona, pel que feia referència a la Llei d'acompanyament, que ara el Govern de la Generalitat està proposant... Bé, miri, no s'escandalitzin, vostès, per la Llei d'acompanyament. Jo els ho he repetit moltes vegades i els ho torno a dir aquí: la Llei d'acompanyament, algú..., les lleis d'acompanyament –i aquest matí també se'n parlava pel que feia referència al tema de la Llei de caixes–, les va ficar algú al món, i va ser el Partit Socialista Obrer Espanyol. Jo els vull recordar que van crear vostès l'Agència Tributària per llei d'acompanyament, ni més ni menys. L'Agència Tributària per llei d'acompanyament, ni més ni menys; això és el que es va produir ja fa uns anys, en aquest cas al Congrés dels Diputats.

Nosaltres hem presentat esmenes pel que feia referència a temes d'habitatge, esmenes que es veuran la setmana que ve, i estic ben segur que vostès també ens hi podran donar suport, a algunes d'elles, pel que fa referència, per exemple, a plans de xoc d'habitatge per a famílies nombroses, i també per als joves.

Pel que fa referència al punt setè, creiem nosaltres que..., quan vostè fa referència també a la Moció de què abans he parlat dels processos d'elaboració i de participació, a nosaltres ens consta que en aquest moment aquest compliment s'està fent. És a dir, hi ha una participació pel que fa referència a les redaccions i elaboracions dels plans territorials parcials.

Ja ens vàrem posicionar, senyor Nello, pel que feia referència al fons que en el seu moment vostès van proposar, vostè mateix, en una proposició de llei, sobre els temes d'habitatge, i no reiteraré el que ja vaig dir en el seu moment. Pel que fa a les oficines i a les xarxes d'oficines tècniques, també ho hem fet, i li ho torno a reiterar: creiem que els ajuntaments ho poden fer i creiem que, a més, els ajuntaments que ho solliciten, alguns fins i tot mitjançant algun consell comarcal, d'altres també directament al Departament de Política Territorial, tenen el suport que en el seu moment estiguin demanant.

I una última referència..., dos últimes referències. Quan vostè parla en el punt novè de temes de plans de mobilitat i plans directors d'infraestructures, creiem que –i acabo, senyor president– hi ha un gran repte ara, en aquest moment, amb la nova Llei de mobilitat que ha entrat en aquest Parlament i que tots hi podem participar.

I finalment, a la proposta de rehabilitació integral de barris, el mateix posicionament que vam fer a la Comissió primera, amb una transacció proposada pel Partit Popular, entre Convergència i Unió i el Partit Popular, i que va defensar l'illustre diputat senyor Josep Curto, i no reiteraré el nostre posicionament.

Per tant, senyor president, nosaltres, pels aspectes a què he fet referència, no donarem suport a la Moció presentada.

Gràcies.

El president

Gràcies. El senyor Puigdomènech, que ja està baixant l'escala, podria passar aquí a l'ambó a explicar la postura de Convergència i Unió.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats, en primer lloc, un aclariment: amb la Llei d'acompanyament no es modifica la Llei d'urbanisme, senyor Nello; vostè ho sap perfectament. El que es modifica són les lleis territorials, no la Llei d'urbanisme.

Segon aclariment a aquest punt: aquest va ser un dels aspectes concrets en què no hi va haver acord, precisament, i que vostès..., aquests articles, malgrat les converses interiors i, realment, els esforços per totes bandes, també per part de vostès, per arribar a un acord en aquests punts, no hi va ser finalment, com es va reflectir a les votacions, i vostè ho recordarà perfectament.

Deixant de banda això, entrant en el tema de la Moció, el primer punt, el de l'ocupació del sòl, constatar –es diu– que el Govern de la Generalitat no ha sigut prou diligent en el tema de l'ocupació del sòl... –s'hi han referit el senyor Oliveras, el senyor Fabregat. És evident que hi ha una responsabilitat important dels ajuntaments pel que fa a la formulació i a la tramitació, és a dir, aprovació inicial i provisional dels planejaments. Per altra banda, quan des de la Generalitat, a les comissions d'urbanisme, s'ha intentat posar fre a determinades ocupacions del sòl, que és el que ha fet habitual-

ment, a petició, moltes vegades de vostès, d'incrementos d'aquestes ocupacions, vostès han acusat les comissions d'urbanisme, precisament, d'atemptar contra l'autonomia local, etcètera, i això vostès ho saben perfectament.

En tot cas, si el que volen és desclassificar el sòl urbanitzable que encara hi ha i no s'ha ocupat, diguin-ho clar quan van pel territori i expliquen que aquell sòl urbanitzable el volen desclassificar perquè no s'ocupa més; és una opció. Vostè ens presenta una gràfica que diu: «On s'ha ocupat més sòl no és a l'àrea metropolitana, sinó arreu de Catalunya.» Doncs, quan vagin arreu de Catalunya, expliquin allà que no volen que hi hagin segones residències; per exemple, els expliquen que no volen que hi hagin segones residències, o que no cal fer una política de reequilibri territorial, amb nous polígons industrials, noves zones residencials. Perquè evidentment, ocupar sòl, cal ocupar sòl, i jo crec que seria un error entrar a estigmatitzar l'ocupació del sòl; el que cal és veure a on, quan i com s'ha d'ocupar aquest sòl, però no renunciar a l'ocupació del sòl en determinats llocs que pot ser molt positiva: en un polígon industrial, per treure indústries de dins del municipi i poder-les destinar a habitatges i posar aquesta indústria en un lloc més adequat o per altres tipus de funcions com aquestes.

Per altra banda, ho ha dit el senyor Oliveras, i el senyor Fabregat, ens crea realment perplexitat que en aquest punt concret vostès presentin això, perquè, vejam, jo entenc la preocupació intel·lectual, i real i acreditada, i que jo respecto i comparteixo, en part, amb vostès des de fa anys, amb vostè, en el tema de l'ocupació del sòl, però jo crec que això ha de ser compatible amb la responsabilitat de la força política a la qual vostè representa en aquest moment, i que les seves actuacions anteriors no han anat, precisament, en la mateixa línia.

Perquè, és clar, vostès han ocupat la terra, el mar i l'aire. La terra ja ho he dit. Han ocupat el mar no gaire lluny d'aquí –no gaire lluny d'aquí–, al Port Vell, amb l'edifici de l'Imax, etcètera, i no ho qüestiono ara si està bé o malament, sinó, en tot cas, pel que critiquen vostès. Estem ocupant el mar a l'àrea del Fòrum, i no ho critico, però, en tot cas, estem ocupant el mar. I estan ocupant vostès el cel a Diagonal Mar, amb un model de creixement de ciutat, que sí que no compartim, d'autisme vertical, de creixements insolidaris, de ciutat avorrida, molt diferent, per exemple, de la que, també molt gràcies a vostès, vam fer a la Vila Olímpica, per exemple.

Deixant de banda el tema de l'ocupació del sòl, pel que fa als plans territorials parcials. Els plans territorials parcials, ja s'ha dit, hi va haver una moció aprovada per unanimitat, presentada a partir d'una interpellació de vostès, per unanimitat, en què, repeteixo paraules del senyor Nello, deia, quan es va aprovar: «Estem contents que s'hagi pogut aprovar i s'hagi pogut arribar a una transacció entre tots els grups. Ens congratulem que aquesta Moció subsegüent a la interpellació que vàrem presentar el senyor Maragall i jo mateix hagi suscitat un consens tan ampli; consens amb què aquests plans s'han de presentar abans de final de 2003, apro-

var inicialment abans de finals de 2003.» No trenquem ara aquest consens que ja hi havíem arribat. Hi ha el compromís del Govern per fer-ho i, per tant, ho haurà de fer.

Molt ràpidament. Altres qüestions que planteja la Moció: els creixements urbanístics de baixa densitat. L'argumentació per rebutjar-ho seria igual que al punt 1 que m'hi he referit; en tot cas la Llei d'urbanisme preveu increments de densitat: vostès saben que en el sòl urbanitzable es passa del setanta-cinc habitatges per hectàrea als cent habitatges per hectàrea.

Pel que fa al transport públic, ja ho ha dit el senyor Fabregat; no m'hi estendré.

Pel que fa a la protecció del paisatge. Vostès ja van presentar una proposició de llei aquí, i els arguments pels quals la rebutgem –vam rebutjar– els saben perfectament. En tot cas, entenem que era una proposició de llei que en tot cas no compartíem, perquè, entre altres coses, penalitzava molt els pagesos, que són realment els autèntics protagonistes de la protecció del paisatge.

Pel que fa a l'accés a l'habitatge, ja n'hem parlat diverses vegades.

Pel que fa als altres punts que plantegen...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Acabo, senyor president...

El president

Tan aviat com pugui...

El Sr. Puigdomènech i Cantó

...en deu segons.

El president

Molt bé.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

...oficines tècniques de gestió, els fons de conservació del paisatge i els fons per a rehabilitació de barris, vostès ho han presentat com a proposició de llei, moció, proposició no de llei, esmenes de moció, esmenes al Projecte de llei d'urbanisme, però, en tot cas, no ho hem vist reflectit en les...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Puigdomènech i Cantó

...seves esmenes al Projecte de llei de pressupostos.

El president

...quan s'ha compromès en deu segons, no sabia el que es feia, perquè ja estem en el segon número trenta.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Doncs, fent-li cas a vostè, per tots aquests motius, en tot cas, nosaltres votarem en contra d'aquesta Moció.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies.

(*El president dóna la paraula al Sr. Nello i Colom.*)

El Sr. Nello i Colom

Moltes gràcies, senyor president. Molt ràpidament. De sòl, se n'ha d'ocupar; sí, senyor Puigdomènech, de sòl, se n'ha d'ocupar, però ocupar una hectàrea al dia a la Costa Brava o tres hectàrees al dia a la regió metropolitana és un abús i és un excés que posa en dificultats la continuïtat del benestar dels ciutadans i del medi ambient.

Segona, culpar els ajuntaments de la responsabilitat del consum de sòl és un sarcasme. Per què? Perquè com vostès saben perfectament... (*remor de veus*), com vostès saben perfectament, qui aprova de manera definitiva el planejament urbanístic és el Govern de la Generalitat. (*Remor de veus.*) Sí senyor...

El senyor Oliveras deia que això és..., el senyor Oliveras deia que això és una afirmació surrealista. Deixin-me referir..., vostès recordaran el poeta Desnos, no?, aquell poeta surrealista: «Arribo a un port sense far ni guaita...» En aquest tema, senyor Oliveras, vostès van «sense far ni guaita», sense nord ni centener. Van votar la Llei d'urbanisme amb la dreta, amb el Partit Popular i amb Convergència (*remor de veus*) i ara no saben com sortir-se'n.

Passo a posicionar-me, senyor president, sobre les esmenes (*forta remor de veus*) d'Iniciativa. Respecte a la primera, respecte a la qüestió... (*remor de veus*), respecte a la qüestió dels plans territorials. Altra vegada, culpar les administracions locals, després de vint anys de l'aprovació de la Llei de política territorial, que no s'hagin fet els plans territorials, és altra vegada un sarcasme. Diran: «Home, és que a la regió metropolitana els estan aturant.» Home, «és que la regió metropolitana...», i a la resta?, que els han fet, els de la resta?, tampoc els han fet pas!

D'altra banda, tractar de dir ara, en el moment pre-electoral, just quan falten pocs mesos per a les eleccions municipals, que per al dia de Sant Jordi de l'any que ve nosaltres tinguem resol't el tema del Pla territorial metropolità, això, francament, em sembla que no es pot votar. I, en aquest sentit, senyora Bet Font, no li podem acceptar la seva esmena.

Sí que acceptarem, en canvi, l'esmena relativa a les oficines tècniques de les urbanitzacions, amb un redactat que em sembla que millora el nostre, i que tot seguit hem transaccionat, i tot seguit lliuraré al senyor president una petita modificació que hi ha.

No acceptarem, en canvi, la qüestió del Fons de la rehabilitació de paisatge. Per què? Perquè ens sembla que s'ha de referir a tot el paisatge i no només a aquelles

àrees degradades. No m'hi estendré ara, ja ho varem fer quan vam parlar de la Llei del paisatge.

I, finalment, sí que acceptaré, senyora Bet Font, aquest suggeriment seu que figuri en la proposta de rehabilitació integral de barris la referència explícita que això ha de ser també fet en compliment d'una disposició final de la Llei d'urbanisme de Catalunya, com, efectivament, varem acordar.

Res més. Efectivament, senyor Puigdomènech, vostès no modifiquen... (*pausa*), vostès no modifiquen la Llei d'urbanisme de Catalunya..., ho fan encara d'una manera, diguem-ne (*remor de veus*), més tramposa: modifiquen la Llei d'urbanisme a través d'una modificació de la Llei de política territorial, encara pitjor. Res més.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. (*Forta remor de veus.*) Si em permet, només per precisar, són aquestes dues esmenes consensuades amb el Grup... – (*veus de fons*) ah, molt bé–, més l'última esmena del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, no? (*Pausa llarga.*) Perfecte...

(*El Sr. Oliveras i Maristany demana per parlar.*) Sí, senyor Oliveras..., però jo abans he advertit que ens havíem donat dos minuts perquè la gent vingués aquí, per serietat en el debat parlamentari. No em demanin la paraula durant aquests dos minuts perquè tornarem a entrar en la mateixa roda de sempre.

Per tant, ara jo ja he començat a demanar això i li prego, de debò, que m'ho compregui, perquè, si no seguim aquestes normes, ens anirem deteriorant nosaltres mateixos.

(*Pausa llarga.*)

Senyor diputat, sé que ha demanat votació separada, eh?, això ja ho sé... (*Pausa llarga.*)

Primer fixarem el text, que és: el text presentat pel Grup Socialista més les dues esmenes transaccionades amb Iniciativa per Catalunya Verds que vostè m'ha fet arribar. Aquest és el text. I de la intervenció del senyor Oliveras jo he inferit que volia, sobre dos punts, votar diferentment: que era el punt 1 i el punt 3. És així, oi? (*Pausa.*) I, per tant, em demana votació separada del punt 1 i del punt 3. Molt bé.

Comencen, primer, votant el punt 1 i el punt 3, conjuntament, de la Moció que hem debatut.

Comença la votació.

Han estat rebutjats per 54 vots a favor, 67 en contra i 7 abstencions.

A continuació, la resta del text de la Moció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 61 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

Es suspèn la sessió fins a dos quarts de cinc d'aquesta tarda.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda.

La sessió es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i el lletrat Sr. Santaló i Burrull.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, la consellera de Justícia i Interior, els consellers d'Economia i Finances, de Governació i Relacions Institucionals, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, Indústria, Comerç i Turisme, la consellera de Benestar i Família i els consellers de Medi Ambient i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El president

Es reprèn la sessió.

Preguntes

Pregunta al president de la Generalitat sobre quines reformes pensa impulsar el Govern el temps que resta de la VI legislatura (tram. 317-00500/06)

La primera pregunta adreçada al president de la Generalitat la formula l'excel·lentíssim senyor Alberto Fernández Díaz, del Grup Parlamentari Popular, que té la paraula.

El Sr. Fernández Díaz

Senyor president, quines reformes impulsarà el Govern de la Generalitat en el que resta de legislatura?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Molt honorable president, té la paraula.

El president de la Generalitat (Sr. Jordi Pujol i Soley)

Bé, jo crec que la manera més senzilla i ràpida de contestar és repassant, doncs, el que és la llista de projectes de llei que el Govern ha enviat. Moltes d'elles, realment, tenen una càrrega reformista important.

El president

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Fernández Díaz

Gràcies, senyor president. Veig que en la seva primera resposta, més que breu, doncs, no ha introduït el que està sent el tema més recurrent per part del Govern de la Generalitat i per part de la mateixa Convergència i Unió, que és la reforma de l'Estatut d'autonomia o un nou estatut, entre altres raons perquè probablement a instàncies parlamentàries el Govern de la Generalitat

recorda, en tot moment, el compromís que va assolir a la sessió d'investidura amb el Partit Popular de no impulsar en aquesta VI legislatura la reforma de l'Estatut.

Però també és ben cert, senyor president, que tampoc ha parlat vostè avui de ferides sagnants, fet aquest que jo li agraeixo molt especialment, entre altres raons perquè, si per vostè la reforma de l'Estatut ha de ser una de les prioritats del Govern de la Generalitat, des del Partit Popular entenem –entenem– que hi han altres prioritats reformistes que no passen precisament per la referència del nostre actual marc constitucional i estatutari, és a dir, dels nostres marcs de referència i de convivència.

I jo el que demano, senyor president, és que una reforma de l'Estatut pot ser moltes coses, per a uns pot ser un repte, pot ser una oportunitat, per al Partit Popular de Catalunya és també una reforma que no és ni prioritària ni imprescindible per enfortir el nostre autogovern. Però també li he de dir, senyor president, que el que mai pot ser una reforma de l'Estatut o un nou estatut –com vostè va comentar– és una ferida sagnant per a la societat catalana. Jo crec, senyor president, que és bo recordar permanentment que ha sigut precisament l'actual Estatut, la Constitució, la que ha tancat, la que ha cicatritzat les velles ferides del passat, de la nostra societat i del nostre país, i que, per tant, parlar de nous estatuts, de reformes de l'Estatut, el que no poden és mai obrir noves ferides ni molt menys abordar-les de forma sagnant com vostè va parlar, potser –potser–, enlluernat pel marc en què ho va fer, que era un congrés de la Joventut Nacionalista de Catalunya.

Jo crec, senyor president, que en aquest moment la societat catalana no aposta tant per reformar l'Estatut, sinó que aposta per un procés reformista per impulsar una reforma de la Llei d'educació per millorar la qualitat de l'ensenyament, per impulsar reformes tributàries, per abaixar, encara més, els impostos, per fer realitat una llei de família, més atenció a la gent gran, persones amb discapacitat...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Fernández Díaz

...sanitat... Disculpi.

El president

Moltes gràcies. Molt honorable president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Vostè diu que tenim un discurs recurrent, però el qui té un discurs recurrent és vostè, perquè jo no en parlava d'això, és vostè que en parla. Però, en fi, ja que en vol parlar, molt breument li diré que nosaltres tenim, en aquests moments, tenim un compromís molt recent que és el compromís que es deriva de la Resolució que es va votar després del debat de política general, el mes d'octubre, i que diu el següent. Diu, resumint, que s'ha

d'intentar que sobre la base dels actuals textos legals, doncs, hi hagi el traspàs de competències pendents i de serveis pendents, que es miri d'aplicar l'article 150.2 –això ho diu, això és simplement el que es va votar, eh? –, i que es modifiquin determinades lleis estatals de caràcter bàsic que afecten negativament l'autogovern, que s'apliqui el model de l'administració única, etcètera.

I aleshores, diu i manifesta, aquesta resolució diu que «l'alternativa a aquest procés», és a dir, si això acaba en no res, com de fet tot sembla indicar perquè hi ha una resposta negativa, quan hi ha resposta, que realment hi ha simplement un silenci, «l'alternativa a aquest procés comportaria», i evidentment des de la nostra perspectiva, de perspectiva del Govern i de Convergència i Unió, comportarà, doncs, «l'intent», si més no intent, «de modificar durant la propera legislatura», diu, «l'actual marc estatutari».

I aquesta és la situació que hi ha i aquest és el compromís que tenim i que procurarem ser el màxim possible de forts en la propera legislatura, tant aquí com a Madrid, perquè això realment sigui una reforma en profunditat.

El president

Moltes gràcies, senyor president.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre les prioritats polítiques del país (tram. 317-00503/06)

La següent pregunta, adreçada al president de la Generalitat, la formula l'il·lustre diputat senyor Josep-Lluís Carod-Rovira, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, que té la paraula.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. Quines són, senyor president, les prioritats polítiques que vostè considera que convenen al país? I, de manera molt particular, es troba còmode vostè amb la majoria que li permet els darrers anys tirar endavant aquestes prioritats?

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Escolti, governar no és un tema de comoditat, és un tema d'eficàcia i de fidelitat al propi programa i d'actuació de servei. La prioritat primera que tenim sempre és governar –governar–, i aquesta és la nostra primera prioritat. I bé, aleshores, per governar, evidentment es necessita un pressupost, i aquesta és una altra prioritat.

I quant a això, les companyies, jo li vull recordar que només havia passat mitja hora –mitja hora– que el

Govern de la Generalitat havia presentat el projecte de pressupost per l'any ve, que tres grups parlamentaris, entre ells..., ja havien presentat –ja havien presentat– una proposta alternativa, per tant, la capacitat de diàleg era nul·la, i la voluntat d'entesa era nul·la. I, per tant, nosaltres tirarem endavant aquest pressupost de la manera que puguem, sempre que sigui fidel als nostres plantejaments, al nostre programa, als nostres compromisos i sigui bo per al país.

El president

Moltes gràcies, senyor president. Té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. Miri, més enllà de l'eficàcia, que mai no és neutral, i més enllà de la fidelitat del programa, hi ha una cosa que se'n diu fidelitat al país i a uns principis i a una certa idea de país, i si hi ha una cosa que vostè no ens pot retreure és que al llarg d'aquesta legislatura, durant tres vegades consecutives, nosaltres li hàgim ofert, a vostè, un acord de col·laboració, que vostès han rebutjat perquè n'han preferit un altre, i aquest altre es concreta en la subordinació clara i evident que Convergència i Unió i el Govern que vostè presideix ha tingut cap al Partit Popular.

Vostès, per exemple, quan tenien majoria absoluta en matèria de pressupostos eren, fins i tot, més flexibles i dialogants que no pas ara, on, per cert, amb minoria, però en mans del PP, no han deixat passar ni una sola esmena, sense cap marge de maniobra real, esmena de debò, ja ens entenem de quines parlem.

Vostès a Madrid s'oposen, per exemple, a la creació de comissions d'investigació, potser perquè tenen por que puguin comprometre el senyor Aznar i que algú, aquí, els pugui comprometre a vostès. Han tingut una actitud sincerament bastant lamentable en tot el relatiu, a les Corts, al debat sobre el vaixell *Prestige*, i fins i tot han impedit, en un gest de cortesia... (*Remor de veus.*) Veig un cert nerviosisme cap a aquesta banda... (*Remor de veus.*) Doncs, preparin-se perquè en els mesos que queden encara s'hi posaran més. (*Remor de veus.*) Han tingut una actitud poc cortesa cap al bloc nacionalista gal·lec perquè encapçalés el debat a les Corts sobre aquest tema. La Llei financera del Govern espanyol modifica la Llei de caixes, i vostès, suposadament govern nacionalista, no hi han presentat recurs d'inconstitucionalitat, com tampoc no el van presentar quan la Llei del sòl.

No només estan subordinats al PP, sinó que acaben defensant uns interessos comuns que sovint tot fa pensar que de nacionals no en tenen gaire. Segurament el *Prestige* farà perdre la majoria absoluta a Madrid al Govern actual, però tot fa pensar que si les coses van com ara...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Carod-Rovira

Si les coses van com ara, acabarem malament.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Bé, jo no li retrec res, oi? Vostè faci el que creguin convenient, no?, i si volen presentar, quan –i ja ho repetixo– només ha passat mitja hora de la presentació del pressupost, ja, la seva proposta alternativa, jo he de creure que vostès no tenen cap voluntat de dialogar. Una altra cosa és que ho puguin fer veure, però tinc tota la..., tinc tot el dret a creure que no hi ha sinceritat en aquests plantejaments que vostès fan.

Nosaltres, de subordinació en tenim una, i això ho saben vostès i ho sap el PP, i a més sempre hem dit que més enllà d'això no podíem anar, passés el que passés, i ho sap tothom, també el PP, i ho hem dit aquí, ho hem dit públicament, que és la subordinació al nostre programa. El podem aplicar més o menys segons els casos, evidentment, perquè tot depèn de les circumstàncies, de la relació de forces, i, bé, per tant, tot això s'ha de tenir en compte i vostè ho sap perfectament, ara, nosaltres no ens hem apartat durant aquesta legislatura –ho repetixo–, nosaltres en aquesta legislatura no ens hem apartat del nostre programa. Podem no haver pogut fer tot allò que volíem fer –això, segur–, però no ens hem apartat del nostre programa i no hem fet coses que anessin contra el nostre programa.

Això que diu de la Llei de caixes. Sí que varem dialogar amb el Govern central. Per què? Per recuperar una competència que inicialment ens treien i que alguns pensaven que hauria sigut un gran acte, diguem-ne, de picardia que no haguéssim recorregut, però nosaltres, per damunt de tot, posem les competències al poder de Catalunya, al poder polític català, i això ho vam recórrer i ho vam posar com a condició *sine qua non* per poder, diguem-ne, votar altres aspectes, concretament, doncs, d'aquesta Llei i evitar, també, segons quines mesures que podrien haver sigut realment perniciosos per al futur i per a la independència de les caixes.

Per tant, nosaltres el que tenim, l'obligació nostra no és de quedar bé amb aquest, amb l'altre, amb el de més enllà, sinó de complir amb els nostres compromisos...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

I, per tant...

El president

Senyor president, se li ha acabat...

Moltes gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les preocupacions dels ciutadans de Catalunya (tram. 317-00506/06)

Té la paraula, ara, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, per preguntar al president de la Generalitat, l'il·lustre diputat senyor Pasqual Maragall i Mira.

El Sr. Maragall i Mira

Senyor president, moltes gràcies. Així ens veiem una mica millor...

(Pausa.)

Senyor president, vostès... Ens preguntem quines són les seves preocupacions, senyor president, i la veritat és que nosaltres la conclusió que traiem és que hi ha una colla de preocupacions que no tenen, una d'elles és la preocupació per l'Estatut, perquè es neguen rotundament que s'aprovi en aquesta legislatura. Una altra és la preocupació per la Llei electoral, que no la volen fer, i això que l'Estatut diu que s'havia de fer. Una altra és la preocupació per l'ordenació territorial, perquè va venir aquí en comissió, s'havia d'aprovar i vostès ho han impedit. I veiem ara, a última hora, que vostès es preocupen pel tema de l'habitatge, i voldríem saber exactament en aquest punt on és que volen anar.

Quina és la situació? Fa deu anys l'endeutament, o sigui els crèdits per habitatge equivalien al 20% de la renda familiar, de la renda bruta familiar –està en tots els diaris econòmics, hi ha alarma sobre aquesta qüestió–, ara és del 60%, els crèdits vius per comprar habitatge són el 60% de la renda familiar bruta. Els interessos s'han abaixat, les desgravacions per compra han augmentat, i naturalment els preus han pujat.

Jo, senyor president, no sé el que vostè pensa, però no vull ni imaginar el que passaria o el que passarà el dia que els interessos pugin. Hi ha una solució, senyor president, que és la solució que existeix a tot Europa, que és l'oferta de pisos de lloguer. Però perquè hi hagi oferta hi ha d'haver desgravació, i aquest Parlament va aprovar a proposta nostra i dels altres grups, no del seu, que hi va votar en contra, una desgravació de cent mil pessetes per cada lloguer. Vostès, com sempre, aquesta obligació que els vam imposar aquest Parlament no l'han complert; han promès un 1% de desgravació per als papàs que comprin fills als seus fills..., que comprin pisos als seus fills. (*Rialles.*) Indignació, indignació popular perquè la gent va dir: «Aquests senyors, una vegada més, el que estan pensant és en la compra.»

Han promès un 5% de desgravació dels lloguers. Miri, trenta mil pessetes / any per lloguers de cinquanta mil pessetes al mes.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Maragall i Mira

I finalment... –i acabo–, i finalment prometen desgravar a la gent de menys de trenta-dos anys (*forta remor*)

de veus), fent pagar a la gent que en té més. Felicitats, senyor president.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president de la Generalitat

Bé, de moment avui ja hem guanyat una cosa: el senyor Maragall ha pujat a la tribuna. *(Rialles.)* Bé, aleshores, dit això, li voldria fer unes observacions. Vostè –que, veig que s'ho ha estudiat– sap que a molts països d'Europa, precisament, el preu de compra està per sobre del 100% de la renda. Perquè aquesta és, ens agradi o no, i jo crec que en això vostè i jo coincidírem que no és bo que sigui així, però l'evolució de la nostra economia de la nostra societat, doncs, ha anat –a Europa, no aquí– en aquesta direcció. No el 60%, no: més del 100% i més del 120%. Això, per una banda. Per tant, ens trobem davant d'un problema de fons contra el qual lluitem com podem, més eficaçment, evidentment, que els anglesos i els alemanys, pel que veig. Però, de tota manera, és un problema de fons.

Segona cosa. Això del lloguer se'n parla molt, en parlen molt els diaris, en parlen molt els polítics, en parlen molt els diputats, en parlem molt nosaltres, no en parla tant la gent, no. I tant és així que, moltes vegades, fem cases per lloguer i al cap de quatre dies els possibles beneficiaris vénen i ens demanen que es faci perquè els puguin comprar. Perquè mentre els interessos estiguin al preu que estan i les hipoteques estiguin com estan, de fet, la gent prefereix pagar hipoteques que pagar lloguer. Sí senyor, aquesta és una realitat. I, per tant, molts esforços que s'han fet i que fem resulten en bona part fallits per això.

Dit això, si vostès em diuen que aquí tenim un problema –com, repeteixo, com repeteixo és a tot Europa, però que nosaltres també el tenim–, bé, doncs, hem de seguir fent més esforços dels que hem fet fins ara, en aquest sentit..., no és que no se'n facin, se'n fan. Hi ha ajuntaments que hi treballen, el Govern de la Generalitat hi treballa, etcètera. Per exemple, nosaltres, aquest any 2002, dedicarem 17.000 milions de pessetes per a nous habitatges, però, de moment, 3.648 entre els que haurem acabat i els que haurem començat.

I, pel que fa a la remodelació de barris, per exemple, doncs, hi hauran 1.296 habitatges nous que s'hauran pogut fer. I habitatges de lloguer per a joves –que, de tota manera, no acaben de tenir èxit per allò que els havia dit–, doncs, inicialment se n'havien de fer uns 300 i, al final, ens quedem en 146, precisament perquè no hi ha demanda, precisament perquè no hi ha demanda. *(Remor de veus.)* No, no, no, no. No n'hi ha. N'hi haurà un, n'hi haurà dos, n'hi haurà tres, però quan fas un bloc, quan fas un bloc i t'has de regir pel mercat i no per un o dos o tres, o per un diari...

El president

Senyor president, senyor president...

El president de la Generalitat

... o per un polític passa això. Si després continuem amb coses del sòl...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

... perdó.

El president

Senyor president, se li ha acabat el temps.

El president de la Generalitat

És que ara tocava el sòl residencial, perdoni.

————— Pregunta al president de la Generalitat sobre el transport públic (tram. 317-00509/06)

El president

La següent pregunta la formula, en nom de Convergència i Unió, l'illustre diputat senyor Salvador Esteve, del mateix Grup. Té la paraula.

El Sr. Esteve i Figueras

Gràcies, senyor president. Si m'ho permet, de l'escó estant. *(Rialles.)* Com a alcalde, diputat i ciutadà del Baix Llobregat, sempre he estat interessat en el transport públic, ja que crec que és un dels elements essencials per al bon funcionament d'un país modern i avançat. La demanda del transport públic es veu incrementada per les necessitats de mobilitat de la població, tant en els aspectes de treball com de tot ordre.

El Govern de Catalunya sempre l'ha tingut com una de les grans prioritats: per això li formulo la següent pregunta. Quines són les principals actuacions que té previstes el Govern pel que fa al transport públic en general i, concretament, al Baix Llobregat?

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Ja que vostè és del Baix Llobregat, començarem per una cosa del Baix Llobregat. Vostè també? Doncs, raó de més. Doncs..., no, per exemple, vostè sap que –vaja, no sé si ho sap però ara li ho comunico– que d'aquí a poc, precisament, el que es posarà en funcionament és un centre d'aquests que se'n diu intercomunicador, concretament allà, a Quatre Camins, perquè com que el tren hi arriba, el tren de la Generalitat, arriba fins allà, i, a més, amb una freqüència molt bona, doncs, des d'allà a través d'uns autobusos llançadores podrà servir Corbera, concretament, Corbera, Cervelló i Vallirana.

Bé, aquest és un exemple dels tants, tantíssims. I, en general, es pot dir que això que en diem el Metro del Baix Llobregat, en aquests últims anys ha tingut un canvi importantíssim en material, en freqüència, que fa que es pugui parlar de metro –hi ha poblacions d'aquestes que hi passa cada sis minuts, que és un honorari de metro.

Ara bé, si em permet que ara surti del Baix Llobregat i vingui, per exemple, a la ciutat de Barcelona, doncs, li diré que la política nostra està sent molt important. Per començar per una cosa, diguem-ne, modesta, la línia 5, no?, amb les estacions del Carmel, de la Teixonera, de Vallcarca, i la correspondència amb la línia 3 i a la Vall d'Hebron, i això són 17.000 milions de pessetes, i això no és pas el més important.

O bé la línia 4, amb la línia aquesta que va de Selva de Mar al Besòs Mar, aquest és petit, 2.100 milions de pessetes. O, bé, la grossa més grossa de totes que serà la línia de metro més llarga d'Europa, que ja s'està fent, s'ha començat a Santa Coloma, i s'ha començat a Badalona, que és la línia 9, i que ha d'arribar fins a l'aeroport i fins a la Zona Franca, i que costarà –i cada vegada que es fan càlculs resulta que costa més–, costarà 360.000 milions de pessetes –ho dic en pessetes perquè encara que tots fem veure que entenem molt bé els euros tots entenem millor les pessetes–, 360.000 milions de pessetes. Per cert, ho aprofito per dir una cosa molt important, els volia dir, molt important, molt. Aquests 360.000 milions de pessetes els paga íntegres la Generalitat. (*Forta remor de veus.*) Els paga..., deixi-ho estar, vostè pujarà al tren. (*Rialles.*). I, aleshores..., aleshores... (*Aplaudiments.*)

És a dir, volia dir que no paga ni un duro, ni un duro, ni un euro –bé, no és ben bé un euro però...–, ni un euro, no paga ni el Govern central ni l'Ajuntament de Barcelona, per exemple. Ni el Govern central ni l'Ajuntament de Barcelona, de vegades, ho pot semblar però no és així.

El president

Senyor president, se li ha acabat el temps.

El president de la Generalitat

Bé, aleshores, continuant...

El president

Senyor president, senyor president, se li ha acabat.

Moltes gràcies. (*Forta remor de veus.*)

— Pregunta al president de la Generalitat sobre les repercussions de la situació de crisi de la Sindicatura de Comptes en el debat parlamentari del projecte de pressupost per al 2003 (tram. 317-00514/06)

La següent pregunta que es formula... M'anava a equivocar i anava dir: «La següent estació», no. La següent pregunta la formula l'illustre diputat senyor Rafael

Ribó, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, que té la paraula.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor Pujol, el que paga o deixa de pagar la Generalitat, aquesta cambra, amb exactitud, no ho sap. Perquè en aquesta cambra no arriben els informes de l'òrgan democràticament constituït per donar transparència a la fiscalització del diner públic. (*Remor de veus.*) Aquí o al nord d'Europa a Hèlsinki, o a Eslovènia o a on vulgui hi ha un sentit de fiscalització que avui a casa nostra està obturat, que és la Sindicatura de Comptes.

És un òrgan que depèn del Parlament. En aquest Parlament aquesta legislatura s'han fet cinquanta-sis iniciatives per posar ordre en el caos de la Sindicatura de Comptes. Aquest Grup vol saber la seva opinió, com a president de la Generalitat, sobre la crisi de la Sindicatura de Comptes.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

La primera opinió que li donaré és sobre que, fins ara, jo tenia la creença que vostè era un molt bon diputat i avui entra en crisi aquesta fe que tenia. (*Remor de veus.*) Perquè, és clar, vostè hauria de saber que el Compte General de la Generalitat de l'any 2000 ja fa temps que va entrar en aquest Parlament. I que això és un tipus de ritme perfectament correcte; també ara, més o menys ara, aproximadament al mateix temps, ha entrat el que ha fet, doncs, la Sindicatura de Comptes de l'Estat a nivell estatal. I que el Compte General de Corporacions Locals, que també pot ser que li pugui interessar, doncs, també concretament s'ha presentat ja –de l'any 2000–, s'ha presentat.

Per tant, de fet, el que vostè diu que aquest Parlament no sap, sí que ho sap. Sí que ho sap perquè des de fa dies –ara no sabia dir-li quan, però, en tot cas, des de fa algunes setmanes–, concretament, l'informe general, el Compte General de la Generalitat de l'any 2000 està presentat en aquest Parlament i vostè el pot anar a consultar i allà quedarà més ben informat del que jo li'n pugui dir en un parell de minuts.

El president

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor Pujol, aquí tinc la còpia del registre del Parlament de Catalunya, de 25 de novembre del 2002, on hi ha el llistat d'informes que es trameten amb la memòria de la Sindicatura de Comptes. Li ho cito, perquè veig que vostè és el que està mal informat, i no per això el desautoritzo de la meua bona opinió sobre la tasca positiva dins del balanç que fa com a president de la Generalitat. (*Aplaudiments.*)

En primer lloc, en aquest llistat, de 25 de novembre del 2002, Compte General de la Generalitat de Catalunya, exercici 2000. Per exemple, ens hem assabentat la vigília de discutir la totalitat dels pressupostos, bleixant els diputats per això, ens hem assabentat del que és Televisió de Catalunya 98-99, que està en fallida tècnica, segons la Sindicatura de Comptes. Ens n'assabentem la vigília del debat de la totalitat. Ens arriben els comptes de la Junta de Sanejament del 97, 98 i 99 la vigília del debat de la totalitat. O l'exercici de l'Incasol, o l'exercici de l'Agregat d'Universitats Públiques del 99 la vigília del debat pressupostari, senyor president. Li puc passar la còpia del registre de 25 de novembre del 2002.

Senyor president, això no beneficia ningú. Ni a vostès. Quan algú ens diu: «No, és que així els serveix per tapar irregularitats o altre tipus de malversacions sobre les quals no vull entrar.» No, a ningú. Això fa mal a la democràcia. Aprovar el pressupost del 2003 sense tenir a disponibilitat nostra l'exercici corrent a cap empresa privada del món es podria fer. A qualsevol empresa del mercat públic i privat del món que li presentessin comptes per al futur sense presentar-li rigorosament els comptes del passat o l'immediat, desqualificaria...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ribó i Massó

...qualsevol gestor. Ja sé que vostè el tema de la gestió no és precisament el seu fort, però no pas per això...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ribó i Massó

... hauria de donar l'opinió del que opina de la crisi de la Sindicatura de Comptes. (*Remor de veus.*)

El president

Moltes gràcies. Té la paraula el senyor president.

El president de la Generalitat

Li torno a dir que el ritme que porta la Sindicatura de Comptes és correcte o, almenys, (*remor de veus*) o almenys és molt semblant i, potser, una mica millor que el que posa, per exemple, el Tribunal de Comptes. I no ara, sinó des de fa deu o quinze o vint anys. Millor dit, el Tribunal de Comptes aquests últims anys ha millorat perquè abans trigava tres o quatre o cinc anys, i ara això ha millorat –parlo del de Madrid.

Nosaltres, concretament, estem aquí a l'any 2000, que és una cosa perfectament correcta. Per altra banda, el tancament del pressupost vostès el tenen, no és el de la Sindicatura de Comptes, però tenen el tancament del pressupost que envia el Govern. I, a més, s'envia una, diguem-ne, informació trimestral sobre compliment.

Bé. Per tant, jo crec que aquesta és una crítica que no es pot fer. En tot cas, repeteixo: el judici sobre la Sindicatura de Comptes correspon més al mateix Parlament que no pas al Govern. Però jo li vull dir que aquests últims temps veig que el número de dictàmens que ha enviat la Sindicatura de Comptes és alt, és de vint-i-cinc, trenta, trenta-cinc a l'any, aquesta és la mitjana d'aquests últims anys.

N'hi ha alguns que s'han retardat una mica. Home, no s'ho agafin malament, però, per exemple, els que s'han retardat més, més és Movilma, això també ho sap vostè, no? Bé, bé, perdonin, és així. Un altre és Proelsa, una altra és la Societat Municipal Barcelona Regional, una altra la Diputació de Lleida, una altra és la Confederació d'Empresaris. Però, cap d'ells s'ha retardat més d'un any i mig. I, la majoria d'aquests –perdonin, és així, és així, és així...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

... també es pot dir Pregsas, que és una cosa de l'Ajuntament de Cornellà. És clar, això dels afers socials...

El president

Senyor president, se li ha acabat el... Senyor president...

Moltes gràcies.

————— Pregunta al Consell Executiu sobre si les sancions en matèria de pesca han estat objecte de consens entre l'Administració i el sector pesquer (tram. 310-00362/06) (retirada)

Acabades les preguntes al president, he de fer avinent el següent. En referència a les preguntes al Consell Executiu, aquesta presidència fa avinent que a petició de l'il·lustre diputat senyor Martí Sans ha estat retirada la pregunta presentada pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, que figura amb el número 21 de l'ordre del dia, amb el número de tramitació corresponent.

————— Modificació de l'ordre del dia

Així mateix, a petició de la senyora Marina Geli, diputada del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, s'han posposat per al proper Ple les preguntes número 18, 19 i 20 de l'ordre del dia, també amb el número de tramitació corresponent.

I, a petició de la senyora Dolors Comas d'Argemir fa avinent a aquesta Presidència l'ajornament de la pregunta número 10.

Aquesta és, diguem-ne, la seqüència que hi haurà.

Preguntes al Consell Executiu acumula-
des relatives a la central tèrmica del grup
ENDESA de Sant Adrià de Besòs (Barce-
lonès) (tram. 310-00345/06, 310-00346/
06, 310-00347/06, 310-00348/06)

Per tant, la primera pregunta que formula al Consell Executiu ho fa la senyora Caterina Mieras del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi sobre les actuacions fetes pel Departament de Medi Ambient de l'any 2000 ençà, pel que fa a la combustió inadequada del Grup 2 de la central tèrmica del grup Endesa de Sant Adrià del Besòs.

(Remor de veus.)

Esperi's un segon, senyora diputada, esperant que els senyors diputats ens permetin, a l'hemicicle, poder substantiar les preguntes.

Senyora diputada, pot formular la pregunta.

La Sra. Mieras i Barceló

Gràcies, senyor president. Demanaria, si és possible, acumular la 6, la 7, l'11 i la 12, perquè són sobre el mateix tema.

El president

Sí, senyora diputada, és possible. Per tant, disposa de deu minuts.

La Sra. Mieras i Barceló

Gràcies, senyor president. Miri, el 21 de juny de l'any 2000, fa més de dos anys, els ajuntaments de Sant Adrià de Besòs i de Badalona van comunicar al Departament de Medi Ambient una fuita de partícules olives que varen tacar robes, tendals, mobiliari de terrasses i cotxes en un radi que anava des de Sant Adrià de Besòs fins al centre de Badalona, arribant, per tant, a un sector de la població molt ampli.

Aquesta fuita de partícules provenia, possiblement, de la combustió inadequada del grup 2 de la central tèrmica del grup FECSA-Endesa de Sant Adrià del Besòs, que funciona, aquest grup, exclusivament amb fuel. Aquestes partícules olives són conegudes entre la població com a pols negra. Des de juny del 2000 fins avui... –i per això, tot i la lentitud que imposa el Reglament d'aquesta cambra, aquestes preguntes encara són vigents–, com deia, des del juny del 2000 fins avui, tot aquest nucli de població ha tingut de suportar de tant en tant el pols negre. En concret, i citant tan sols les fuites més importants: el juny del 2000, el setembre del 2001 i el 2 de setembre d'aquest any.

Quines són les actuacions fetes pel Departament de Medi Ambient de l'any 2000 ençà pel que fa a la combustió inadequada del grup 2 de la central tèrmica de Sant Adrià? Quines són les mesures concretes que el seu Departament ha posat en marxa mentre segueixen les accions legals per evitar els problemes que aquest pols negre dona a la població de Sant Adrià i Badalona?

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Medi Ambient (Sr. Ramon Espadaler i Parcerisas)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, vostè ha fet una precisió que em sembla molt important, i que, probablement, justifiqui, jo crec que amb escreix, quina ha estat l'actuació del Departament de Medi Ambient. Ha tingut la cura de dir –i és molt important–: «Possiblement derivaven d'aquí.» Perquè, certament, el grup FECSA-Endesa, de Sant Adrià de Besòs, té tres grups diferents: el grup número 1, que s'alimenta amb gas natural, així com el grup número 3, si no vaig errat, i el 2, que és on, després de fer un conjunt d'inspeccions, doncs, hem actuat –i després li explicaré, doncs, quina ha estat l'actuació del Departament de Medi Ambient en relació amb aquest grup número 2–, té únicament una font de subministrament a partir de fuel, que és la que, precisament, ens ha generat problemes en aquestes tres ocasions que vostè ha citat.

Vàrem tenir un episodi el 2000, vàrem ser alertats per part de l'Ajuntament, i, doncs, tal com és, doncs, preceptiu, vàrem enviar els tècnics del Departament de Medi Ambient a la zona afectada, es van fer les anàlitzes corresponents i es va obrir un expedient sancionador; expedient que va cloure aleshores perquè Fiscalia va iniciar unes actuacions, i, per tant, no tenia sentit que hi haguessin dues tramitacions, raó per la qual aquest primer expedient va cloure.

Malaauradament, es va tornar a repetir aquest episodi l'any 2001, és a dir, més o menys un any després. Si vol tinc les dades precises: el 5 de setembre del 2001 –21 de juny de 2000, 5 de setembre de 2001– es va tornar a repetir. I el Departament de Medi Ambient, atès que tenia aquell expedient tancat, va fer el que li corresponia fer, a sol·licitud..., o encara que no hagués estat sol·licitat per part d'un i altre ajuntament, no només el de Sant Adrià, sinó el de Badalona, que també en tenen afectacions; el que vàrem fer és enviar, doncs, la inspecció i obrir un nou expedient, i, aquesta vegada sí, fer una cosa que ha set fonamental per tal que en el tercer episodi hàgim pogut actuar, doncs, si se'm permet l'expressió, amb més contundència, fonamental, advertint i fent, doncs, un protocol d'actuació conjuntament, i adreçat a FECSA-Endesa, per tal que, atès que el que ens generava el problema era la posada en funcionament d'aquesta central, d'aquest grup específic, que els altres dos no han generat mai cap problema, doncs, cada vegada que s'hagués de fer la posta en funcionament, perquè no sempre funciona aquest grup, cada vegada, en fóssim advertits, que diríem en quin moment, doncs, es podia fer això, i alhora, doncs, que es fessin les mesures correctores.

Com que això no va ser respectat i hi va haver un tercer episodi –i vaig conclouent, senyor president–, el 2 de setembre el que es va fer, en aplicació, precisament, d'aquest protocol obert un any..., doncs, vàrem poder ser, doncs, més expeditius en tant que no s'havia complert. Expeditius en el sentit que no permetrem l'ober-

tura d'aquest grup –o, si vol, li ho dic en altres termes: el vam tancar–, no permetrem l'obertura fins que no hagi fet els correctius que facin que cada vegada que es posi en funcionament el grup 2 passi el mateix que passa cada vegada que es posa en funcionament l'1 i el 3, és a dir, que no hi ha cap afectació en el medi i no hi ha cap molèstia per a les ciutadanes i els ciutadans que viuen en aquest entorn immediat.

Per tant, a dia d'avui, i em sembla que això, doncs, és prou important subratllar-ho està tancat, a instàncies del Departament de Medi Ambient, i aquest grup no es podrà tornar a obrir fins que no hagi fet els correctius en la font d'alimentació, per tal, doncs, que això pugui funcionar amb normalitat i sense afectació ni al medi ni als veïns.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor conseller. Senyora diputada, té la paraula.

La Sra. Mieras i Barceló

Gràcies, senyor president. Miri, tot això que m'ha explicat em sembla molt bé, perquè..., però jo crec que governar és molt més que vigilar el compliment de les lleis, tot i que m'agradaria dir-li que l'expedient que van obrir el 29 de juny del 2000, després d'acabar les diligències penals el novembre del 2000..., vostès van tardar fins al 2 de juny del 2001 a tornar a reobrir l'expedient.

Per tant, en aquests moments, a la població de Badalona, l'única..., el que està en aquests moments sobre la taula és que vostès deixen engegat el grup 2 en funció d'on va el vent, en funció d'on bufa el vent. Aquesta és la informació que es té a l'Ajuntament de Badalona i al de Sant Adrià.

Miri, han tingut, al final, de ser els ciutadans, amb més de mil queixes al defensor de la ciutadania de Badalona, cinc-cents a Sant Adrià, i diverses demandes interposades als jutjats en aquests moments, els que s'han atrevit a enfrontar-se amb una empresa gegantina que massa sovint sembla quasi tan poderosa com els mateixos governs.

Aquest últim requeriment a què vostè fa esmena, el 6 de novembre del 2001, fa constar molt clar, i vostè ho ha dit, que es procedirà a la suspensió de les activitats del grup 2 en cas que es produeixin nous episodis de contaminació. Els episodis s'han repetit. I a dia d'avui estem en plena negociació –i això ho podrà veure, també, a la premsa– entre els responsables de l'Ajuntament adrianenc i Endesa perquè la companyia accepti indemnitzar els afectats de la darrera emissió. Resulta que el Govern encara, després de més de dos anys, no té clar, vostè també ho ha dit, si Endesa és la responsable de l'emissió del polsim negre, i s'han tingut d'ajornar les negociacions, esperant el pronunciament del seu Departament, que han promès que seria el mes de gener.

Endesa s'ha compromès, per primera vegada en aquests dos anys, a indemnitzar els afectats. Ara tot depèn del seu Departament, que, després de dos anys,

té el deure, en primer lloc, d'esbrinar d'una vegada qui és que emet el polsim negre; dos anys, més de dos anys.

Segon, assegurar als ciutadans que no es repetirà cap més episodi, que els afectats seran indemnitzats i que seran castigats els que repetidament han malmès el medi ambient. I això, en aquests moments, no està assegurat; fins al gener, això ens ho ha dit el Departament, vostès encara no sabran, després de dos anys i mig, insisteixo, si realment és el grup 2 de FECSA-Endesa el que emet o no emet el polsim negre.

Per una part, han incoat, diríem, han obert expedients sancionadors que no han acabat mai en cap sanció, i ara –ara– surten dient que és que encara no saben segur si és Endesa. Escolti'm, han passat dos anys i mig; el polsim aquest afecta molts ciutadans i ciutadanes de Badalona; és un polsim que, a més a més, doncs, no marxa, que és un polsim que impregna cotxes, mobles, etcètera, i que ja començaria a ser hora que..., nosaltres estem negres, però vostès crec que ja tindrien de començar a posar-se vermells.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Medi Ambient

No, no sé si negres o vermells. Li llegiré quina és la Resolució que s'ha adreçat a FECSA-Endesa, que diu: «Es prohibeix a Endesa Generación, SA, a partir de la data de la rebuda de la present Resolució» –que és de data 23 de setembre–, «l'engegada del grup 2 de la central tèrmica.» Més clar, l'aigua.

I, d'aquesta Resolució, en té coneixement la senyora Maite Arqué i en té coneixement el senyor Canga, i és més, també, ho han agraït a més a més al Departament. No hi deu parlar vostè, doncs, amb l'alcaldeessa ni amb l'alcalde, que varem coincidir en un altre acte, i van dir: «Home, ja era hora que entre tots haguéssim pogut fer...» I nosaltres hem assumit quina era la nostra responsabilitat: endreçar les coses. Ni més ni menys.

I, compte!, no em faci dir el que no he dit. Jo no he dit que no sabéssim d'on venia. I tant, que ho sabem!; home!, si no, no hauríem fet la Resolució de tancament. I li recordo que està tancada, i de setembre ençà no hi ha hagut cap altre episodi perquè no s'ha posat en funcionament, ni s'hi posarà fins que no hi hagi el canvi de subministrament, que és la condició que hem posat. És tan senzill com això.

El grup 1 i el grup 3 no ens en generen cap, de problema, no ens en generen cap, perquè té una font d'alimentació amb gas natural i que no fa aquestes partícules. I, per tant, quan estigui resolt, nosaltres, doncs, evidentment, farem el que ens pertoca, que probablement sigui, si està ben fet, autoritzar el funcionament.

Però que quedi molt clar que, des del setembre, aquest grup ni ha fet cap altra emissió ni la podrà fer, de futur, perquè no té autorització per posar-se en funcionament. Que quedi molt clar que en cap cas jo he dit que no ho

sabéssim ben bé; he dit que, en el primer episodi, i mercès que hi va haver un primer episodi, i mercès que els ajuntaments el vàrem denunciar, vàrem poder fer unes primeres inspeccions, i el que no vàrem fer va ser actuar temeràriament imputant sense tenir les certes, evidentment. Però si no hi hagués hagut el primer episodi, segurament no ho haguéssim sabut avui.

Em pot dir que hem estat excessivament lents i que han calgut tres episodis, doncs, miri, el primer, malauradament, perquè es va iniciar una causa judicial, el vam haver de paralitzar, i el segon és exactament el que ens ha donat peu a actuar, ara, definitivament, i resoldre definitivament el problema, i posar-lo en coneixement, evidentment, dels ens locals, dels dos ajuntaments més directament afectats, en especial del que es troba ubicada la instal·lació en el seu terme, que és el de Sant Adrià de Besòs, i evidentment, doncs, a l'empresa, amb aquesta claredat, perquè tenim la certa, evidentment, que era aquest grup, i, hi insisteixo, aquest grup està tancat i aquest grup no tornarà a obrir fins que no s'hagi corregit tot allò que fa, doncs, que hi hagi aquesta afectació al medi. Senzillament això.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, a vostè, senyor conseller.

— Pregunta al Consell Executiu sobre les accions fetes pel Departament d'Interior contra la inseguretat ciutadana, especialment a les comarques nord-orientals (tram. 310-00415/06)

La següent pregunta, la formula la il·lustre diputada senyora Alícia Sánchez-Camacho, del Grup Popular, sobre les accions fetes pel Departament d'Interior contra la inseguretat ciutadana, especialment a les comarques nord-orientals. Té la paraula.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, al nostre Grup li interessaria conèixer quines són les accions desenvolupades pel seu Departament per lluitar contra l'augment de la inseguretat ciutadana a les comarques gironines.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyora diputada. Té la paraula l'honorable consellera.

La consellera de Justícia i Interior (Sra. Núria de Gispert i Català)

Moltes gràcies, molt honorable president. Senyora diputada, el Departament de Justícia i Interior marca uns objectius que es planifiquen any rere any a través del seu programa Direcció per objectius, el qual planteja i ha plantejat per a l'any 2002 quatre objectius prioritaris de lluita contra la inseguretat ciutadana.

Un primer, de reducció del nombre de delictes relacionats amb el robatori a «vivendes», establiments comercials i atracaments a la via pública. L'objectiu que es va establir va ser reduir el 4% del tipus de delictes prioritaris de prevenció.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i la vicepresidenta segona el substitueix en la direcció del debat.)

Un segon objectiu és i ha estat l'augment en la resolució del nombre de casos investigats. En aquest cas, la millora en la resolució dels delictes es va establir en un augment del 5%.

Un tercer objectiu, el manteniment dels índexs de resolució dels delictes comesos contra la vida i la integritat física. En aquest sentit, fins ara, l'índex de resolució en aquests tipus de delictes s'ha mantingut en un índex superior al 90% dels casos.

I el quart objectiu ha estat la millora de la percepció subjectiva del ciutadà vers la seguretat, i per això s'han adoptat un conjunt d'actuacions com: l'augment del nombre de patrulles a peu, l'augment dels punts estàtics de vigilància i l'augment, tant qualitatiu com quantitativament, de les relacions amb la ciutadania.

Aquests quatre objectius han estat, en general, per a tot Catalunya on la policia autonòmica està desplegada. Respecte a la regió policial de Girona, a més a més, ha comportat la posada en marxa de diversos plans específics de prevenció, per tal d'augmentar la seguretat ciutadana en el seu territori.

L'aplicació d'aquests plans específics, que després li puc explicar detalladament quins han estat, ha permès que l'índex de delictes coneguts a la regió policial de Girona hagi disminuït durant els primers nou mesos de l'any, o sigui, del gener al setembre, en 4.492 casos.

La vicepresidenta segona

Moltes gràcies.

(La vicepresidenta segona dóna la paraula a la Sra. Sánchez-Camacho i Pérez.)

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Moltes gràcies, senyora consellera. La veritat és que, com vostè molt bé coneix, un dels problemes que més interessen i que més afecten els ciutadans, no solament catalans sinó també de la resta d'Espanya..., és el terrorisme, l'atur, i, entre ells, la inseguretat ciutadana.

Per això nosaltres vàrem creure avinent presentar aquesta pregunta, especialment pel que corresponia a les comarques de Girona. I li ho direm pel següent, senyora consellera, perquè, malgrat les dades que vostè ens ha donat, i sobretot els plans específics que vostè després suposo que en la resposta ens explicarà, nosaltres, en una pregunta parlamentària realitzada en aquesta cambra, teníem que les dades no eren gens positives per a Girona. I vostè les coneix molt bé.

De l'increment de delictes que s'havien produït, especialment robatoris contra els vianants i contra els co-

merços a Girona i a comarques..., s'havien incrementat el 13% a Catalunya i el 16% a Girona. A més, com vostè també molt bé coneix, l'informe de la memòria de la Fiscalia de l'any 2001, el que demostra no és el que la consellera ens acaba de donar amb les dades, sinó que demostra més aviat el contrari: que hi ha un increment de diligències prèvies a l'any 2001, especialment a les comarques gironines.

Li diré, senyora consellera –miri, tenim aquí part de l'informe–, les dades, per exemple, corresponents a Barcelona, en el nombre d'augment de diligències prèvies, de l'informe de la Fiscalia, es produeix un augment del 10%, mentre que a Girona es produeix un augment del 16%. S'han augmentat 8.700 més, diligències prèvies, a totes les comarques gironines.

És per això que, malgrat que vostè ha donat les dades d'enguany, d'aquests primers mesos, les dades que nosaltres teníem, senyora consellera, quan vam proposar aquesta pregunta, eren més aviat al contrari, amb les memòries que li hem fet constar i amb les preguntes parlamentàries contestades en aquesta cambra.

És per això, senyora consellera, que nosaltres creiem avinent que se'ns expliqui, doncs, l'eficàcia d'aquests plans específics, per exemple, a les comarques de Girona i a Girona ciutat, en què es deia que s'havien habilitat uns plans de patrullatge amb policies uniformats i no uniformats per defensar i per cuidar la seguretat dels nostres comerços i dels nostres vianants, i la veritat és que l'eficàcia nosaltres no hem vist que s'hagi produït amb les dades de què gaudim, però és que, a més a més, senyora consellera, nosaltres creiem convenient que ens fes una explicació de com s'està produint el desenvolupament...

La vicepresidenta segona

Senyora diputada, se li ha esgotat el temps.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La vicepresidenta segona

Senyora consellera, li queden vint segons, només.

La consellera de Justícia i Interior

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, quatre plans: el Pla específic de prevenció de robatoris a l'autopista A-7; el Pla específic de prevenció de robatoris a joeries; el Pla de prevenció de robatoris als parquings, i el Pla de prevenció de robatoris en l'àmbit rural de l'Alt Empordà, quatre temes i quatre llocs on realment hi havia grans problemes, i això és el que ha donat resultat a les xifres que li he dit abans. Podria dir-li moltes més coses, perquè l'enquesta de seguretat pública ens dona dades positives en aquest sentit, però ja ho farem en privat.

La vicepresidenta segona

Moltes gràcies.

Pregunta al Consell Executiu sobre el seu posicionament amb relació al tancament de l'abocador de Vacamorta, a Cruïlles (Baix Empordà) (tram. 310-00436/06)

Passem a la pregunta número 9: pregunta al Consell Executiu a respondre oralment, i és sobre el tancament de l'abocador de Vacamorta, a Cruïlles, Baix Empordà. Té la paraula la il·lustre diputada senyora Bet Font. Si em permet un moment, senyora Bet, haig de marcar un tema en el temps, si em permet. (*Pausa. Veus de fons.*) Li passo la paraula, pot iniciar.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyora presidenta. Bé, des d'Iniciativa per Catalunya Verds volem tornar a parlar d'un abocador, de l'abocador que hi ha a les terreres de Cruïlles, al Baix Empordà, que és conegut com l'«abocador de Vacamorta», en un indret on s'havia fet un abocador de runes i després es va convertir en una abocador de classe 2, i això va provocar, doncs, la mobilització de la ciutadania, que es varen organitzar en una plataforma, perquè veien a venir que provocaria molèsties perquè estava molt a tocar dels nuclis habitats i perquè, doncs, s'hi portaven una colla de residus que nosaltres entenem que no eren no especials, com pertocaria a la classe 2, i que, en canvi, en el projecte hi quedaven recollits.

Hi va haver una gran mobilització ciutadana, i fa poc temps, aquest estiu, en concret, va acabar amb una ordre de clausura de l'abocador per part de la titular del jutjat Contenciós Administratiu número 1 de Girona, que deia que s'havia de clausurar aquest abocador perquè no es respecta la distància de dos quilòmetres entre una instal·lació d'aquestes característiques i els nuclis habitats. Per tant, aquesta Sentència el que feia era donar la raó als veïns en el sentit que aquest abocador podia provocar-los molèsties.

Després d'aquesta ordre de clausura, nosaltres volem saber a veure com és que encara ara el Govern de la Generalitat no ha aturat aquest abocador.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Molt bé. Té la paraula el senyor conseller.

El conseller de Medi Ambient

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, certament hi ha una sentència de 18 de juliol del 2002 del jutjat Contenciós número 1 de Girona que fa l'observació que vostè diu, però, en qualsevol cas, és important subratllar una cosa, que ja vam tenir ocasió de substanciar en un altre tràmit parlamentari, com era la Comissió. En cap cas, aquesta Sentència és en ferm, i en tant que la Generalitat, perquè creu, doncs, en l'Estat de dret, ha fet un recurs, ha recorregut contra aquesta Sentència, doncs, li diré el mateix que li vaig dir en aquell tràmit parlamentari: hem fet el recurs perquè creiem, doncs, que aquest abocador té, evidentment, viabilitat, i ni podem, ni volem, ni entenem, que ens pertoqui entrar en cap mena de valoració sobre el que és el con-

tingut d'aquesta Sentència. Sí, reiterar que no és ferm i que, certament, s'hi ha recorregut per part del Departament de Medi Ambient.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Té la paraula la senyora diputada.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Fa un moment, senyor conseller, parlant vostè mateix de la central tèrmica de Sant Adrià ha parlat del fet que tindrien el grup aturat a l'espera de resultats. És a dir, nosaltres d'això en diem «principi de precaució», i creiem que aquest principi de precaució s'hauria d'aplicar també en situacions com la de l'abocador de Vacamorta, perquè en aquests moments hi ha una situació en què hi han dos posicionaments: el dels veïns, que consideren que aquesta activitat no hauria d'estar allà, amb una sentència que els dóna la raó..., i que, per tant, com, a principi de precaució, entenem que el que haurien de fer vostès és aturar ara el funcionament d'aquest abocador, perquè no provoqui més...

El president

Senyora...

La Sra. Font i Montanyà

...molèsties als veïns.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller de Medi Ambient

Molt breument, senyor president, i no s'ho agafi –ja li ho vaig dir l'altre dia em sembla que en aquests mateixos termes–, no s'ho agafi com cap mena de descortesia parlamentària: hem recorregut contra la Sentència i no farem més comentaris al respecte.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

— Pregunta al Consell Executiu sobre el Pla de xoc d'habitatge i sòl del Departament de Política Territorial i Obres Públiques relatiu a la construcció d'habitatge de protecció oficial (tram. 310-00349/06)

La següent pregunta és la que consta amb el número 13, que és la que adreça al Consell Executiu sobre el

Pla de xoc d'habitatge i sòl del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, relatiu a la construcció d'habitatge de protecció oficial..., i la formula l'il·lustre diputat senyor Roberto Edgardo Labandera, del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, que té la paraula.

El Sr. Labandera i Ganapichi

Gràcies, senyor president. No sé el temps que disposo per acumular la següent, també, o...

El president

No, no la podrà acumular, perquè s'acaba amb aquesta.

El Sr. Labandera i Ganapichi

Correctament, doncs. Senyor conseller, assistim aquests dies, els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya, a la profunda decepció per la situació de l'habitatge, una profunda decepció sobre la política pública del Govern de la Generalitat amb relació a què està passant en el mercat de l'habitatge, i vostè és coneixedor d'aquesta preocupació i, també, d'aquesta decepció.

Per què, preocupació? Pel preu de l'habitatge i per un conjunt de mesures que també ha anunciat el seu Govern, senyor conseller, que són restrictives i regressives i que no faciliten l'accés a l'habitatge.

L'any 2000, el seu Govern, l'anterior conseller, el seu antecessor, va presentar en aquest Parlament el Pla de l'habitatge, el Pla de xoc d'habitatge i sòl 2000-2003. La meua pregunta, senyor conseller, és saber, senyor conseller, quins són els resultats d'aquest Pla pel que fa a l'habitatge de protecció oficial, que, al nostre entendre, és una de les solucions que podria tenir per millorar l'accés a l'habitatge dels ciutadans i les ciutadanes de Catalunya.

El 6 de febrer vostè, en comissió, em comentava que els objectius, no s'hi havia arribat, eren més enllà del 22%. Ara volem saber com estan aquestes xifres i com està funcionant aquest Pla pel que fa a l'habitatge oficial.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Felip Puig i Godes)

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, una primera reflexió abans d'intentar contestar breument la seva pregunta concreta. Vostè parlava i ubicava, o situava, l'estricta responsabilitat en la inquietud que hi ha en la societat catalana, espanyola, i en molts països avançats sobre la situació del mercat de l'habitatge, la responsabilitat única, i deia la «decepció» de la gent en la política de la Generalitat. Deixi'm que li digui que aquesta decepció o aquesta incertesa, més o menys generalitzada, existeix davant de la situació del mercat de l'habitatge, en general, i davant de la certa dificultat d'intervenir-hi per part de tots els poders públics, perquè li vull recordar que les polítiques d'habitatge són polítiques concurrents: l'Estat hi té responsabilitat

i competència, la Generalitat hi té responsabilitat i competència i els ajuntaments hi tenen responsabilitat i competència d'una manera molt decidida.

És aquest el motiu pel qual, més enllà del Pla de xoc, des del Govern de Catalunya hem impulsat els darrers mesos iniciatives que creiem que permetran, d'una manera més decidida, poder intervenir.

D'una banda, una nova llei d'urbanisme, que, com vostè sap, preveu nous mecanismes de gestió dels patrimonis municipals de sòl o una reserva molt més superior de cara a garantir disponibilitat de sòl per a la promoció d'habitatge protegit, d'habitatge social.

També, un nou pla català de l'habitatge, que s'està desenvolupant incipientment des de fa pocs mesos i que ens ha de permetre avançar decididament en més habitatge protegit, en més habitatge de lloguer, en més intervenció en el mercat secundari, en més habitatge, també, de lloguer.

En segon lloc, hem aconseguit els darrers mesos intervenir, també, en el marc estatal, en el nou marc de l'Estat, que està en funcionament des de primers d'any, i que hem aconseguit modificar, doncs, els mòduls, els nivells de renda, i, evidentment, flexibilitzar, encara no del tot suficientment, aquest marc per tal de permetre una major intervenció.

I, finalment, també, li vull dir que en el marc del Pla català propi de la Generalitat estem impulsant actuacions per als propers quatre, cinc, anys per posar a disposició, promoguts directament per les administracions públiques, més de vuit mil habitatges de lloguer.

I, en qualsevol dels casos –si vostè ho necessita, li'n donaré les referències–, li puc afirmar que el Pla de xoc de l'any 2000 al 2003 s'està desenvolupant d'acord amb les previsions mantingudes i que li vaig explicar en l'última compareixença.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Labandera i Ganapichi

Trobo a faltar, senyor conseller, les xifres concretes. Vostè em diu que s'està desenvolupant, em parla de la xifra del nou Pla d'habitatge, també tenim un ball de plans en aquest sentit, però no em diu on, en quin lloc, som dels objectius que vostè s'havia plantejat, o que el seu Govern s'havia plantejat, en el Pla de xoc d'habitatge i sòl.

O, és que no es poden dir, senyor conseller, perquè aquestes xifres, realment, són unes xifres molt pobres? O, és que no es poden dir perquè amb aquestes xifres no s'estan complint els objectius? És que no arriben, els objectius a complir-se, al 30% o al 40%? Digui-ho.

En certs moments, la feina feta per l'Incasol, senyor conseller, és inferior a la que fan els altres promotors públics i els promotors socials. Necessitem una altra política, senyor conseller. Els actuals pressupostos no reflecteixen objectivament com pensen complir aquest Pla de l'habitatge.

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps. Té la paraula, senyor conseller. Disposa de dinou segons.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Bé, dinou segons per dir-li que des de l'any 2000 fins a l'any 2002, per tant en tres anys dels quatre, en el 75% del període d'aquest Pla de xoc, s'han promogut, amb règim general, amb règim especial, i en habitatge protegit, un total de 18.744 habitatges, que sumats als 3.906 habitatges que s'han promogut des d'un punt de vista de règim de lloguer, i també de promoció pública...

El president

Senyor conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...sumen 22.650, que amb el Pla de xoc directe de la Generalitat de Catalunya sumen, en aquests moments, 33.300 habitatges, més del 75% del seu compliment.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el tren d'alta velocitat (tram. 302-00284/06)

El vuitè punt de l'ordre del dia és la Moció al Consell Executiu sobre el tren d'alta velocitat. El presenta, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'illustre diputat senyor Manel Nadal, que té la paraula.

El Sr. Manel Nadal i Farreras

Senyor president, senyores i senyors diputats, aquesta és una moció que fou presentada després de la interpellació ja fa algunes setmanes i és anterior al procés de canvis que hi ha hagut encara darrerament sobre com arribarà l'AVE, o com no arribarà l'AVE, a l'aeroport de Barcelona.

La Moció té quatre punts. Un primer, que és positiu que es reafirma la voluntat d'aquest Parlament de defensar el model català del tren de gran velocitat, és a dir, un tren que connecti les ciutats catalanes i els aeroports catalans. Malauradament, aquest model està en crisi, perquè, en aquests moments, l'únic que sabem de la proposta d'en Piqué és que l'AVE, el TGV, no passarà per l'aeroport de Barcelona. Això és l'única cosa que sabem: l'AVE no passa per l'aeroport. No sabem per on passarà, però no passa per l'aeroport; tampoc passa per l'aeroport de Girona; segurament, passa pel de Reus, però de tres aeroports només en connectarem un. Per tant, el model català està en entredit.

El segon i el tercer punt són punts de crítica al procés negociador. Hem canviat de posicionaments; el Govern

de la Generalitat ha negociat en solitari; en Piqué ve a Barcelona, fa una conferència i fa una proposta que ningú coneix, no ens presenten els papers; el Ministeri de Foment no dóna el vist-i-plau a la proposta de Piqué, i en aquests moments no sabem com ha d'arribar l'AVE a la ciutat de Barcelona, com passarà pel Baix Llobregat, com es connectarà amb l'aeroport de Barcelona. Per tant, crítica a com s'ha negociat, i plantejar la necessitat d'un acord de les forces polítiques catalanes, un front comú i una negociació amb el Ministeri de Foment amb voluntat d'arribar a acords.

I, el quart punt, el que planteja és la necessitat de fer un canvi en l'estratègia negociadora en tota la política d'infraestructures a Catalunya, intentar passar de la política de la confrontació a una política de l'oferta i del concert. En aquest sentit, dir que des de Catalunya també hauríem de poder aportar algun diner als contractes programa, per exemple en matèria ferroviària, que exigissin més inversió del Govern de l'Estat a Catalunya, i, a canvi, per exemple, participar, de moment, en la gestió dels trens d'alta velocitat, dels trens regionals, dels de rodalies, esperant el traspàs de les competències que ens pertoqueu.

Bé, aquesta és la Moció en sí, però, com he dit, des que es va presentar la Moció fins avui han passat coses: el ministre Piqué ha dit que hi ha un canvi de posicionament, i proposa una estació al Baix Llobregat, entre el Prat i Sant Boi. Nosaltres hem de dir que aquesta no és la proposta que ens agrada. Ens sembla que potser és pitjor, fins i tot, del que teníem fins ara. L'AVE no passa per l'aeroport: ni el de Girona, ni el del Prat - Barcelona, i això no és bo per a Catalunya, i el Govern de Convergència i Unió, i també els governs municipals, han acceptat, en principi, negociar la proposta del ministre Piqué. A nosaltres ens sembla que no és una bona proposta, però, com a mínim, fem un posicionament de què volem amb la proposta del ministre Piqué. Posem-li condicions; si aquest és el mínim comú denominador on podem arribar d'acord, exigim com a mínim tres coses: u, que hi hagi un connector directe des de l'estació del Prat a l'aeroport, el que en diem el *people mover*; dos, que a l'estació del Prat hi hagi la intersecció del tren d'alta velocitat que ve de Madrid i l'Euromed, que ve pel corredor mediterrani; tres, que aquesta proposta no signifiqui que el Govern de la Generalitat s'estalvia de fer l'accés directe a l'aeroport, que, per tant, hi hagi metro a l'aeroport i que hi hagi rodalies a l'aeroport. I tot això s'ha de fer amb un ple respecte al medi ambient.

Hi insisteixo, cal fer un front comú, cal posar-nos d'acord, cal canviar l'estratègia negociadora, cal anar tots junts i evitar que Piqué per un cantó, Puig per l'altre, l'Ajuntament de Barcelona, l'Ajuntament del Prat, el Consell Comarcal del Baix Llobregat, vagin per separat. No anem bé, no hi ha una bona proposta, no hi ha papers, no hi ha plànols, i, ho repeteixo, l'únic que avui sabem és que l'AVE no passa per l'aeroport. I la gran batalla que havíem fet durant dos anys era per demanar que l'AVE passés per l'aeroport; per tant, hem fracassat rotundament.

Diguem-ho clarament: la proposta de Piqué és per arreglar una mica els forats, però no és la solució que

demanàvem. Hem fracassat, i no tindrem AVE a l'aeroport. I ho pagarem.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Ha presentat esmenes el Grup d'Esquerra Republicana, i té la paraula, per defensar-les, l'il·lustre diputat senyor Carles Bonet.

El Sr. Bonet i Revés

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, nosaltres entenem que aquesta Moció va principalment destinada a una reprovació del Govern de la Generalitat, i també del seu conseller Puig. Nosaltres, en el fons, estem d'acord que les negociacions o les no-negotiations que ha fet el Govern de la Generalitat amb relació a les grans inversions de Foment han estat desastroses; en això, hi estem d'acord. No hi ha hagut planificació suficient, no hi ha hagut un aprofitament de la situació o de les situacions i, sobretot, no han estat negociacions participades per altres grups polítics, per les altres institucions i la societat en general.

En aquest tema, creiem que s'hauria d'haver fet, més que mai, un front comú, caldria haver presentat una unitat de la societat catalana sense fissures, i la desgràcia –i avui ho paguem– és que no ha estat així. Tothom ha corregut a fer-se fotos, a fer-se fotos amb el senyor Álvarez-Cascos, després de negociacions semisecretes; acords espectaculars que després es canvien o que després es veu que no són els pertinents.

Ara bé, això, que és de retreure, també s'ha fet des d'altres institucions, també hi ha hagut altres institucions que s'han anat a fer fotos, en fi, sense tindre un consens amb altres institucions. L'Ajuntament de Barcelona, això, també ho ha fet. Així que nosaltres creiem que ara retreure's uns als altres, i fins i tot fer sortir a la moció un conseller amb noms i cognoms, no ens sembla parlamentàriament útil.

És per això que nosaltres, en vistes de l'atzucac de l'AVE, de l'arribada de l'AVE al Prat, proposem una cerca del front comú. Creiem que serà l'única forma, la unitat de Catalunya davant Madrid, per oposar-se a aquesta concepció radial, greument perillosa per a l'economia i la societat catalana, aquesta concepció radial que porta al cap el senyor Álvarez-Cascos.

Nosaltres voldríem recordar que el febrer de l'any passat Esquerra Republicana vam proposar, i es va aprovar en aquest Parlament, la celebració d'un front comú, que en dèiem d'una cimera institucional, per tal de buscar aquest consens, aquesta unitat negociadora a la societat catalana. Es va aprovar, però, malauradament –i això vull que consti en acta–, doncs, encara és hora que es faci aquest compliment.

Per tant, doncs, més que reprovar, a nosaltres ens sembla més útil intentar bastir un front comú per a veure si arriba el tren d'alta velocitat als aeroports de Catalunya, en la línia de la primera part dispositiva de la Moció que presenta el senyor Nadal.

L'altra esmena que hem fet nosaltres és la de salvaguarda. Nosaltres emfatitzem que cal reclamar el traspàs de

Renfe rodalia, i cal reclamar-lo no, sobretot, perquè creiem que tant l'Estatut com les directives comunitàries, més que mai, donen la raó a la Generalitat per reclamar aquest servei, perquè és servei de via fèrria que neix i mor a Catalunya, per tant l'Estatut diu que és de la Generalitat, per no només per això, sinó perquè va fatal. En els pressupostos generals de l'Estat s'ha vist –i ho diu el Ministeri de Foment– que hi ha hagut un creixement espectacular del servei de rodalia, però mires les partides destinades d'inversió i no és que s'hagin mantingut: és que s'han rebaixat. Per tant, el que estem veient és que a les línies de rodalia, poc a poc, les persones van adquirint la condició de..., en comptes de passatgers, van accedint a la condició de bestiar en trànsit. I, per tant, en aquest sentit, nosaltres creiem que cal fer un esforç per a rodalia. I aquest és el sentit de les nostres esmenes.

Bé, res més, senyor president. Senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula ara l'il·lustre diputada senyora Bet Font per posicionar-se.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Ho faré des de l'escó estant, perquè, en aquest cas, les nostres aportacions, com que són molt repetitives de les que ja hem anat dient moltíssimes vegades, doncs, crec que no val pas la pena anar-hi insistint Ple rere Ple.

En aquest cas, nosaltres ja avancem, senyor president, que demanarem votació separada del primer punt, perquè nosaltres, ja és prou conegut que no estem d'acord amb la proposta d'aquest model o del TGV. Considerem que l'impacte que té en el territori és molt gran i que, a més a més, el servei que dona als habitants de les comarques per on passa aquesta infraestructura, aquest tren, doncs, no és un servei gaire ampliat, gaire estès, sinó que més aviat la població no el pot aprofitar gaire.

En canvi, en els altres punts, els punts 2, 3 i 4, sí que hi estem d'acord. Especialment, nosaltres ja hi hem insistit, en la necessitat que es millori la xarxa ferroviària catalana. En aquest cas, el fet que hi hagin competències que siguin de l'Estat, doncs, en aquests moments no ha de treure que des del Govern no s'hi destini un esforç molt més gran, a millorar aquesta xarxa.

Per tant, el nostre posicionament, al punt 1, serà en contra, i als punts 2, 3 i 4 serà afirmatiu. Per tant, reitero, senyor president, la necessitat de la votació separada.

Gràcies.

El president

Serà complerta, senyora diputada. Té la paraula, per posicionar-se també, en nom del Grup Popular, el senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, nosaltres no donarem suport a la Moció que presenta el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Ho deia l'il·lustre diputat senyor Carles Bonet: d'alguna manera, això és una reprovació a la política del Govern de la Generalitat i al conseller. I sap el senyor Nadal, ponent d'aquesta Moció per part del Grup Parlamentari Socialista, que des del Grup Popular no és costum, no ha estat mai costum fer una reprovació del Govern de la Generalitat, i molt menys en aquests termes, i molt menys quan hi ha negociacions que vostè coneix, que vostè sap, entre el Govern de l'Estat, del Partit Popular, i a la vegada també el Govern de la Generalitat, de Convergència i Unió.

S'han fet algunes afirmacions pel que fa referència als temes de contracte programa, diners que es destinen a rodalia, etcètera, pressupostos de l'Estat... Jo els recomanaria que fessin una ullada al que és el finançament de la mateixa ATM, i potser trobaran el que són les inversions en rodalia, potser trobaran tots aquests aspectes que sembla que no troben directament en els mateixos pressupostos de l'Estat. Per allí ho veuran, i per allí veuran també els acords a què grups municipals donen suport en el si de l'ATM i que sembla que aquí es digui una cosa totalment diferent, pel que fa al tema de la xarxa de rodalia de RENFE. En tot cas, ja els diran als seus representants en el si de l'ATM que els passin la informació –si no, els la passarem molt gustosament nosaltres–, i veuran les diferències, les discrepàncies que vostès estan fent en el Ple d'aquesta cambra avui mateix, i també en el moment que es va substanciar la mateixa interpellació entre del Partit Socialista, el Grup Parlamentari Socialista, i el conseller Puig.

L'il·lustre diputat senyor Carles Bonet deia: «Bé, el que volem és cercar una posició comuna de Catalunya, el que volem és que hi hagi una posició de tots plegats, el que volem és que hi hagi una participació dels grups polítics...» Home, senyor Bonet, escolti'm, miri, no n'hauríem de fer, de tècnics, perquè al final aquí hi ha un debat tècnic –al final hi ha un debat tècnic. El debat polític, sap quin era? El debat polític va ser portar el tren d'alta velocitat de Madrid a Sevilla; aquest va ser el debat polític. Va ser una decisió política en el seu moment.

En el moment que hi ha una decisió política, també, de portar el tren d'alta velocitat Barcelona - frontera francesa, s'obren les vies tècniques, i les vies tècniques són com es fan l'entrada o els accessos a l'aeroport, com es fa l'entrada a Barcelona, quines són les estacions, etcètera. I és per això que nosaltres creiem que amb la proposta que els últims dies, per part del Ministre Piqué, en nom, evidentment, del Govern de l'Estat, que s'ha fet també públic en aquests darrers dies i en què col·labora, evidentment, com no pot ser d'una altra manera, el Grup Popular al Parlament de Catalunya, estem parlant de propostes que han de ser propostes tècniques.

I, en tot cas, deixin-me que els digui una cosa: fa unes setmanes, el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi volia parlar el que era tot un procés de licitació d'un túnel d'enllaç amb la frontera francesa per part

del tren d'alta velocitat. És a dir, si parlem de ficar pals a les rodes, el que els hem dit en més d'una ocasió des del Grup Popular, i hi tornem a insistir en aquest moment, és que potser deixin vostès mateixos a les administracions que vostès mateixos estan governant –i els en torno a ficar exemples, com el cas de la ciutat de Girona, que va ser un exemple, un model de pacte amb el Govern de l'Estat–..., i que potser aquestes administracions que vostès, des del Grup Socialista, des del Partit Socialista, estan administrant, es podran ficar d'acord amb les administracions, entre d'altres amb l'Administració de l'Estat i amb l'Administració de la Generalitat.

Sens dubte, amb les propostes que surten del seu Grup Parlamentari, el que estan fent és ficar pals a les rodes en un procés important per a Catalunya; procés que, hi insisteixo, i debat polític, hi insisteixo, que vostès no van ser capaços, en el seu moment, de fer, i van fer una aposta mirant d'esquena als interessos de Catalunya.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Per Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Micaló.

El Sr. Micaló i Aliu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, el nostre Grup també, doncs, votarà en contra d'aquesta Moció, perquè entenem que és repetitiva –tal com ja ha dit l'il·lustre diputada del Partit d'Iniciativa–, que no aporta res, i, a més a més, entenem que és poc oportuna, havent-hi les negociacions obertes en aquests moments.

En el punt número 1 d'aquesta Moció, bé, jo crec que tant el Govern com el Grup Parlamentari que jo represento ho hem dit a bastament i ho hem defensat sempre, que la nova la nova línia del tren d'alta velocitat ha de servir per reequilibrar el territori i, especialment, ajuntar els tres aeroports, que és del que s'està parlant. En el mateix debat de la interpellació, el mateix conseller ho va dir, no?, diu: «El que busquem és relligar les quatre capitals de província, els tres aeroports i els dos ports principals.» Per tant, entenem que és totalment repetitiu, aquest punt número 1, i que ha sigut aprovat i debatut moltes vegades.

Quant als punts número 2 i 3, bé, ens diu: «És que l'acord s'ha canviat, s'ha canviat d'opinió.» Sí que s'ha canviat, però és que també han canviat els ajuntaments. I aquí s'ha parlat d'anar tots junts, i crec que aquesta negociació s'ha portat tots junts. Hi ha ajuntaments de diferents colors en el Baix Llobregat, al Consell Comarcal, però han anat tot junts. I jo els voldria recordar, doncs, l'informe del mateix conseller de Política Territorial –el poden buscar–, del 26 de setembre del 2000, o el Protocol de cooperació institucional, del 10 d'octubre del 2001, que va ser signat per totes les administracions implicades en el desenvolupament de les infraestructures ferroviàries. Per tant, l'èxit o el fracàs d'aquestes negociacions han de ser de tots plegats, tots junts. I, per tant, si aquí s'intenta portar aquesta repro-

vació o aquesta queixa negociadora, jo els prego que també ho facin en els ajuntaments, perquè també hi eren.

Quant al punt número 4, bé, nosaltres no volem ni contractes programa, ni volem fer –molt menys– una empresa mixta Renfe - Ferrocarrils de la Generalitat. El que realment volem nosaltres són els traspassos de la xarxa de rodalies. I, per tant, nosaltres no podem donar suport tampoc a aquest quart punt. Ara, també m'estranya una cosa, i és que en aquests moments vostès demanin fer contractes programa, quan anys enrere, quan hi havia un altre govern a Madrid, va ser proposat moltes vegades i no se'n va voler ni sentir parlar.

Per tant, miri, vostè, senyor Nadal, ha començat dient: «Des de la interpellació, han passat coses...»; evidentment, que n'han passat, i jo crec que era del temps que, cada vegada que hi havia una interpellació, es demanava després en la moció reprovaçió. Em penso que encara és d'aquest temps, aquesta Moció, i després demana una estratègia negociadora per anar tots junts.

Jo crec que presentant mocions amb els punts números 2 i 3, com hi ha en aquesta Moció, és molt difícil buscar aquesta estratègia conjunta i buscar aquest bon clima de diàleg per aconseguir... Per tant, em penso que per tots aquests punts és més que justificat el nostre vot en contra.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Per pronunciar-se sobre les esmenes, el senyor diputat té la paraula.

El Sr. Manel Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president. El Grup d'Esquerra Republicana ha presentat dues esmenes, la primera que planteja buscar aquest consens de totes les forces polítiques en un termini de dos mesos. El Grup Socialista no l'acceptarà, perquè el procés de negociació és immediat.

En aquests moments, ens n'hem assabentat per la premsa, d'una proposta del ministre Piqué; el senyor Puig tampoc se'n va assabentar, va conèixer el tema per la premsa; el Consell Comarcal no ho sap; encara avui se'n parla, que no hi hagut negociació conjunta, i, per tant, resulta que aquí es prenen decisions al marge dels grups polítics, de les institucions i de la mateixa Generalitat. Nosaltres voldríem que això fos immediat, que tots anéssim junts, i, per tant, no podem acceptar l'esmena d'Esquerra Republicana en aquest sentit.

En canvi, sí que podem acceptar la segona esmena amb un aclariment, senyor president, perquè és una esmena d'addició, jo que entenc que va després de la coma, que diu «de la xarxa ferroviària catalana», i, per tant, nosaltres acceptaríem aquesta addició en aquest punt, de l'esmena d'Esquerra Republicana. Perquè el que clarifica és que nosaltres volem el contracte programa... –que, per cert, hi ha un contracte programa firmat, com diu el senyor Fabregat, però que les administracions no aporten els diners compromesos en aquest contracte programa, i encara està per signar, portem dos

anys esperant la signatura d'aquest contracte programa—, però, nosaltres demanem que es faci aquest contracte programa i, alhora, com diu Esquerra Republicana, volem que quedi molt clar que la signatura d'aquest contracte programa o la possibilitat de fer una empresa per gestionar els ferrocarrils regionals no ha d'anar en detriment de les competències de la Generalitat. Per tant, ens sembla que l'esmena d'Esquerra Republicana és molt assumible i la introduïrem en aquest punt, senyor president, a la coma, després de «ferroviària catalana».

I suprimiríem, i això seria una esmena tècnica, la part final d'aquesta, que diu «i a participar en el finançament d'aquest».

El president

Perdó, a veure...

El Sr. Manel Nadal i Farreras

Punt número 4...

El president

Sí...

El Sr. Manel Nadal i Farreras

...esmena d'addició d'Esquerra Republicana. Diu: «ferroviària catalana»...

El president

Sí..., «ferroviària catalana», i aquí vindria l'esmena d'addició.

El Sr. Manel Nadal i Farreras

Vindria l'esmena d'Esquerra Republicana, mantenint la part que diu «i a constituir una empresa mixta Renfe - Ferrocarrils de la Generalitat», però suprimiríem el que diu «i a participar en el finançament d'aquest». D'acord?

El president

D'acord.

El Sr. Manel Nadal i Farreras

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè. (*El Sr. Bonet i Revés demana per parlar.*) Senyor Bonet, em demana la paraula per...?

(*Veus de fons.*) Ha de ser referent a l'esmena, eh?

El Sr. Bonet i Revés

Sí, senyor president. Per aclarir.

El president

Molt bé.

El Sr. Bonet i Revés

Nosaltres, no sé si vam tindre algun error, efectivament accepto aquesta addició. El que passa és que pensàvem que volien substituir la part final: la constitució d'una empresa mixta Renfe - Ferrocarrils de la Generalitat; en això nosaltres no hi estem d'acord. Aleshores, no sé si es podria separar en dos aquest paràgraf, si no, és molt complicat, això...

El president

Senyor Bonet, el qui pot decidir en aquests moments si l'accepta o no, és el senyor..., el titular de la Moció, i és ell el que ha marcat el posicionament, que exactament és el que ell ha dit, eh? En aquests moments, ja no és vostè l'amo de l'esmena.

El Sr. Bonet i Revés

Ja, però podem demanar votació separada? En dos paràgrafs?

El president

Pot demanar votació separada...

El Sr. Bonet i Revés

Al mig del paràgraf, senyor president. O sigui, que l'última part «i a constituir i tal...» pot ser separada, aquesta votació?

El president

D'acord.

El Sr. Bonet i Revés

Senyor president, ja que tinc la paraula voldria, per contradiccions amb el senyor Fabregat... Pot ser?

El president

No, senyor diputat; és a dir, no aprofiti l'ús de la paraula per demanar contradiccions. Moltes gràcies. Ara sí que cridaré a votació, si us plau. (*Remor de veus.*)

Anem a votar, senyores i senyors diputats, però abans de votar voldria precisar el text i fixar-lo, i després les votacions separades.

El text és el de la Moció, incorporant-hi l'esmena número 2, d'Esquerra Republicana de Catalunya, que és una esmena d'addició, que aniria després de «la xarxa ferroviària catalana»; significaria la supressió següent: «i a participar en el finançament d'aquest», i després continuaria «i a constituir una empresa mixta...», etcètera. És així, senyor Nadal? (*Veus de fons.*) Molt bé.

I les votacions separades seran les següents: per un cantó —ho ha demanat Iniciativa per Catalunya Verds— el punt número 1, i, per l'altre, el que ha demanat Esquerra Republicana de Catalunya, que és l'última frase del punt número 4, que és «i a constituir una empresa mixta Renfe...», etcètera. És així, senyor Bonet? (*Veus de fons.*)

(*El Sr. Bargalló Valls demana per parlar.*) Senyor Bargalló...

El Sr. Bargalló Valls

Sí, senyor president. Nosaltres també volem votació separada dels punts 2 i 3 conjuntament, eh? 2 i 3 conjuntament per separat i l'última frase a què vostè feia esment també per separat, amb una votació diferent que la 2 i 3.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Passem, per tant, primer, a votar el punt número 1 de la Moció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 59 vots a favor, 71 en contra i cap abstenció.

A continuació, els punts números 2 i 3 conjuntament.

Comença la votació.

Han estat rebutjats per 52 vots a favor, 66 en contra i 11 abstencions.

I ara del punt número 4 votem el començament més l'esmena addicional d'Esquerra Republicana, fins al punt, i no votarem «i a constituir una empresa mixta», que això ho deixarem per després.

Per tant, el punt número 4 fins al final de l'esmena d'addició que ha fet Esquerra Republicana.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 63 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

I, a continuació, l'última frase que comença «i a constituir», del punt número 4.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 52 vots a favor, 78 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política sanitària (tram. 302-00285/06)

El novè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre la política sanitària. La presenta Iniciativa per Catalunya Verds, i la presenta la senyora Dolors Comas d'Argemir.

(Remor de veus.)

(El president s'absenta del Saló de Sessions i la vicepresidenta segona el substitueix en la direcció del debat.)

La vicepresidenta segona

Es prega silenci, si us plau! Pot començar, il·lustre diputada.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyora presidenta. L'objectiu de la interpellació que vam presentar l'altre dia sobre política sanità-

ria anava adreçat a tota una sèrie d'actuacions de cara a consolidar i millorar el sistema públic. Això s'ha traduït en una moció que és àmplia, perquè integra diversos components del sistema sanitari, que, al nostre entendre, caldria fer-ne un abordatge per arribar a aquesta millora i consolidació del sistema sanitari públic.

En aquest sentit, hi ha tot un primer punt de la nostra Moció que es refereix a l'atenció primària i especialitzada no hospitalària. Tenint en compte que es tracta d'un element bàsic en el sistema sanitari, altres també ho són, evidentment, però, en el sentit que es basa en el primer nivell d'atenció, la seva millora és absolutament necessària per descongestionar el sistema hospitalari i evitar els col·lapses que sovint es produeixen en les urgències i en els mateixos centres hospitalaris com a conseqüència de les disfuncions que, en aquests moments, hi ha a l'atenció primària.

És, en aquest sentit, que nosaltres entenem que caldria establir tota una sèrie de mesures amb relació a l'atenció primària, de cara a una major capacitat resolutiva, a l'increment de l'assistència domiciliària, a poder definir millor les funcions i capacitats d'infermeria per poder aprofitar millor els recursos i capacitats de la professió, i amb una millor dotació dels centres d'atenció especialitzada perquè puguin fer la resolució de proves diagnòstiques directament, de manera que es pugui atendre o es puguin resoldre les llistes d'espera que hi ha en molts d'aquests centres.

Amb relació a les llistes d'espera, que continua sent un problema no resolt, nosaltres el que demanem és, justament, que, d'acord amb les resolucions que es van prendre en aquest Parlament, s'utilitzi l'informe dels experts que varen treballar en la Comissió creada per acord d'aquest Parlament, com un element objectiu de cara a les accions que encara manquen per desenvolupar.

I que també es doni compliment, com no pot ser d'una altra manera, a les resolucions d'aquest Parlament, també, de cara a l'establiment de mesures per reduir llistes d'espera en tot el circuit assistencial, per tant, també, en visites a especialistes i proves diagnòstiques.

Donem molta importància també en la nostra Moció a tot el que fa referència al personal sanitari, perquè..., ja m'hi referia l'altre dia, el problema que representa no haver convocat pràcticament proves per resoldre la situació de l'interinatge, que, en aquests moments s'està deixant en una situació molt precària i amb inestabilitat a amplis col·lectius del sistema sanitari de Catalunya, alguns dels quals estan en aquests moments, no en vaga, sinó que estan fent accions de protesta diferents –i avui mateix ens estàvem entrevistant amb un d'aquests col·lectius–, i, per tant, nosaltres entenem que caldria procedir de manera immediata al procés de regularització del personal contractat interí i que té contractes no estables. I també proposem que s'adeqüin les plantilles sanitàries a les necessitats dels diversos centres.

Això requereix, totes aquestes mesures i d'altres que en parlarem després, d'una millora del finançament sanitari, de manera que nosaltres proposem que s'incrementi, que se situï en un percentatge de tres punts su-

perior a l'IPC, perquè en un termini màxim de quatre anys s'iguali a la mitjana del percentatge de l'OCDE.

Voldria fer èmfasi, per altra banda, en el punt cinquè de la Moció. El punt cinquè de la Moció és bastant ampli. Fa referència a un aspecte molt important relacionat amb la qualitat assistencial com és el paper de la infermeria en els processos assistencials.

I, en aquest sentit, ja em vaig referir l'altre dia a l'enorme pressió assistencial que pesa avui sobre aquest col·lectiu professional, de manera que nosaltres presentem tot un conjunt de mesures de cara a millorar la situació de la infermeria, des de l'elaboració d'un pla de desenvolupament del Pla estratègic de la infermeria a tota una sèrie de mesures relacionades amb la situació concreta del personal en els centres sanitaris, com és la necessitat de conèixer les dades reals de les plantilles; determinar normativament les ràtios d'infermeres en relació amb el nombre de població que cal assistir; crear contractes de pràctiques que siguin realment pensats com a pràctiques; que s'avalui l'impacte de les vacances i dels permisos, per tal de preveure'n les substitucions; que es valori de forma rigorosa l'absentisme i es puguin plantejar solucions a aquest problema, i, també, aleshores hi ha tota una sèrie de mesures perquè es doti de més paper a la infermeria, a partir de fer-ne, de la gestió, una especialitat dintre les competències que avui no té reconegudes aquest col·lectiu professional.

I també facilitar que els col·legis professionals desenvolupin de forma autònoma els seus objectius propis...

La vicepresidenta segona

Se li ha esgotat amb escreix el temps, il·lustre diputada.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Acabo, doncs, senyora presidenta, tot assenyalant que queden dos punts a la Moció, que no els podré comentar, però que els senyors diputats i diputades els tenen per escrit i, per tant, els podran valorar.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

Té la paraula, per a la defensa de les esmenes del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre diputada senyora Carme Figueras.

La Sra. Figueras i Siñol

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyors diputats i senyores diputades, d'entrada, manifestar el suport del Grup Socialista a la Moció presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds. Creiem, doncs, que reflecteix molt bé el que moltes vegades ja ha estat motiu de debat en aquest Parlament.

La nostra esmena és una esmena només en un punt, el punt 6, respecte del model sanitari, el punt 6.2, en què, doncs, el que parlem..., quan es parla de la gestió de l'Institut Català de la Salut, de dotar-lo de mecanismes de gestió, doncs, que diu «mecanismes de gestió equivalents als dels centres de gestió privada», i creiem que ha de dir: «que puguin aplicar, els centres de l'ICS,

mecanismes de gestió empresarial», però no tant parlar d'uns mecanismes de gestió com a la gestió privada.

Pel que fa al posicionament, doncs, de la Moció, dir que estem d'acord amb... –no diré punt per punt, perquè esgotaria el temps amb escriure–, però, evidentment, estem d'acord amb tot el que fa referència a l'atenció primària.

Pel que seria al personal sanitari, manifestar el suport a aquesta regularització del personal contractat, interí i amb contractació no estable. És un tema, també, que ha estat motiu de molts debats. I avui, precisament, els grups parlamentaris hem rebut un grup de treballadors de Valle de Hebrón, que estan en aquests moments tancats a l'Hospital, que manifestaven el que, doncs, és una cosa massa habitual, que és que aquests interinatges són molts anys d'interinatge, molts anys de precarietat per a molts dels col·lectius del personal que treballa a la sanitat pública.

Creiem que això és alguna cosa que s'ha de resoldre, que s'hi ha de posar ordre. I això aniria una mica lligat, també, amb el que es diu respecte a la infermeria que nosaltres estem d'acord amb aquestes mesures, que, en definitiva, impliquen transparència en la política de personal, tant a l'Institut Català de la Salut com a la xarxa hospitalària d'utilització pública. Perquè creiem que cal fer una equiparació de condicions de laborals i professionals, i una possibilitat que els professionals sanitaris i la resta de personal que treballa a la sanitat, tant a la de l'ICS com la de la XHUP, doncs, pugui desenvolupar amb dignitat la seva feina, que, en definitiva, això en el que ha de repercutir és en una millor assistència i en una qualitat de l'assistència, una millor qualitat de l'assistència de la sanitat pública.

Dir, també, i ho volem remarcar que, pel que fa al tema de llistes d'espera, que ja ho diu la Moció que ha presentat el Grup d'Iniciativa, parla d'una..., parla que es faci, que es compleixi una resolució d'aquest Parlament; una resolució que era una moció com a conseqüència d'una interpellació que havia fet el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi; una moció que va ser aprovada amb cinc punts, i que, a hores d'ara, encara, en moltes coses el més calent és a l'aiguera.

El primer punt, que era constituir en el termini màxim de dos mesos –i parlem del 18 d'abril, que és quan va prendre l'acord aquesta cambra–, doncs, en el termini màxim de dos mesos una comissió de seguiment i control de les llistes d'espera com a continuació de la que ja hi havia, i que com a primera tasca tenia avaluar les llistes d'espera tant d'especialistes com de proves complementàries. Aquesta Comissió, a hores d'ara, encara no s'ha constituït. Hi havia una primera data de reunió, a primers de novembre, que, degut al canvi de conseller, doncs, va ser suspesa. Estava convocada per al mateix dia que va prendre possessió el nou conseller de Sanitat; però que, en definitiva, d'això, ja en fa més d'un mes.

Aquesta feina que s'havia de fer, que deia també d'accelerar els treballs de posada en funcionament d'un registre centralitzat, no només com hi ha dels procediments quirúrgics, sinó també de les llistes d'espera de

visites d'especialistes i de proves complementàries, el mandat de la Moció era que estigués acabat abans de final d'any.

Posar de manifest l'incompliment d'aquesta Resolució i el que diu, doncs, el suport a tot el context de tota la Moció, sobretot també pel que fa referència a les llistes d'espera.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

Té la paraula, en nom del Grup parlamentari Popular, per a la defensa de les esmenes, la senyora Àngels Esteller.

La Sra. Esteller Ruedas

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, el Grup d'Iniciativa per Catalunya ha presentat una moció molt completa en què estableix diferents punts que es poden dir com a eixos d'actuació en els diferents àmbits referents a la sanitat. El Grup Popular està d'acord amb algun d'aquests punts, però en uns altres tenim discrepància quant al model sanitari.

És en aquest sentit que nosaltres hem presentat cinc esmenes, que fan referència a uns punts, que sí que compartim el criteri que estableix la Moció, però hem volgut incidir en alguns aspectes que, per a nosaltres, són importants.

Referent al primer punt, nosaltres considerem i vam avaluar positivament, quan va comparèixer el síndic de greuges a la Comissió per tal de fer una avaluació de l'Informe de l'atenció primària. Però, llavors, nosaltres, la nostra esmena té per objectiu que en comptes que es consideri «com un element objectiu», pel grup d'equips que valora, consideràvem que més era «un element indicatiu».

I en aquest sentit vam presentar aquesta esmena, per tal que fos un element veritablement important a l'hora de tenir-ho en compte, evidentment, la Conselleria de Sanitat, però més «com un element indicatiu», com un factor més, més «com un factor objectiu». Crèiem que era important aquesta diferència.

Per altra banda, també consideràvem necessari potenciar l'assistència domiciliària, tenint en compte la necessitat d'estendre aquests programes d'atenció programada, als equips de suport, especialment aquells grups més necessitats com poden ser les persones amb malalties cròniques, les immobilitzades i també la gent gran, a tot Catalunya; tenint en compte que no està desplegat amb tots els mitjans i recursos per tal de garantir una assistència adequada a les seves necessitats, i, evidentment, aconseguir així prestar una assistència integral a totes aquestes persones que ho necessiten, i, a més a més, millorar la coordinació entre els diferents nivells assistencials, especialment en el que és la primària i la hospitalària, per tal de garantir, com deïem, aquesta Resolució.

Nosaltres vam aprovar una resolució en aquest sentit, la 1489, que sí ho recull, i volem incidir en aquest tema, tenint en compte que s'han realitzat determinats protocols que encara no han estat efectius, perquè no s'han

implementat amb les mesures que esqueien. És per aquest motiu que hem presentat aquesta esmena.

Per altra banda, en l'esmena al punt 3 hem arribat a una transacció perquè la voluntat era no taxar el nombre de pacients, però sí, en canvi, millorar l'atenció, el temps d'atenció i el nivell d'atenció; vull dir, en aquest sentit, millorar la qualitat de l'atenció als pacients. Creiem que és important i necessari fer-ho. I, a més, crec que mai s'ha acabat suficientment de millorar el que és l'atenció als pacients. És en aquest sentit que creiem que cal fer-ho.

Per altra banda, sobre la capacitat resolutiva dels diferents nivells assistencials, especialment l'atenció especialitzada, nosaltres estem d'acord amb aquest punt, però consideràvem que també era necessari incrementar la capacitat resolutiva de l'atenció especialitzada per incrementar l'accés dels metges a un nivell, a un gran catàleg de proves diagnòstiques, i així portar-ho a terme amb les dotacions tecnològiques suficients i necessàries per desenvolupar-ho.

Per altra banda, sobre les llistes d'espera, nosaltres hem fet una esmena simplement per matisar que ja han estat aprovades diverses resolucions, i a més a més també va quedar recollit en la Llei de pressupostos de l'any passat, que el Govern havia de dotar amb suficients recursos materials i organitzatius necessaris per tal d'adaptar el Dictamen de la Comissió de les llistes d'espera, que es va crear en compliment de la Moció, com ha esmentat el Grup Socialista, aprovada en aquest Parlament.

Però nosaltres continuem dient al Govern que creiem que, si no s'adopten una sèrie de mesures estructurals –ho vam fer en comissió i aquí hi insistim i ho reitem– per tal de solucionar el problema de les llistes d'espera, no es podrà plantejar i que sigui efectiu el trasllat d'aquestes recomanacions; entre d'altres coses, perquè s'està posant de manifest que només els dos instruments de la compra selectiva i la compra addicional no són suficients a l'hora d'abordar i de solucionar aquests problemes de les llistes d'espera, perquè tenim les puntes, i les mitjanes que ens donen no són proporcionals en el sentit que no són extrapolables.

Per altra banda, respecte a la resta de punts de la Moció, el nostre Grup..., sobre el personal sanitari haig de dir que, evidentment, avui hem tingut una reunió amb personal interí, que nosaltres ja hem posat de manifest la necessitat de fer-ho: vam aprovar aquí la Resolució 20/VI d'aquest Parlament en què instàvem a fer un concurs. I dir, en aquest sentit, que, tal com es planteja en el punt d'aquesta Moció a l'hora de fer un procediment d'acord amb l'Estat, haig de dir que el procediment de l'Estat, aquest, tenia un caràcter extraordinari i obeïa a una qüestió molt concreta: a un problema de personal interí, d'un interinatge que no podien abordar en el marc normatiu que en aquell moment tenien abans de fer les transferències.

Nosaltres, des de l'any 83, tenim les transferències i tenim una organització diferent. Per tant, aquell model no ens és compatible a l'hora de transposar-lo aquí, a Catalunya. Però el que sí que creiem que és important és que, dins la mesa general de la negociació que va

aprovar els termes de la negociació del 2000-2003, dins les pròximes convocatòries que s'han de portar a terme, nosaltres sí que advoquem perquè es faci aquí un concurs de mèrits.

És en aquest sentit que insistirem per tal de veure si ho fem a través d'una iniciativa o com ho fem, per tal que es pugui fer un concurs de mèrits i que es doni solució ja al problema de l'interinatge, que és un problema que, com deia, l'hem plantejat en diferents comissions i creiem que s'ha d'abordar, perquè les reincidències són constants i paleses, com la reunió d'avui, però no creiem que el procediment, aquest, extraordinari hi doni resposta, perquè les situacions són diferents.

Per altra banda, respecte a la infermeria, nosaltres creiem que...

La vicepresidenta segona

Se li ha esgotat el temps, senyora diputada.

La Sra. Esteller Ruedas

Sí, senyora presidenta. Només dir que cal adequar la infermeria a les noves necessitats, tant tècniques com sanitàries, etcètera, i d'organització; però, a l'hora d'abordar i traslladar el desenvolupament del Pla al Govern, creiem que s'ha de fer en col·laboració amb el Consell, com deïem. Probablement que això seria ja motiu d'un altre debat, i a veure si ho podem acordar per fer-ho en un altre moment, i avaluar, d'aquest Pla, quines són les actuacions que podem traslladar a aquest Parlament.

Gràcies, senyora presidenta.

La vicepresidenta segona

Molt bé. Té la paraula l'il·lustre diputat, senyor Ernest Benach, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, per a la defensa de les seves esmenes.

El Sr. Benach i Pascual

Moltes gràcies, senyora presidenta. I al mateix temps ens posicionarem sobre la Moció. No és gens fàcil, d'altra banda; entre d'altres coses perquè la complexitat d'aquesta o el munt de temes que toca, i la precisió en alguns aspectes, com, per exemple, el tema de la infermeria, fan que realment necessitéssim, gairebé, el mateix temps que un debat de política general, monogràfic, sobre la sanitat per poder precisar l'abast de les nostres posicions.

En aquest sentit, jo gairebé agafaria les últimes paraules de la senyora Esteller per tal d'estalviar temps, i, en tot cas, fer palesa la preocupació que el nostre Grup Parlamentari em sembla que comparteix amb la resta de grups, en relació amb la problemàtica de la infermeria, i en el cas concret de determinats centres que en aquests moments tenen una problemàtica concreta i específica, en funció també d'unes convocatòries que no s'han fet o que s'han fet de manera no adequada.

En aquest sentit, sumar-me a la demanda que, d'algun manera, es pogués agilitzar al màxim el fet que sem-

bla que, tal i com estava previst, el conseller pogués rebre a tota aquesta gent.

Dit això, i en relació amb la Moció, el nostre Grup Parlamentari ha presentat tot un seguit d'esmenes que fan referència a diversos aspectes. Per una banda, i en relació a la primària, la Moció d'Iniciativa dona una importància, per a mi, massa gran al que és l'Informe del Síndic de Greuges. Jo, a vegades, sembla que no es puguin dir determinades coses, no?, però, sincerament, jo penso que l'Informe del Síndic, en aquest cas, no era un bon informe. Era un informe que estava coix, que només s'havia fet a partir de determinats centres, que segurament hi havia altres maneres d'enfocar un informe de la primària, i que, per tant, en no tenir un abast territorial sencer i en no tenir també un abast de modalitats de primària sencer, penso que quedava, sincerament, coix. A més a més que hi han altres elements objectius, com poden ser la despesa farmacèutica, com pot ser l'anàlisi de les llistes d'espera en primària, que ens permetrien també avaluar exactament tota aquesta qüestió. Però, des d'aquest punt de vista, la nostra esmena anava en aquesta línia: l'Informe del Síndic és una cosa, evidentment hi ha un treball fet i s'ha d'aprofitar, però també és evident que hi han altres indicadors que els hem de tenir en compte de cara a poder tenir una mica la radiografia i, exactament, la situació de l'atenció primària en el nostre país.

D'altra banda, també, dintre de les esmenes presentades, fa referència a l'equiparació de convenis; fa referència, també, a alguns aspectes més puntuals i concrets, jo penso que són matisos, bàsicament, el que Iniciativa per Catalunya planteja, i suposo que hi hauria una certa discrepància, tampoc discrepància de fons, penso jo, eh?. A més a més, celebro especialment un punt de la Moció d'Iniciativa, en el qual jo penso que hi ha..., no és que hi hagi un canvi de discurs, però sí que hi ha una proximitat amb els discursos que hem estat fent en un debat que és recurrent en aquesta qüestió, no?, i que fa referència a allò que és públic, allò que no ho és i com s'ha de tractar la qüestió.

Nosaltres entenem que l'ICS és un element més de l'estructura sanitària del país, un element més, no pel qual ha de pivotar. En tot cas estem d'acord que en aquests moments era així, i que potser cal que continuï així durant un temps, a partir del qual caldria analitzar si això finalment ha de ser així o no ha de ser així. Però, segur que estarem d'acord tots que cal una reforma profunda. I per tant, des d'aquest punt de vista, una reforma a fons ens permetria també acabar d'avaluar si això serà el pilar definitiu o, potser, aquest pilar s'haurà de reforçar amb altres contraforts, per entendre'ns, però, en qualsevol cas, no ens barallàrem pas per això. A més a més, que hi ha tot un seguit de qüestions en aquests moments que fan que l'ICS sigui un problema que el conseller de Sanitat actual té damunt la taula plantejat, i per tant, aquí s'hi ha de trobar solució, i s'hi ha de plantejar solució.

Les nostres esmenes, per tant, van una mica en la línia aquesta, que hi ha una certa diversificació i pluralitat en el que és el model sanitari català, però moltes vegades insisteixo que no ens barallàrem pas per això.

I finalment dir també això que li deia, que hi ha un punt especialment important per nosaltres en la seva Moció, concretament en el punt 6.2, no?, quan vostè parla que «es puguin aplicar mecanismes de gestió equivalents als dels centres de gestió privada». I això està bé, perquè la reforma de l'ICS passa per aquí entre altres coses. No estem privatitzant l'ICS, no, no estem fent aquest discurs, ni molt menys, però sí que estem plantejant tècniques de gestió diferents, que aquesta és la qüestió, d'alguna manera, que nosaltres hem demanat que es plantegés amb una certa obertura i amb una certa, diguem-ne, valentia, fins i tot, no? I per tant, des d'aquest punt de vista, trobo que si anem trobant aquests punts de debat i d'alguna manera que uneixen més que no pas separen, doncs, és bo.

Per tant, en aquest sentit, independentment de l'acceptació o no de les esmenes que ha presentat el nostre Grup Parlamentari, ja li anuncio que votarem a favor de la integritat de la seva Moció.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta segona

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula per a la seva posició el Grup que no ha presentat esmenes, Convergència i Unió, i en nom seu, el senyor Josep Lluís Fernández Burgui.

El Sr. Fernández i Burgui

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, senyora Comas d'Argemir, jo m'hi sumaria també, com ha fet el diputat d'Esquerra Republicana, i em sumaria als dos, a la il·lustre diputada del PP i a la Llei, perquè, bé, pel tema que han dit, és l'amplitud d'aquesta Moció que fa que sigui absolutament impossible de tocar tema per tema. Molts dels temes ja s'han debatut en diferents ocasions, i abraça pràcticament tot el CAP sanitari.

Crec, per tant, que això s'escapa una mica del contingut d'una moció, que en tot el que han mencionat amb anterioritat jo m'hi sumaria, i després de llegir, fins i tot, les modificacions que hi ha en l'esmena transaccional que hem transaccionat possiblement ens hi sumarem.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Ja, després de la substanciació de la interpellació que sustenta aquesta Moció, ja es veia vindre que la Moció seria àmplia, diversa i d'un contingut molt variable, donada la presentació que vostè va fer del tema, en què pràcticament va albirar un concepte de desnaturalització del model sanitari i de l'incompliment de la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya. Va mencionar situacions, diferents situacions concretes, una mica generalitzant-les, com el tema que s'ha mencionat fa ara un moment, del Síndic de Greuges, que no deixa de ser una observació subjectiva, de persona, sobre quatre equips d'atenció primària i dos centres, dos CAP no reformats. Per tant, generalitzar coses d'aquestes és una mica perillós per temes tan seriosos que requereixen potser un estudi a fons i una objectivitat més concreta, tot respectant perfectament el contingut de l'Informe del Síndic de Greuges.

L'honorable conseller li va manifestar aquesta generalització i li va mencionar unes dades exhaustives sobre el conjunt del sistema sanitari, i va fer la lectura de l'article 7.2 de la LOSC, preguntant-li si en algun punt existia cap mena d'incompliment de la Llei que, òbviament, era d'estricta compliment de la Llei. Vostè va reconèixer també allà, en aquest punt, que tant el punt 7.2, com la modificació de 1995 de la mateixa LOSC, vostès hi van votar en contra. És a dir, no estava, doncs, tot en sintonia amb aquest model sanitari, que també se n'ha parlat ara, però que és el model sanitari que tenim i que està aprovat majoritàriament per la resta de grups de la cambra.

Bé, aquest, doncs, és un model sanitari que segueix escrupolosament la Llei d'ordenació sanitària. És millorable, tot és millorable, evidentment, i per tant, hi han moltes coses a perfeccionar, s'estan fent. La majoria dels punts de la Moció, de fet, si jo tingués temps li diria, des del primer a l'últim, que s'estan fent la majoria de les coses, i potser vostè el que troba és que no li va bé el ritme, ni a vostè ni als altres ni a nosaltres. Ens agradaria un ritme més accelerat, però els recursos són els que són i la complexitat –la complexitat– de tots els temes sanitaris és tal que requereix prudència, prudència i seny abans de decidir mesures i canviar coses.

És evident, doncs, que no tinc temps de debatre-li una per una tota la sèrie de coses que s'estan fent en aquest sentit, i que això requeriria, doncs, potser un debat bastant més llarg, a punt, molts d'ells ja s'han debatut, però s'han de tornar a debatre. S'han obert aquí algunes vies de diàleg posterior que, si bé no li ho puc explicar, jo tinc setze fulls aquí d'explicacions dels punts de la seva Moció, d'un a un, i que si hagués sigut una concretament, hauríem pogut precisar molt més i, potser, arribar a acords més puntuals sobre algun d'ells, però, òbviament, amb aquesta complexitat ens resulta absolutament impossible. A més, amb el temps limitat que hem tingut per negociar aquesta Moció –i ja se m'està acabant el temps– de poder transaccionar algunes coses més que les que bonament han pogut la resta de grups amb aquesta transaccional dels punts 1 i 2, als quals ja li comunico que ens sumarem, però que de l'altre, tota la gran complexitat que va entre el punt 3 i el 7, tot i que a cada un d'ells estem en el camí, estem amb la idea, tant en els punts de la infermeria, com tots els altres punts, ja en parlarem del tema i seguirem endavant, però, òbviament, aquí i en aquest moment i amb aquesta absoluta rapidesa, no podem pas votar afirmativament els punts 3 a 7, i sí l'esmena transaccional que han fet els grups que m'han precedit en l'ús de la paraula.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la il·lustre diputada, la senyora Dolors Comas.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Sóc conscient –i ja ho he dit– que la Moció era àmplia, tracta el model sanitari, i es-

pero que, quan el senyor Fernàndez Burgui ha dit que es requereix prudència i seny per emprendre tot una sèrie de mesures, no pressuposarà que no hi ha prudència i seny en les mateixes propostes d'aquesta diputada a l'hora de plantejar tot el que aquí existeix. I, en tot cas, la rapidesa que hi ha ara per fer els comentaris de la Moció és un problema de dèficit de temps a partir dels acords d'aquest Parlament per fer els debats, però no és un problema de la Moció, que, en tot cas, han tingut tres setmanes per poder..., per poder ser analitzada.

En tot cas, aniré a les esmenes concretes. L'esmena del Grup Socialista l'acceptem. I vull demanar disculpes, per altra banda, als senyors diputats i diputades, perquè els portaveus dels diferents grups, normalment, quan arribem a transaccions les reparteixo. No he tingut temps per la rapidesa d'aquest Ple.

Aleshores, pel que fa referència a l'apartat 1.1, hem arribat a una moció transaccional entre el Partit Popular, Esquerra Republicana de Catalunya i la proposta nostra. I també, pel que fa referència a la resta de punts de l'apartat 1 de la Moció, per tant, 1.2, 1.3, 1.4 i 1.5, hem arribat a una transacció amb el Partit Popular que, de fet, agafa els elements que aquí apareixen i matisa alguns aspectes, però no varia substancialment el que aquí es planteja.

Per altra banda, acceptem l'esmena número 5 del Partit Popular, l'esmena número 1 d'Esquerra Republicana ha estat transaccionada, la 2 i la 3 les acceptem, la 4 i la 5 no.

I només volia fer un comentari, perquè, si no, se'm menjarà el temps –ja està, eh?, pràcticament. Em sap molt de greu que el punt cinquè de la Moció, que és un punt ampli, que és un punt en què hi havia bastanta especificació amb relació a la situació del personal d'infermeria, quasi ni s'ha comentat i, a més a més, pels comentaris que han fet, em temo que el Partit Popular i Convergència i Unió no hi votaran a favor. El que jo sí plantejo –i els ho vull dir aquí–, que m'agradaria, en la mesura que sigui en aquesta tribuna, sigui verbalment en els passadissos, que han dit que estan d'acord que alguna cosa cal fer amb relació a la situació del personal d'infermeria, que ens hi posem, eh? I que, per tant, alguns dels elements que aquí apareixen els analitzem més endavant i que aquest Parlament prengui algunes resolucions que puguin ajudar a contribuir, a solucionar la situació de la pressió assistencial que en aquests moments pateix el personal d'infermeria. És que tots vostès amb qui he parlat reconeixen que això existeix. Ho dic sobretot per als que votaran en contra, no per als que ja han anunciat que votaran a favor, però sí que els demano aquest compromís mutu perquè avancem, ja no dic en altres punts, que pot haver desacord quant a model, però en aquest cas que es refereix a un determinat col·lectiu professional, sí que els demanaria que avancéssim des del punt de vista constructiu per millorar aquesta situació.

Res més. Gràcies, senyors diputats, senyores diputades, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada.

Passem ara a trucar a votació. (*Veus de fons.*) Perdó, ha demanat la paraula... Fent una excepció, perquè me l'ha demanat abans d'això, té la paraula el senyor Fernàndez Burgui.

El Sr. Fernàndez i Burgui

Senyor president, era per al·lusions directes. Senyora Comas, suposo que no m'ha entès. Jo no em referia a la complexitat de les propostes d'uns i d'altres, sinó a la complexitat dels processos sanitaris, dels quals en les propostes en parlem. La complexitat està en el procés, no en les propostes, òbviament, eh?

Gràcies.

El president

Moltes gràcies.

(*Pausa.*)

Prego als diferents portaveus que vegin el fixament del text d'aquesta Moció, que és el següent: El punt número 1 es compon d'una transaccional del Grup d'Iniciativa amb Esquerra Republicana que, si algun portaveu vol que es llegeixi, així es farà. (*Veus de fons.*) Molt bé. Els punts número 1.2, 1.3, 1.4 i 1.5 han estat una transaccional amb el Grup Popular. A més, cal afegir-hi l'esmena Socialista que fa referència a l'apartat 2 del punt 6, més l'esmena del Grup Popular que fa referència a l'apartat 2 del punt 1, més l'esmena d'Esquerra Republicana que fa referència al punt 3, apartat 1, i l'esmena també d'Esquerra Republicana que fa referència al punt 4, apartat 1. Però, vull fer avinent a la senyora diputada que el punt 4... Ah, no! Ja està bé, és correcte el punt 4.1. Aquest és el fixament del daixò...

La senyora diputada em demana lectura de la transaccional amb Esquerra Republicana. (*La Sra. Figueras i Siñol demana per parlar.*) Sí, senyora diputada?

La Sra. Figueras i Siñol

Sí, senyor president. No és amb ànim de molestar, el que passa és que...

El president

No, no.

La Sra. Figueras i Siñol

...el Grup Socialista no coneix ni el text del que hauríem de votar. Suposem que deu estar bé, però ens agradaria sentir-ho.

El president

Em demana del punt 1.1 o de tots?

La Sra. Figueras i Siñol

Només les transaccions, senyor president.

El president

Perfecte. Prego a la secretària primera que faci lectura del punt 1.1.

La secretària primera

«Tenir en compte, entre d'altres indicadors objectius, com, per exemple, la despesa farmacèutica a les llistes d'espera, l'informe del síndic de greuges com un indicador més de l'estat de l'atenció primària.»

El president

I ara els altres punts que han estat transaccionats amb el Grup Popular.

La secretària primera

«Potenciar l'assistència domiciliària programada amb equips de suport, especialment dirigida a persones amb malalties cròniques, immobilitzades i també a la gent gran, mitjançant la seva extensió a tot Catalunya, per tal de garantir l'atenció sanitària continuada i integral i procedir a la millora de la coordinació de l'atenció primària i hospitalària, amb la creació de comissions peritànies, d'acord amb la Resolució 1489/6.

«1.3. Prendre les mesures necessàries en dotació de recursos i organització per tal que els facultatius puguin incrementar el temps i la qualitat d'atenció.

«1.4. Adequar a les noves necessitats les funcions i capacitats de l'enfermeria per a un millor aprofitament dels recursos i de les capacitats de la professió.»

I «1.5. Optimitzar la capacitat resolutiva dels centres d'atenció especialitzada, tot incrementant l'accés dels professionals sanitaris a un ampli catàleg de proves diagnòstiques, amb les dotacions tecnològiques, materials i humanes necessàries per portar-les a terme, per tal de millorar la relació amb l'atenció primària i per reduir la pressió sobre els serveis hospitalaris.»

El president

Moltes gràcies, senyora secretària. Ara hem fixat el text i convindria saber, perquè crec que en algunes intervencions així s'ha donat, saber les votacions separades que vostès demanaran. Senyora Nadal, té la paraula.

La Sra. Nadal i Aymerich

Sí, senyor president. Pel Grup Popular, una primera votació amb els punts primer i segon, que es poden votar íntegrament, i una segona votació amb la resta de punts, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Alguna petició més, en aquest sentit? Molt bé.

Passem, per tant, a la votació dels punts números 1 i 2 de la Moció.

Comença la votació.

Han estat aprovats per la unanimitat dels presents.

A continuació, la resta del text de la Moció.

Comença la votació

Ha estat rebutjada per 62 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els nous reptes de la política agrària (tram. 302-00286/06)

El desè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre els nous reptes de la política agrària. La presenta el Grup Popular, i té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Maria Fabregat.

(Remor de veus.)

El president

Prego a les senyores i senyors diputats que ens permetin començar el debat d'aquesta Moció.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Que no ens passi allò de la població activa de l'agricultura, que ja només representa el 3% de Catalunya, si van marxant diputades i diputats. Però bé, intentaré centrar el debat, que sigui un debat interessant, i així va ser l'objectiu en la interpellació que vàrem substantiar per part del Grup Popular a l'honorable conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca pel que fa referència als nous reptes de la política agrària.

Vàrem presentar, hem presentat, una moció amb quatre punts, el primer dels quals fa referència al que ha estat, també, un treball fet a Catalunya, amb un ampli acord, amb un ampli consens, que va ser el Llibre blanc de l'agricultura catalana..., el Llibre blanc que ara, en aquests moments, s'està desenvolupant a nivell del Govern de l'Estat, i que creiem que també hem de dir la nostra sobre el que fa referència a la política catalana, sobre el que fa referència a acords que hi puguin haver, i, per això, aquest primer punt promou un acord entre el Govern i els diferents grups parlamentaris per fixar una posició comuna pel que fa al Llibre blanc de l'agricultura a nivell de l'Estat espanyol, sobretot en els aspectes de l'agricultura mediterrània que hem de defensar davant d'altres tipus d'agricultura, que també subsisteixen, evidentment, dins del mateix Govern de l'Estat.

El segon dels punts fa referència a una problemàtica important, que està succeint al llarg dels últims mesos i que és tots els aspectes relacionats amb les normatives comunitàries pel que fa referència a matèries de benestar animal, i totes, també, les diferents inversions i totes les diferents transformacions que hauran de tindre efecte en les explotacions dels ramaders del nostre país.

El tercer dels aspectes relacionats amb els reptes, també, de la política agrària és el tema relacionat amb la política de regadius. Cal recordar que en la Llei d'orientació de política agrària, i amb un ampli acord i consens, vàrem demanar al Govern que fes un pla de regadius amb l'horitzó de l'any 2008, coincident, també, amb el Pla de regadius a nivell de l'Estat espanyol. És per això que nosaltres, en aquest tercer punt, hem proposat que es garanteixin aquestes dotacions pressupostàries per tal d'endegar aquestes obres compreses en aquest Pla de regadius de Catalunya l'any 2003.

I, finalment, també, un dels altres pilars que nosaltres varem creure oportuns en aquesta Moció, fruit, després de la interpellació, com deia, és el que fa referència als temes de modernització de cooperatives.

Per estalviar ja temps, senyor president, em posicionaré respecte a les esmenes que han presentat el conjunt de grups parlamentaris, i, a la vegada, indicar-li que hem arribat a una transacció amb tots els grups parlamentaris, llevat, en el primer punt, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, que ens ha comentat, per part de la seva ponent, que fixaria la seva posició en aquest primer punt.

El primer punt seria el mateix que té la Moció, és a dir, promoure aquest acord, creiem que important, i fixar una posició catalana en el Llibre blanc de l'agricultura que està elaborant el Govern de l'Estat; el segon dels punts seria informar el sector agrari de tota la normativa referent a benestar animal; el tercer punt seria el que fa referència al Pla de regadius de Catalunya per tal d'endegar les obres i actuacions compromeses en aquest; el quart dels punts seria garantir el desenvolupament del Pla de modernització i concentració de cooperatives agràries de Catalunya, i el cinquè dels punts, una addició en aquesta Moció, presentada en una esmena del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, pel que fa referència a un altre pilar important, també, de la política agrària de Catalunya, com és la indústria agroalimentària, i per això li demanem al Govern que presenti al llarg de l'any 2003 les línies bàsiques d'un pla director del foment de la indústria agroalimentària de Catalunya.

Voldria agrair, senyor president, l'acord a què hem arribat, pràcticament acord, amb tots els grups parlamentaris amb aquesta transacció, i és, per tant, que els demanaria, al conjunt de grups parlamentaris, també al Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, si es pogués sumar en aquest primer punt, en tot cas ja es posicionarà al respecte, i pogués entrar avui aquesta Moció, com en d'altres aspectes de la política agrària, per la màxima unanimitat i consens de la cambra.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Li pregaria que fes arribar a la Mesa el text. (*Veus de fons.*) És en els serveis tècnics, vol dir. Ah, sí, és veritat, sí, sí, gràcies.

En nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre diputat senyor Ramon Vilalta té la paraula.

El Sr. Vilalta i Oliva

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en el passat Ple, el diputat Josep Maria Fabregat i el conseller d'Agricultura van iniciar un debat important sobre els reptes que té plantejat el sector agrari a Catalunya, que, d'alguna manera, vam continuar els altres grups –perquè aquell dia, naturalment, no vam tenir ocasió de participar-hi– en el debat de pressupostos, a través de les esmenes a la totalitat del Departament, i després la mateixa Comissió a través de les esmenes

parcials a la despesa del pressupost que ens proposa el Govern de la Generalitat. Per tant, en bona mesura, el debat està produït i està recollit en els diaris de sessions, no del dia d'aquella interpellació, però sí en moments processals posteriors.

Vull, per tant, simplement, sintetitzar a dir que entre els reptes que té plantejat el sector agrari català en aquest moment, la política agrària de Catalunya, uns reptes deriven, naturalment, de la mateixa política agrària comunitària, que ens condiciona, perquè constitueix el marc general, i alguns d'aquests reptes que ens imposa, doncs, no estan en absolut a la nostra mà donar-hi rèplica, si bé sí que han merescut, doncs, una profunda reflexió per part dels grups parlamentaris d'aquest Parlament, que ha originat, fins i tot, un document conjunt entre els grups parlamentaris i el mateix Govern en allò que afecta les propostes o en allò que es refereix a les propostes de la Comissió Europea per a la reforma a mitjà termini de la política agrària comunitària. Per tant, només insistir a dir que és, bàsicament, tot el tema de la política de preus i mercats, de la desconnexió, de la modulació, etcètera, etcètera. És tot un paquet de reptes que, d'alguna manera, han tingut deguda resposta per part dels grups parlamentaris amb aquest acord que vam assolir tots plegats i el mateix Departament d'Agricultura.

I uns altres dels reptes són reptes estructurals propis de Catalunya, alguns dels quals afecten la producció i les condicions de la producció agrària i altres afecten la comercialització i la transformació agroalimentària.

En allò que afecta la producció i, per tant, les explotacions productives, tal com dèiem en el debat d'esmena a la totalitat, doncs, ens hauríem de referir, naturalment, a la dimensió de les explotacions i en com fer-ho per a contribuir al seu millor dimensionament; hauríem de parlar del regadiu, hauríem de parlar de la recerca més desenvolupament, hauríem de parlar de les exigències de qualitat i de seguretat en la producció agroalimentària, i tot això ens abocaria a debats importantíssims. Algunes d'aquestes qüestions queden reflectides en els punts que el senyor Fabregat ens proposa com a moció.

Si parléssim de la transformació i de la comercialització de les produccions, naturalment, hauríem de parlar de la necessitat d'agrupar oferta i d'incidir més en la transformació de les produccions. Agrupar oferta ens abocaria, naturalment, a abordar tota la situació del cooperativisme agrari a Catalunya i la necessitat d'abordar una reestructuració d'aquest cooperativisme agrari en el sentit d'enfortir-lo i de dotar-lo de majors capacitats. I si parlem de transformació agroalimentària, clar, naturalment, no podem oblidar que si en alguna cosa Catalunya és forta en aquest moment, té una potència, doncs, sòlidament reconeguda, és en el seu sector industrial agroalimentari. En aquest moment, mentre que la producció final agrària de Catalunya és de 3.000 milions d'euros, les vendes netes de la indústria agroalimentària són de 13.000 milions d'euros, i això sol ja dona constància de la importància que té aquest sector industrial agroalimentari. Significa el 23% de la indústria agroalimentària espanyola, i això, naturalment, és molt. És a dir, som una veritable potèn-

cia en el context espanyol i en el context europeu pel que fa a la indústria agroalimentària. Ocupa 80.000 persones i s'executa a través de més de 4.000 establiments. Per tant, és importantíssima.

Respecte al contingut de la Moció, nosaltres hi vam presentar dues esmenes. Una, en el sentit que les exigències que deriven de la política agrària comunitària referents al benestar dels animals han de portar no solament a informar el sector, sinó a intentar ajudar el sector a condicionar les seves instal·lacions per poder donar una complida resposta en aquesta exigència. I una segona: la necessitat de presentar en el termini més proper possible les línies bàsiques d'un pla director de foment de la indústria agroalimentària a Catalunya, que ens semblava que era una de les mancances de la Moció, doncs, que presentava el Grup Popular.

Bé, s'ha parlat moltíssim, aquests dies, al voltant d'aquestes qüestions. S'ha arribat a una transacció que a nosaltres ens sembla, doncs, que recull l'esperit del que plantejàvem. Certament, aquesta transacció no recull el compromís d'ajudar a través d'un pla formal la reconversió de les instal·lacions derivades de l'exigència de la millora del benestar dels animals, però aquesta és una qüestió que, en qualsevol cas, tindríem ocasió de tornar-ne a parlar, i, per tant, en aquest moment, nosaltres retirariem, naturalment, les nostres esmenes en benefici de la transacció que hem assolit tots plegats.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula la il·lustre diputada senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanya

Gràcies, senyor president. Bé, el senyor Fabregat, de fet, ja ha avançat part del nostre posicionament, i li he de dir que entre l'estoneta que fa que hem parlat i ara, doncs, no hem pas canviat d'opinió. De fet, el que hem avançat al senyor Fabregat és que nosaltres no volem votar el primer punt, perquè ens sembla que el Parlament de Catalunya no ha d'emetre posicions comunes sobre un material tècnic elaborat pel Govern de l'Estat. Això no ens pertoca, al Parlament. El Parlament pot debatre sobre els continguts que hi han en el Llibre blanc, però la posició davant de les propostes que surtin des del Govern de Madrid, l'ha de fer el Govern de Catalunya, d'una banda, i els partits catalans. Evidentment que ens podem posicionar, però si hi ha punts d'acord, fantàstic, però no creiem que sigui la feina del Parlament. La promoció d'aquest consens moltes vegades amaga petites discrepàncies i nosaltres creiem –a vegades no necessàriament tan petites–, creiem que això ho hem de poder mantenir, i és això el que ens ha fet dir que no, ens farà dir que no en aquest primer apartat. De fet, és el mateix motiu, en bona part, que tampoc ens va fer signar el document de la PAC, que varen signar la resta de grups, també eren excessivament posicionaments tècnics. Creiem que des del Parlament el que hem de fer és un debat de les línies polítiques i cada grup ha de poder expressar les seves.

Votarem que sí a la resta d'apartats, hem fet una esmena d'addició a l'apartat 4, amb relació a la modernització de cooperatives que, de fet, llavors ha quedat ja recollit no amb les mateixes paraules textuais, però sí en el contingut de la transacció. Perquè nosaltres creiem que és bo quantificar o dir quines previsions pressupostàries es destinen a la modernització de les cooperatives, perquè ja hi han hagut massa plans de modernització que no eren sinó uns..., podríem dir-ne, uns compendis de bones intencions i sense un suport econòmic real.

Llavors, nosaltres creiem que això és fonamental, sobretot, de cara a aquelles cooperatives que no acaben de fer el pas, no s'acaben de modernitzar totes soles i que necessiten l'impuls institucional. Res més.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyora diputada. En nom d'Esquerra Republicana, l'il·lustre diputat senyor Jordi Ausàs té la paraula.

El Sr. Ausàs i Coll

Sí, moltes gràcies, senyor president.

Doncs, en primer lloc, felicitem la presentació d'aquesta interpellació en el darrer Ple per part del diputat Josep Maria Fabregat i també saludem satisfactòriament la presentació d'aquesta Moció, tot agraïnt la generositat del proponent en subscriure o en donar a subscriure els diferents grups aquest text transaccional que, efectivament, doncs, aconsegueix una resolució unànime d'aquest Parlament, del Ple d'aquest Parlament, amb relació a un tema tan important com són els reptes immediats que l'agricultura, la ramaderia, el sector primari, en general, del nostre país té encarregats.

El nostre Grup va presentar, precisament, una esmena de concreció pel que fa al Pla de regadius de Catalunya, en el sentit que les actuacions previstes per a l'any 2003 en el Pla de regadius de Catalunya s'executin, s'executin les obres quan siguin obres, i s'executin les diferents actuacions si es tracta de projectes i altres actuacions.

I penso que és bo que es concreti aquest nivell d'execució perquè –ho hem repetit en diverses ocasions en els debats de pressupostos d'aquesta cambra–, perquè hem expressat sovint el nostre escepticisme, precisament per la manca de compliment de la planificació existent en matèria de regadius, no?

El Pla de regadius, el Pla econòmic i financer de Regsa, que ja es va aprovar el 94, com tots vostès saben, doncs, s'ha incomplert sistemàticament i per tant, en aquest tema sí que cal marcar un abans i un després i invertir la situació actual. Saludem, també, molt positivament el punt de la Moció relatiu a la necessitat de reconvertir el nostre cooperativisme agrari. Penso que és bo aprofundir en aquesta matèria, que a més a més, expressa, doncs, la voluntat ja manifestada per la Federació de Cooperatives de Catalunya per tal d'aconseguir unes cooperatives d'una dimensió adequada pel que fa a l'àmbit territorial i sectorial, una dimensió suficient que vingui a assegurar una gestió professio-

nalitzada i que a més a més, millori, que és el més important, millori la seva capacitat de comercialització.

La comercialització dels nostres productes és un dels principals reptes que tenim, reptes de futur, com diu molt bé la Moció, que tenim pel davant.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor diputat. No hi han reptes de passat, eh?

Té la paraula l'illustre diputat senyor Francesc Iglesias, en nom de Convergència i Unió.

El Sr. Iglesias i Sala

Moltes gràcies, honorable president. Des de l'escó estant, com els que m'han precedit. Senyores i senyors diputats, en nom del Grup que dona suport al Govern, és una satisfacció poder donar suport a aquesta iniciativa de l'illustre diputat senyor Fabregat en la qual va quedar clar en la interpellació i en la resposta del conseller un grau de coincidència no tan sols entre el Parlament i el Govern sinó entre el sector agrari català i el Govern, que és l'important... *(Pausa.)* Perdó, que s'ha vist traslladat en una sèrie d'acords, sobretot en les taules sectorials, en el Llibre blanc de l'agricultura catalana, que va ser un gran esforç de diàleg en el territori i en els sectors, que es va traslladar en una llei que va merèixer un acord gairebé unànime d'aquest Parlament, la Llei d'orientació agrària.

Es posava de manifest tot sovint que semblava que aquesta Llei no es desenvolupa, el conseller, amb la seva resposta, feia evidència que no és veritat, que sí que s'està desenvolupant d'una manera important perquè no és pas molt llarg el temps en què es va aprovar aquesta Llei, però sí que hi ha alguna sèrie de mesures, com la Llei d'ordenació vitivinícola, com l'Agència de seguretat agrària, com la Llei de qualitat agroalimentària, que està en tràmit, el Pla estratègic de l'oví, sectors molt concrets, territorials, que a vegades hem dit que havien de fer incidència en la política agrària catalana com pot ser el Pla estratègic del Maresme, el Pla d'ordenació de la fruita dolça, el Pla director del porcí, presentat recentment, el Pla de regadius, temes de recerca i desenvolupament com els cent cinquanta projectes a través de l'IRTA del 2003, o el Pla de formació de transferència de tecnologia, amb més de quatre-cents programes, etcètera, etcètera.

Tot això, també, com deia l'illustre diputat senyor Vilalta, ho hem estat discutint aquests dies en el debat de pressupostos. En la majoria hi ha respostes pressupostàries, potser no les suficients, però sí en cada una d'aquestes consignacions del tema.

I anant a la Moció que presentava el Grup Parlamentari Popular, ens congratulem de la coincidència que ve a ser un pas més en el gran acord, que jo penso que, una mica discrepant de la posició de la senyora Bet Font, que és important un posicionament del futur de l'agricultura catalana, no del Parlament, i salvant les diferències que hi pugui haver entre cada grup polític, però que és important que aquest fet diferencial en què hem

apostat molt fortament de la reforma de la PAC a través de les vint-i-dues mesures del Pla de desenvolupament rural i d'incidir en aquelles qüestions que fan referència, moltes d'elles, en aquesta Moció que avui aprovarem, votada majoritàriament, ens congratulem d'aquesta coincidència i d'aquest acord majoritari, si no cent per cent molt global, que va incidir dies enrere sobre la reforma de la política agrària. Pensem que sobre el Llibre blanc que està redactant l'Estat, és bo que aquella feina que hem fet anteriorment a Catalunya la contrastem i ens posem en comú un tema de posicionament de Catalunya davant d'aquests futurs dels reptes agraris. I en aquest sentit pensem que és una molt bona decisió la que ha presentat l'illustre diputat senyor Fabregat i que la compartim la majoria de grups que avui donarem suport a través d'aquesta transacció.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Anem a trucar a votació. *(Pausa.)*

Anem a votar el text, després del debat, que és el text d'una transacció total, i suposo que Iniciativa em demanarà la votació separada del punt número 1, que és el que posem a votació. El punt número 1 de la Moció transaccionada.

Comença la votació.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Ha estat aprovada per 120 vots a favor, 5 en contra i cap abstenció.

A continuació la resta del text de la Moció transaccionada.

Comença la votació.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el sector lleter (tram. 302-00288/06)

L'onzè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre el sector lleter. El presenta Esquerra Republicana i, en nom d'ell, l'illustre diputat senyor Jordi Ausàs.

Prego les senyores i els senyors diputats que ens permetin començar. Té la paraula, senyor Ausàs.

El Sr. Ausàs i Coll

Sí, moltes gràcies, senyor president. Efectivament, el nostre Grup posa a consideració del Ple una moció relativa al sector lleter català. En primer lloc, el que proposem és que el Govern, a través dels mecanismes oportuns, controli la producció lletera a Catalunya i,

d'aquesta manera, miri d'aturar, de posar fre a la mala aplicació que actualment es produeix de les quotes lleteres i també, per tant, com a conseqüència d'aquesta mala actuació, a l'existència de milers de tones de l'anomenada «llet negra» que, doncs, inunda el mercat català –també l'espanyol–, però el mercat català també, i per tant, fa que es rebaixi sota mínims el preu de la llet que la indústria paga al ramader i que, a més a més, doncs, castiga el pagès que fa la seva feina ben feta i que, per tant, es veu afectat per aquest sota preu.

També proposem que es presenti, que el Govern presenti, elabori i presenti un veritable pla de suport al sector lleter per tal de garantir la continuïtat i la viabilitat de les explotacions familiars lleteres de Catalunya, perquè la situació, precisament, així ho indica. A Catalunya, en els darrers sis anys, doncs, les dades estadístiques ens diuen que han desaparegut la meitat de les explotacions lleteres del nostre país. És cert que aquestes explotacions, tot i haver-se reduït a la meitat, produeixen més llet que no pas produïen abans, per tant, ha augmentat, ha incrementat la producció però, en canvi, s'ha reduït a la meitat el nombre d'explotacions. Però aquest tancament tan important d'explotacions el que fa és desvertebrar bona part del nostre territori, bona part del nostre país, i aquest és un luxe que nosaltres no ens podem permetre.

Per tant, el que ja anuncio és que s'ha produït un text transaccional entre els diferents grups parlamentaris, un text transaccional que farem arribar a la Mesa i que, per tant, aquesta resolució a favor del sector lleter català rebrà la unanimitat dels grups parlamentaris representats en aquesta cambra.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre diputat senyor Ramon Vilalta.

El Sr. Vilalta i Oliva

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, jo crec que la Moció, de fet, la interpellació i la Moció que presenta Esquerra Republicana expressa tres objectius que nosaltres compartim plenament.

D'una part, la preocupació perquè la desaparició d'explotacions ramaderes de llet es continuï produint al ritme que s'ha produït fins ara. Ho assenyalava el senyor Jordi Ausàs: en sis anys n'han desaparegut el 50%, de 3.500 que n'hi havien l'any 96, hem passat a 1.700.

La desaparició de les explotacions ramaderes significa en moltes ocasions la pèrdua d'actius agraris i, per tant, de població rural que gestioni i que protegeixi també el territori, contradient aquell objectiu que tots hem afirmat tantes altres vegades: que aquesta pèrdua s'ha d'evitar en benefici d'un major equilibri territorial del país, que és, en definitiva, d'una millor gestió del país. Per tant, el primer objectiu que contenen la interpellació i la Moció era aquest, i, aquest objectiu, el compartim totalment, i, per tant, cal habilitar les mesures necessàries per a fer possible que aquesta desaparició

d'explotacions s'aturi i que, en la mesura del possible, pagesos o ramaders joves que vulguin incorporar-s'hi comptin amb els mitjans possibles per a fer-ho, en les millors condicions possibles.

El segon objectiu era un pronunciament clar d'aquest Parlament en la línia d'aquell acord que explicava abans que havíem assolit els grups parlamentaris i el mateix Govern respecte a la revisió de la PAC a mitjà termini, en allò que afecta el sistema de les quotes lleteres. Ja en aquell document deixàvem clar que tots els grups d'aquest Parlament compartim el criteri que el sistema de les quotes actualment vigent a la Unió Europea és un bon sistema per a regular la producció lletera en els diversos països i, dintre de l'Estat espanyol, en les diverses regions que el formen, a través del procés de racionalització de quotes que s'ha produït aquí en el nostre país, i que, per tant, la desaparició del sistema de quotes significaria un inconvenient gravíssim, tenint en compte tota la inversió que ha significat per a les explotacions la compra de quotes, i, per tant, un pronunciament clar en favor del sistema de quotes com un sistema que voldríem que continués més enllà del 2008, que és el compromís actualment vigent, perquè es mantingui.

I la tercera qüestió que plantejava, el tercer objectiu era fer front a una situació tal que, tenint, com té Catalunya, una quota assignada de 600.000 tones, i consumint, com consumeix, 900.000 tones d'una forma certa, és a dir, sent deficitària Catalunya en la producció respecte a la llet que consumeix Catalunya, la producció de llet negra, és a dir, de llet al marge de les quotes i, per tant, al marge del sistema, fa que els preus s'enfonsin progressivament, de tal manera que en molts moments ni tan sols els preus amb els quals es remunera la llet que està sotmesa a quota compensen els costos de producció. I això succeeix perquè hi ha una certa producció de llet negra que arriba al mercat que distorsiona, doncs, el sistema que, per altra part, considerem bo, i positiu, i digne de mantenir-se, que és el sistema de quotes actualment establert.

La Moció que plantejava Esquerra Republicana plantejava la necessitat de perseguir la venda de llet negra, és a dir, de llet al marge del sistema de quotes. Nosaltres vam presentar una esmena especialment en aquest punt, en el sentit de reclamar que la persecució, naturalment, es produeixi no sobre els petits productors, que, certament, alguns d'ells produeixen llet al marge del sistema de quotes, però que si troben comprador fan ben fet de produir-la, sinó sobre les centrals de compra que –aquestes sí– manegen grans recursos, compren la llet d'aquest, d'aquest, d'aquest i de l'altre, comprant-ne al final grans quantitats, per tant produint, a partir d'aquestes centrals de compra que produeixen, doncs, aquesta compra de llet negra, una distorsió dels preus del mercat.

En aquest sentit anava la nostra esmena, que ha estat recollida en el context de la transacció que s'ha assolit entre els diversos grups. I, per tant, nosaltres ens hi sumàrem, en aquest moment, a la transacció assolida.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, la il·lustre diputada senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Bé, nosaltres estem d'acord majoritàriament, molt majoritàriament, amb la Moció del Grup d'Esquerra Republicana. De fet, després que el senyor Ausàs substanciés la interpellació, vàrem poder tenir una compareixença a la Comissió d'Agricultura on es va poder tornar a parlar d'aquest mateix tema, i vàrem poder aprofundir en alguns dels elements que van ser els que ens van moure, al Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, a fer algunes esmenes que ens semblava que deixaven més clara la situació, i ens semblava també que marcaven més les línies per on s'havia d'actuar a partir d'ara.

Per això, en les esmenes que nosaltres plantejàvem, d'entrada hi havia la que feia referència al punt 2, quan es parla d'afavorir la continuïtat de les explotacions. Per nosaltres, a part de parlar de la continuïtat, era important parlar de la viabilitat, perquè és molt important que les explotacions que es dediquen a la producció de llet, doncs, tinguin un futur, tinguin una capacitat per guanyar-se la vida que no sigui precària, i per això hi posàvem aquesta primera esmena. I el que plantejàvem també era que havíem d'aprofitar al màxim el que ja havíem negociat, el que ja havíem escrit entre tots en la Llei d'orientació agrària, on, doncs, es veia clarament que un dels objectius era prioritzar i recolzar l'explotació lletera catalana, perquè es una explotació que, sobretot en algunes comarques, és fonamental.

Altres propostes que també fèiem..., evidentment, s'ha parlat molt ja de la llet negra; nosaltres també hi hem insistit, i també coincidim, com han dit els diputats que m'han precedit, que el que és important és aïllar els que estan situats fora del sistema. Això creiem que ja també ha quedat recollit en la transacció a què s'ha arribat.

Amb relació a l'apartat que tenia més a veure amb la qualitat, que és el que en aquests moments és el punt 6 de la Moció, hi ha un element en què nosaltres insistíem, que no ha quedat recollit tal qual en la transacció, però que, si més no, el volem comentar ara aquí, que és la importància que es facin les anàlisis de la llet produïda a Catalunya al laboratori de l'Allic, perquè creiem que en aquests moments encara no és suficientment controlat, no es fa obligatòriament, o no ho fa tothom, i seria una acció a portar a terme, fonamentalment.

I, finalment, hi havia un nou apartat que no ha quedat recollit en la transacció i en què dedueixo que no serà acceptada l'esmena que hem presentat el nostre Grup, però que m'agradaria poder explicar, perquè precisament és un dels punts que va sortir en la compareixença que van tenir els membres de la Unió de Pagesos en la Comissió d'Agricultura. Parla, té a veure amb què passa quan dos o més ramaders s'associen, fan una empresa. En aquest cas, ells ens comentaven les dificultats que això suposava o els greuges que es trobaven.

Com que he vist que potser no quedava massa clar, els voldria recollir precisament o recordar precisament el que ens deien els membres de la Unió de Pagesos quan varen comparèixer en la Comissió. I deien, textualment, que «l'establiment d'una empresa associativa per part de diversos socis lleters es castiga amb uns impostos del 18% per sobre del cost de la transferència de quota dels mateixos socis a la societat. És a dir, i com a exemple, l'establiment d'una nova societat amb una quota de 500.000 quilos comporta el pagament de 40.000 euros, només en impostos per transmissió de quota, a banda de la resta d'impostos». Per tant, això és un greuge que el que fa és que els ramaders, els que fan producció de llet, doncs, no s'atreveixin a fer empreses d'aquest tipus i que podrien ser fonamentals, precisament, per aquell aspecte que dèiem en el primer punt que hem comentat, de la viabilitat de les explotacions.

Per tant, ens hauria agradat que aquesta esmena hagués quedat recollida, i, per tant, doncs, des del nostre Grup el que farem serà insistir-hi a través d'altres iniciatives parlamentàries.

A part d'això, el nostre posicionament en tota la Moció serà de vot favorable.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor diputada. El senyor Josep Maria Fabregat, del Grup Popular, té la paraula.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president; de l'escó estant. Nosaltres també ens hem sumat –com no podia ser d'una altra manera– en aquesta transacció amb tots els grups parlamentaris, sobre la Moció que ha presentat inicialment i que va ser fruit d'una interpellació entre l'il·lustre diputat senyor Jordi Ausàs i l'honorable conseller d'Agricultura pel que fa al sector lleter de Catalunya.

Poca cosa a afegir més del que ja s'ha dit i en què m'han precedit la il·lustre diputada i els il·lustres diputats pel que fa referència a aquesta Moció i a l'acord a què finalment s'ha arribat. Creiem que hem de celebrar que, en primer lloc, es faci un estudi sobre l'actual situació del sector lleter a Catalunya; que s'elabori i que es presenti un pla de suport al llarg de l'exercici del 2003, per garantir aquesta continuïtat i la viabilitat de les mateixes explotacions lleteres; que continuem fixant la posició, que ja vàrem fixar i a què abans feia referència l'il·lustre diputat senyor Ramon Vilalta, pel que fa a una posició comuna respecte a la revisió de la política agrària comunitària, és a dir, perquè el règim de quotes vagi més enllà de l'any 2008, i també, a la vegada, que es garanteixin aquells mecanismes i procediments oportuns pel que fa al control de la producció lletera i el compliment escrupolós de la quota assignada. És a dir, en definitiva, que es defensin els interessos de tota aquella gent que ho fan bé a Catalunya, que són la gran majoria; no solament a Catalunya, sinó en el conjunt de l'Estat espanyol, però que, en definitiva, hem de perseguir, per dir-ho d'alguna manera, totes aquestes pràctiques que fan que després el mateix sector pateixi

greus inconvenients, principalment pel que fa a una política de preus que es marquen des de les diferents centrals de compres. I finalment, que es garanteixin aquelles línies d'ajuts, amb els diferents plans que ja té establerts, i principalment adreçats als joves agricultors de Catalunya, que té establerts el mateix Departament d'Agricultura, i tots els aspectes relacionats amb la millora de la qualitat i amb les normes de control.

Per tant, senyor president, nosaltres retirariem també les nostres esmenes, que anaven també en aquest sentit, en benefici d'aquesta transacció, que ens hi sumariem.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. En nom de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Xavier Soy.

El Sr. Soy i Soler

Moltes gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputats, crec que han valgut la pena tots els esforços que hem fet els diferents grups per poder fer possible que aquesta Moció s'aprovi per unanimitat. Des de Convergència i Unió entenem que amb aquesta votació aprovem una moció important per a un sector molt important del nostre país. En la interpellació anterior que es va veure, es va dir, i ho va dir el mateix conseller, que el sector lleter és un sector viu i dinàmic i d'alta rendibilitat des d'un punt de vista productiu, amb alguns problemes, però que, en general, les coses a casa nostra s'estan fent bé; amb uns rendiments de producció de llet per vaca i any que estan per damunt de la mitjana del conjunt de l'Estat espanyol, una mitjana que se situa a prop dels que són tradicionals països productors o altament productius. I amb aquesta Moció d'avui es demostra que volem que això continuï així i es pugui millorar. Es fa difícil analitzar-la, havent-hi una transacció, punt per punt, però sí que voldria destacar els trets més significatius, des del nostre punt de vista.

Amb l'estudi i amb el pla de suport al sector lleter, específic, que es proposa, reforçarem tot un seguit d'actuacions de suport al sector lleter de Catalunya per millorar la qualitat de la producció, la modernització de les explotacions agràries i els ajuts per a la incorporació de joves. Aquest estudi pot ser important per fer-ho possible.

Aquesta Moció ens ajudarà a continuar amb la defensa del règim de quotes més enllà de l'any 2000, tal com ja ve fent el Departament d'Agricultura. Així també, el document de consideracions en la proposta de revisió de la PAC presentada per la Comissió Europea, signada per tots els grups d'aquesta cambra, conté aquest mateix posicionament, ja que el sistema actual ha de donar resposta a les expectatives del mercat i a la rendibilitat de les explotacions agràries. Per tant, som conseqüents amb nosaltres mateixos i amb aquest document.

Aquesta Moció ens ajudarà a continuar treballant en una de les prioritats que hem de tenir i tenim pel que fa al sector lleter, prioritats que van adreçades precisament

al control de la producció lletera i a lluitar contra l'existència de llet fora de quotes. En aquest sentit, el Departament està establint tot un seguit de sistemes de control i està col·laborant amb l'Administració de l'Estat en l'aplicació dels programes d'inspecció que hi ha establerts, perquè considerem inacceptable l'existència d'aquestes pràctiques.

Garantir les diferents línies d'ajut del Departament que van adreçades als joves ens ajudarà a la incorporació necessària dels joves a l'activitat agrària, amb la modernització de les explotacions, amb l'adquisició de drets de producció i drets de prima de caràcter individual, entre les quals s'inclou l'adquisició de quotes lleteres.

Estem d'acord: la producció de Catalunya ha de ser de qualitat, tant de la llet com dels seus productes derivats. Estem d'acord en el control i la millora de la qualitat de la llet crua de vaca produïda, tractada o transformada a Catalunya; de fet, ja s'està fent. I en aquest punt és important la funció del laboratori interprofessional lleter de Catalunya, fruit d'un conveni entre el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i l'Associació Interprofessional Lletera de Catalunya, que agrupa els ramaders industrials lactis de Catalunya. Per tot això, crec que ens podem congratular d'aquests acords, acords importants per a un sector important del nostre país.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. (*Veus de «Molt bé!»*) Suposo que no hi ha intervenció per a posicionament. Per tant, truquem a votació.

(*Pausa llarga.*)

Senyores i senyors diputats, sotmetem a votació el text transaccionat d'aquesta Moció per tots els grups de la cambra.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques juvenils (tram. 302-00289/06)

La següent Moció tracta de les polítiques juvenils. La presenta Esquerra Republicana i la presenta l'illustre diputat senyor Ernest Benach, que li prego que esperi un moment abans de començar. (*Pausa.*) I després de rebre les últimes instruccions polítiques, el senyor diputat ja té...

(*Pausa. Veus de fons.*)

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup Parlamentari ha presentat una moció subsegüent a la interpellació que vam substanciar el darrer Ple sobre polítiques juvenils. Ens va contestar la consellera de Benestar i Família, la qual cosa, diguem-

ne, va representar, des del nostre punt de vista, una aposta de futur interessant, entre d'altres coses, perquè, de la manera que vam plantejar nosaltres la interpel·lació i la Moció, una de les frases que vam dir era que les polítiques d'emancipació juvenil eren una de les claus, segurament, de les més importants, per a qualsevol política familiar de futur que es vulgui fer. Per tant, en aquest sentit, ens va semblar interessant que fos la consellera de Benestar i Família qui respongués la interpel·lació.

Dit això, la nostra Moció ha plantejat diversos àmbits d'actuació. D'entrada, la possibilitat de fer un estudi, nosaltres dèiem independent, específic, a partir o a l'empara del Consell de Treball Econòmic i Social, sobre les condicions i les necessitats que la joventut de Catalunya té amb relació a la seva emancipació.

És evident que aquesta és una necessitat, en aquests moments, important, que nosaltres la posàvem com a primer punt de la nostra Moció i que, d'alguna manera, ha estat l'únic punt d'acord que hi ha hagut entre tots els grups parlamentaris. En aquest sentit, hem transaccionat, senyor president, una esmena, a partir del nostre primer punt; a partir també de l'esmena del Grup Popular, del primer punt de l'esmena del Grup Popular, i del tercer; a partir del primer punt de l'esmena de Convergència i Unió; a partir del punt segon de l'esmena del Grup Socialista, de l'esmena número 2 del Grup Socialista, i també a partir del punt primer de l'esmena d'Iniciativa per Catalunya, de la primera esmena d'Iniciativa per Catalunya Verds.

Per tant, senyor president, li lliuro el text transaccional, i diguem-ne que aquest substituiria el primer punt de la Moció. Insisteixo, dissortadament, doncs, que no ha estat possible arribar a més acords, tot i que penso que amb temps i amb un treball previ ho hauríem pogut fer, però, en qualsevol cas, hem arribat en aquest acord, d'alguna manera el fet de poder tenir aquest estudi que ens faci exactament la radiografia de què vol dir l'emancipació pels joves.

La resta de punts a què fèiem referència..., nosaltres posàvem un èmfasi especial en tot el que fa referència a l'habitatge i a tot un seguit de mesures tant de bossa d'habitatge com mesures fiscals, com mesures, d'alguna manera, que plantegen la creació d'un ens que afavoreixi i impulsi la promoció de l'habitatge social en el nostre país, amb la participació de diferents organismes, i, per tant, aquí hi havia una part important del nostre discurs.

També hi havia un altre punt de la Moció, que fa referència a la necessitat que les caixes d'estalvis impulsin, a partir de la seva obra social, programes que afavoreixin l'emancipació juvenil dels joves i de les joves de Catalunya. I aquí sí que no entenem massa, tampoc, per què no es pot aprovar aquest punt. En definitiva, segurament que aquest punt seria conseqüència també del debat d'aquest dematí, no?, que hi ha hagut a fons en aquesta cambra sobre el tema de les caixes d'estalvi, però el que és cert és que en aquests moments, dissortadament, l'obra social de les caixes d'estalvis per a la gent jove –per a la gent jove–, des del punt de vista, hi insisteixo, d'obra social i d'emancipació dels joves, no

fa bo i res, i, en aquest sentit, doncs, donar un missatge en aquesta línia entenem que seria interessant.

Dit això, senyor president, i per economia de temps, si li sembla, ja em posicionaré sobre les esmenes dels altres grups. I atesa la gran quantitat d'esmenes que s'han presentat, i també una mica la dificultat de casar-les totes, el nostre Grup Parlamentari, pel que fa referència a la resta de punts del Grup Popular i Convergència i Unió, dir que no les acceptaríem; insisteixo que n'hem transaccionat una part. I pel que fa referència a les esmenes del Grup Socialista, de la primera esmena, acceptaríem el punt *b*, llevat de dues frases, una frase que es troba en el tercer paràgraf, «a través del seu president» ho trauríem... (*Veus de fons.*) Senyor president, si vol, li ho donaré per escrit, que és més fàcil.

El president

Molt bé.

El Sr. Benach i Pascual

I el punt quart, que trauríem «i no com una qüestió caritativa, com un servei social més». La resta d'aquest punt, d'aquesta esmena, l'acceptaríem en la seva integritat.

L'esmena 2 ha estat transaccionada. L'esmena 3 del Grup Socialista, l'acceptaríem fins que hi posa «l'emancipació juvenil» –també li ho passaré per escrit, senyor president. L'esmena quarta, l'acceptaríem. L'esmena cinquena, l'acceptaríem. No així, l'esmena sisena. La setena, sí. La vuitena i la novena, no les acceptaríem.

I no és que no hi estiguem d'acord, amb el que plantegen aquestes esmenes. En definitiva, segurament que s'apropen bastant al que nosaltres diem, el que passa és que també, tenint en compte que no hem arribat a un acord global, que hauria estat potser el més raonable o, en tot cas, el més desitjable, doncs, també entenem que mantenir el seu text tampoc és greu.

Pel que fa referència a les esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, senyor president, la primera, l'acceptaríem; de fet... (*veus de fons*) ha estat transaccionada, sí, la primera ha estat transaccionada; la segona quedaria transaccionada amb la quarta del Grup Socialista, per tant, a efectes pràctics, no l'acceptaríem, i la resta d'esmenes, tampoc les acceptaríem.

I ja està, aquest és tot el detall de les esmenes i del posicionament del nostre Grup Parlamentari.

Només, a efectes pràctics, senyor president, l'esmena número 1 del Grup Socialista hauria de passar abans del punt primer. Però bé, en tot cas, com que això hauria de ser ja una qüestió tècnica *a posteriori*, en funció de si s'aprova o no, ja ho veuríem després.

El president

Moltes gràcies.

(*Veus de fons.*) Ah, ja està; entès. Moltes gràcies.

Té la paraula ara, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'illustre diputat senyor Juan Manuel Jaime.

El Sr. Jaime Ortea

Gràcies, senyor president. Il·lustres senyors i senyores diputades, abans de defensar el nostre conjunt d'esmenes que fem a la Moció que presentava el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, m'agradaria comentar una reflexió en veu alta sobre el canvi de la condició juvenil i el que, a vegades, s'expressa en aquesta cambra sobre les polítiques de joventut envers el tema de l'accés a l'habitatge, o sigui, com una mesura que afavoreixi l'emancipació del conjunt de la joventut de Catalunya.

Hi ha un problema de concepció –i permetin-me que faci una barrera generacional amb vostès i la gent més jove de Catalunya–, un canvi de la condició juvenil, que implica que la precarietat laboral, que la incertesa respecte al futur, fa que la gent jove ja no es plantegi ni tan sols arribar a l'accés a un habitatge.

És per això que tenim a Catalunya un retard sistemàtic de l'entrada a l'emancipació de trenta anys, és per això que, a vegades, les mesures que s'aproven en aquest Parlament no queden reflectides en la voluntat... (*pau*), no queden reflectides en la voluntat del conjunt de la joventut de Catalunya. Quan tenim una taxa d'ocupació del 60% a Catalunya, quan tenim una taxa d'activitat del 70% de la joventut de Catalunya, quan, de més d'un milió de contractes que es fan a Catalunya, el 80% són precaris, això fa que la joventut de Catalunya no cregui, ni tan sols, que pot accedir a un habitatge, ja sigui de lloguer o ja sigui en propietat.

És per això que volia compartir amb la resta de la cambra aquesta reflexió, que si no fem mesures que comportin la disminució de la temporalitat, o sigui, la incertesa respecte al futur laboral, les mesures que s'aproven en aquest Parlament en la qüestió de l'habitatge són mesures que no tenen, a vegades, molta utilitat.

En aquesta reflexió del canvi de la condició juvenil, que ja no es té una concepció lineal, com té el meu pare o com tenen vostès, molta gent d'una altra generació, sinó que la gent jove ja sap que la formació que hem rebut al llarg dels anys no significarà que jo treballi a la mateixa empresa i que em dediqui a allò per a què m'he format..., fa que la incertesa cap al futur... Fa falta unes noves mesures polítiques que contrarestin aquesta incertesa del futur de la joventut de Catalunya.

És per això que les nostres esmenes anaven en aquesta direcció, primer, enfortir la qualitat de l'educació pública, no tan sols de l'educació pública reglada, sinó també de la formació curricular. M'explico. Quan les classes baixes del nostre país, quan les classes treballadores, no poden accedir al sistema meritocràtic, o sigui, a postgraus o màsters que li donen accés directament al mercat laboral, el Govern de la Generalitat hauria de revaloritzar la formació no reglada, cosa que ja fan molts ajuntaments des dels centres de promoció econòmica; una forma de garantir una major estabilitat en l'ocupació.

Després, l'altre punt que nosaltres proposàvem en el nostre conjunt d'esmenes era afavorir i frenar aquesta temporalitat, que no simplement és una etapa transitòria de la joventut de Catalunya, sinó que s'està constatant que, a la nostra generació, i no a la de vostès, serà

un denominador comú del futur de l'ocupació a Catalunya.

I després, l'altra mesura concreta que nosaltres plantejàvem era tota la polèmica, que avui en aquesta cambra hem contemplat, en el tema dels pisos de lloguer o els pisos de propietat. Quan el president del Govern de la Generalitat diu que no hi ha sol·licituds, a mi m'agradaria dir-li que l'Ajuntament de Barcelona, que construeix una oferta de 1.600 pisos de lloguer a la ciutat de Barcelona..., hi ha 20.000 sol·licituds per accedir a aquests pisos de lloguer.

Saben els il·lustres senyors i senyores diputats quants pisos, a la ciutat de Barcelona, construeix el Govern de la Generalitat? Vint-i-quatre. I els convido que els visitin, perquè estan al carrer Nou de la Rambla.

I això fa falta que hi hagi un govern de la Generalitat que ho impulsi; com a mínim, que arribin, com a mínim, a un 2, un 3% del pàrquing o del total dels pisos de lloguer per implementar o regular els preus que tenen aquests pisos de lloguer, perquè, de vegades, sí que la gent no lloga un pis perquè té el mateix preu que un pis de propietat. És per això que en les nostres esmenes proposàvem també que el Govern de la Generalitat faci els canvis legislatius i normatius per tal que avaluï i que la gent jove es pugui estalviar tots els complements que tenen per llogar un pis de lloguer.

I també proposàvem una reiteració que aquesta cambra ja ha aprovat, que era la deducció de cinc-cents euros per al període impositiu en concepte de lloguer de l'habitatge habitual.

És per això que nosaltres proposàvem aquestes esmenes, i agraïm al Grup d'Esquerra Republicana que hagi acollit la nostra reflexió del canvi de la condició juvenil.

Gràcies, senyor president, il·lustres senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. En nom d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula la il·lustre diputada senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Bé, aniré fent un posicionament..., a partir de la Moció del Grup d'Esquerra Republicana, anar seguint els diversos punts. Tot i que voldríem fer una reflexió inicial dient que nosaltres creiem que precisament el que fa alta és una política integral, un pla integral d'habitatge a l'abast que englobi tot un conjunt de mesures fiscals, subvencions, aspectes de finançament, temes de lloguer d'habitatges, etcètera, que no ens hem de centrar específicament en els joves, evidentment, i que, per tant, aquestes polítiques han de ser molt més generals. Hem de mirar de no caure en l'error de fer propostes que continuïn essent parcials, que, de fet, és el que ha fet fins ara el Govern de la Generalitat.

Però, dit això, i entrant en les propostes, en els punts de la Moció, d'entrada, l'apartat de realitzar un estudi, voldríem dir que, de fet, d'estudis, se n'han fet molts;

d'estudis, no en falten. Entenem que la diagnosi, en certa manera, ja està feta, ja sabem que els joves no poden accedir al mercat de l'habitatge i que, per tant, calen polítiques per modificar aquesta diagnosi, però entenem també que, potser, un estudi global com el que es planteja en aquesta proposta, doncs, no hi és, i per això donem suport en aquest apartat.

En relació amb tot el bloc que parla de prioritzar les polítiques d'habitatge com a element imprescindible per facilitar l'emancipació de la població juvenil, en el primer apartat, en l'apartat *a*, el que veiem nosaltres és que s'ha de fer una matisació, potser excessivament matisació, però important, del llenguatge, perquè el que hem de reivindicar és que hi hagi una oferta d'habitatge protegit, no tant de si és lloguer social o com ha de ser, sinó que el que és important és que sigui habitatge protegit, amb preus assequibles que pugui cobrir aquest sector de la demanda.

Aquest apartat, aquest aspecte de l'habitatge protegit és el que incorporàvem en la nostra primera esmena, amb la qual plantejàvem, també, que, quan es parla de la col·laboració amb l'Administració local, s'hi afegissin, evidentment, els altres agents econòmics i socials, com ara cooperatives i fundacions que, en molts casos, estan fent una tasca prou important.

En l'apartat *b...*, perdó, en el de règim de lloguer, nosaltres estem d'acord amb aquesta proposta, hem d'anar fent forat en la idea que socialment és inacceptable que la gent tingui habitatges buits en un moment on hi han les dificultats que hi han. I una via per reivindicar aquesta línia seria la creació del registre d'habitatges desocupats, que, potser, doncs, s'hauria de regular en la nova Llei d'habitatge; per això no hi hem insistit massa a través de les nostres esmenes.

Hi havia un apartat més, de la introducció d'una desgravació del 10% en el tram autonòmic de l'IRPF. Segons ha dit el senyor Benach s'accepta l'esmena del Grup Socialista; no és ben bé la que demanàvem nosaltres, però, bé, també hi donarem suport.

En canvi, no donarem suport..., i, per tant, demanem votació separada dels punts 2.d i 2.e, perquè entenem que el que planteja de facilitar l'accés al crèdit hipotecari... Nosaltres demanàvem supressió d'aquests punts. Perquè volem fer una reflexió. En aquests moments, el tipus d'interès ja està molt baix; ens sembla que el fet de decidir-se a comprar un pis o no, doncs, segur que no hi ha ningú que ho decideixi per aquesta raó, i, en canvi, qui hi acaba guanyant és el promotor que acaba apujant el preu del pis. Creiem que el que hem de fer més és..., no hem de facilitar tant l'endeutament de la gent en pisos, sinó les altres polítiques que globalment, doncs, des d'Iniciativa per Catalunya Verds, ja hem defensat en altres oportunitats.

Finalment, en l'apartat en què es parla de crear un organisme, nosaltres creiem que aquí el que seria bo seria crear, d'una vegada per totes, l'Agència Catalana de l'Habitatge, que hauria de ser un organisme autònom, amb presència de les administracions autonòmica i local, i la participació dels agents econòmics i socials que dèiem nosaltres, que estiguin interessats a promoure i administrar l'habitatge social, la rehabilitació i la inter-

mediació entre oferta i demanda d'habitatge, sempre emmarcant, tenint en compte, entre les seves prioritats, de facilitar l'accés dels joves a l'habitatge.

Creiem que aquesta Agència Catalana de l'Habitatge hauria de tenir un paper fonamental i per això també la incorporàvem a través d'una esmena, quan plantejàvem que, a l'apartat 3 d'aquesta Moció, quan es parlava de fer gestions amb les caixes d'estalvi, doncs, precisament l'Agència Catalana de l'Habitatge hauria de ser aquest punt de negociació que nosaltres ja veiem bé que es porti a terme.

El president

Senyora diputada...

La Sra. Font i Montanyà

Per tant –acabo ja–, nosaltres votarem favorablement a la resta de punts, excepte els que ja he demanat de votació separada, del 2.d i e.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

El president

A vostè, senyora diputada. En nom del Grup Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup Parlamentari donarà suport a l'esmena transaccional a la qual hem arribat tots els grups d'aquesta cambra amb la qual demanem al Govern de la Generalitat que coordini, a través de la Secretaria General de Joventut, un estudi específic sobre la necessitat que manifesta la joventut de Catalunya amb relació a la seva emancipació i, més concretament, sobre l'accés a l'habitatge.

En aquest estudi que ha de fer el Govern de la Generalitat han de participar també els ajuntaments de Catalunya, els consells comarcals, les diputacions i també el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, com a organisme que aglutina el moviment associatiu a Catalunya.

Per aquesta raó, nosaltres no donarem suport a la resta de punts de la Moció, perquè, entre altres coses, considerem que no és coherent demanar un estudi en el qual es fixin quines són les propostes per facilitar l'accés dels joves a l'habitatge i alhora condicionar amb altres esmenes aquest mateix estudi amb propostes predeterminades.

I el senyor Jaime ha parlat, senyores i senyors diputats, de Barcelona. I, com vostès entendran, no em podré estar de parlar de la ciutat de Barcelona, de la meua ciutat, no? Perquè vostè parlava que la Generalitat no invertia prou o no feia prou pisos de lloguer a la ciutat de Barcelona. Jo li donaré unes petites dades perquè vostè les tingui molt, molt presents.

Des que governa el senyor Joan Clos, el preu de l'habitatge s'ha apujat a Barcelona un 65%. Si parlem de

lloguer, cal dir que s'ha apujat, a Barcelona, un 21% des que governa el senyor Joan Clos.

I, parlant del model, diguem, d'esquerres, pel que fa a les polítiques d'habitatge, l'impost de béns immobles a la ciutat de Barcelona és el més car de l'Estat espanyol, el doble que a la ciutat de Madrid. Per posar-li un sol exemple.

I pel que fa al seu model de política d'habitatge, el model d'Esquerra Republicana, Socialistes i Iniciativa, que són qui governen en aquests moments i han governat en els darrers anys l'Ajuntament de Barcelona, només comentar-li, senyor Jaime, que si l'Ajuntament de Barcelona no hagués venut tot el sòl públic que ha venut, és a dir, l'hagués utilitzar per construir habitatges socials, complint un acord al qual el senyor Pasqual Maragall va arribar amb els agents socials els anys noranta, en aquests moments a la ciutat Barcelona disposaríem, senyor Jaime, d'11.000 nous habitatges socials per a joves.

Vostès han venut sòl públic, és la seva forma de fer polítiques d'habitatges, però, òbviament, no ens faci que donem suport a propostes que vostès fan que són absolutament incoherents amb el que vostès practiquen quan governen.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En nom de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Neus Munté.

La Sra. Munté i Fernàndez

Gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputats, efectivament, tractem ara una moció que, tot i que es referia en genèric a les polítiques de joventut, fa una concreta menció de les polítiques d'habitatge i d'accés a la «vivenda», com a condició indispensable per completar el procés d'emancipació dels joves.

I és que la disponibilitat i l'accés a un habitatge segueix sent una preocupació comuna a la majoria de països del nostre entorn, especialment pel que afecta, pel que respecta a determinats col·lectius, un dels quals és el de la gent jove, i atès també que no es pot desvincular mai la política de l'habitatge de les polítiques d'integració i de cohesió social.

La transacció que hem pogut assolir respecte al primer punt –ja concretament referint-me a la Moció– fa referència a la promoció d'un estudi específic sobre el procés d'emancipació dels joves, de les dificultats que s'hi presenten, específicament pel que fa a l'accés al primer habitatge, i entenem que l'estudi, amb les conclusions i propostes que contingui i que seran presentades –o serien, en el cas que sigui aprovat– davant la Comissió corresponent d'aquest Parlament, pot servir per adequar, per posar al dia les polítiques que desenvolupa el nostre Govern al respecte i per conscienciar altres administracions i altres organismes a col·laborar en el mateix sentit. Perquè cal tenir en compte que la política d'habitatges és una política concurrent –concurrent–, on intervien diferents administracions: la

Generalitat de Catalunya, les administracions locals i també l'Estat.

Una altra de les nostres esmenes proposava estendre, ampliar, tota una sèrie de mesures tendents a afavorir l'accés a l'habitatge per part dels joves. Són algunes de les mesures que ja preveu el Pla català de l'habitatge 2002-2007, mesures que també encaixen perfectament amb un dels eixos del Pla nacional de la joventut de Catalunya, que són mesures proactives que es materialitzen en dues iniciatives: per una banda, la creació de borses joves d'habitatge per realitzar una intermediació en el mercat de l'habitatge entre els propietaris i entre els joves, que seran els destinataris d'aquests habitatges; com també una altra iniciativa molt interessant al nostre entendre, com és la concessió de microcrèdits per a la rehabilitació d'habitatges que tinguin els joves com a destinataris d'un posterior lloguer i en condicions avantatjoses.

Hi ha aspectes de la Moció que no podem donar-hi suport, a tota la resta de la Moció, perquè entenem que ja estan contemplats pel Govern, com és el cas del segon punt, quan es parla de prioritzar les polítiques d'habitatge. Entenem que des del Govern de la Generalitat es prioritzen aquestes polítiques, i no pot ser d'altra manera, amb un pla català de l'habitatge dotat amb més de dos milions d'euros, amb quatre programes –accés a l'habitatge, promoció pròpia de sòl i habitatge, programa de barris, programa de qualitat–, etcètera, etcètera.

Altres aspectes de la Moció contemplen mesures fiscals o administratives, que es troben precisament en plena tramitació parlamentària, i, en canvi, ens sembla molt més important incidir en totes aquelles mesures que puguin contribuir a facilitar, a donar més oportunitat als joves catalans a l'hora d'accedir a l'habitatge. Això és parlar de promoció d'habitatge social: l'impuls d'habitatges de lloguer, la reserva de sòl, la intervenció en el mercat secundari, per citar només alguns exemples.

Jo tampoc me'n puc estar, de dir-li «carinyosament», al senyor Jaime, però també amb tota la vehemència que ell ha fet servir per defensar que l'Ajuntament de Barcelona construeix pisos, habitatges de lloguer per a joves a la ciutat, que efectivament aquesta va ser una esbombada mediàtica feta per l'Ajuntament de Barcelona, una proposta que es va llançar, diguem-ne, amb bombo i platerets, però que, la veritat –la veritat–, encara que no els agradi reconèixer-ho, és que –ell ha parlat, em sembla, de 1.500 habitatges; les dades que teníem eren lleugerament inferiors, però en tot cas és igual, els que siguin– estan situats sobre sòl qualificat per a equipaments; estan finançats, en part, amb fons provinents d'aquest Pla català de l'habitatge a què m'estava referint, i a més a més la majoria d'aquests habitatges no s'acabaran fins a final del 2004. Per tant, pot ser una proposta molt engrescadora llançada a l'opinió pública, però que a l'hora de la veritat no es concreta ni es concretarà en la manera que va ser avançat.

Això és tot, senyor president, vaig acabant. Aprofito per demanar també la votació separada del que és la trans-

acció que hem pogut assolir entre tots els grups respecte a la resta de la Moció.

I... moltes gràcies per la seva atenció.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. (*El Sr. Jaime Ortea demana per parlar.*) Senyor Jaime, suposo que vol parlar de Barcelona...

El Sr. Jaime Ortea

Per al·lusions i contradiccions, senyor president.

El president

Té un minut.

El Sr. Jaime Ortea

Primer, per respondre a l'il·lustre diputat senyor Sirera, que jo pensava que els preus s'havien encarit perquè els espanyols i les espanyoles cobraven més. Jo demanaria al Grup Parlamentari Popular que es possessin d'acord amb el seu ministre, perquè aquesta és la versió que han donat a tot l'Estat.

I, després, a la il·lustre diputada Neus Munté, de Convergència i Unió, per respondre també a la qüestió de l'Ajuntament de Barcelona, que, més que fa un ajuntament, que són més de 1.500 pisos en quatre anys..., això és molt més que el que ha programat el Govern de la Generalitat, i que el conseller en cap, Artur Mas, en la Comissió de Joventut fa dos mesos va dir que construiria, el Govern de la Generalitat, en un termini de cinc anys, 1.500 «vivendes» per a tot Catalunya, quan són més d'un milió i mig de joves catalans i catalanes en el país.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(*Alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Moltes gràcies. Anem a cridar a votació...

(*Pausa llarga.*)

Senyores i senyors diputats, abans de passar a votació fixarem el text del que anem a votar, que és una mica complicat.

El punt número 1 serà el d'un text transaccional basat sobre l'esmena número 2, del Grup Socialistes, més la

1 d'Iniciativa per Catalunya, la 1 del Grup Popular i la 1 de Convergència i Unió.

A més, s'accepta, de l'esmena número 1 socialista, l'apartat b, tot ell, excepte dues frases: una es troba en el paràgraf tercer, que diu «a través del seu president» —això se suprimeix—, i l'altra en el paràgraf següent, és a dir, en el número quart, i diu: «I no com una qüestió caritativa, sinó com un servei social més.» S'hi afegeix l'esmena 3 del Grup Socialista, la 4 i la 5..., i la 7. (*Veus de fons.*) I cap més.

Per tant, aquest és el text que sotmetem a votació, tenint present que s'ha demanat votació separada del punt número 1, per part del Grup Popular, i de l'apartat 2, les lletres d i e, per part d'Iniciativa per Catalunya.

(*La Sra. Font i Montanyà demana per parlar.*) Senyora Bet, no l'he interpretada...?

La Sra. Font i Montanyà

Sí, senyor president. Sí que m'havia interpretat bé, però, perquè jo no havia tingut en compte que s'acceptava l'esmena del Grup Socialista que substituïa el punt 2, d, i, per tant, només volem votació separada del 2, e.

El president

Del 2, e. Perfecte. Votem primer el punt número 1, amb la transaccional corresponent.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

A continuació, del punt número 2 votem la lletra e.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 54 vots a favor, 67 en contra i 4 abstencions.

A continuació, la resta del text amb les esmenes, abans esmentades, incorporades.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 58 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

Els senyors diputats ja s'aixequen..., però la sessió s'aixeca ara.

La sessió s'aixeca a tres quarts de vuit del vespre i vuit minuts.